

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΔΕΜΗΤΗ
ΑΘΗΝΑΣ 47
Αριθμός Αδείας
01

ΘΥΝ-ΔΕΔΙΟΣ 68

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ Ε.Α. ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΣΣΕ ΤΑΞΕΩΣ 1968
ΤΕΥΧΟΣ 101, ΙΑΝ-ΦΕΒ-ΜΑΡ 2021, ΤΙΜΗ: ΛΕΠΤΑ 1

Λεωφ.Ιωνίας 261, 11143 Άνω Πατήσια

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΚΑΙ Η ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΗ ΤΟΥ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΑΓΩΝΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΑΦΙΞΗ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ (1821—1833)

Αγαπητοί συμμαθητές και αγαπητές συμμαθήτριες

Καλημέρα σας με το καλό να μας έλθει η Άνοιξη και να είστε πάντα καλά

Η Πατρίδα μας εορτάζει τα 200 χρόνια από την Επανάσταση του 1821 και το παρόν τεύχος της εφημερίδας του Συνδέσμου δεν μπορεί, παρά να αφιερωθεί στην Εθνική Παλιγγενεσία και τα με αυτήν άμεσα ή έμμεσα συνδεδεμένα γεγονότα και πράξεις, σημαντικό τμήμα των οποίων, καταλαμβάνουν και οι διεργασίες για την σύνταξη των πρώτων Ελληνικών Συνταγμάτων, οι οποίες και παρατίθενται κατωτέρω, κατά το δυνατόν συνοπτικότερα

ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Ο Όρος Συντάγμα υποδηλώνει περισσότερο από μία έννοιες με προεξάρχουσες δύο, την ουσιαστική και την τυπική, εκ των οποίων η πρώτη αναφέρεται στο περιεχόμενο του Συντάγματος και η δεύτερη στην εξωτερική του μορφή, δηλαδή στον τύπο που περιβάλλεται. Συντάγμα υπό την ουσιαστική έννοια, είναι το σύνολο των νομικών κανόνων που καθορίζουν την μορφή του πολιτεύματος ενός κράτους και τις βασικές γραμμές λειτουργίας του, καθώς επίσης την θέση και τα όρια της κρατικής εξουσίας απέναντι στα άτομα που υπόκεινται σε αυτήν. Συντάγμα υπό τυπική έννοια, είναι ο γραπτός θεμελιώδης νόμος ενός κράτους, που έχει συνήθως και αυξημένη τυπική δύναμη.

Το ισχύον Συντάγμα της Ελλάδος έχει 120 άρθρα και με την παράγραφο 1 του πρώτου καθορίζει την μορφή του πολιτεύματος ως “Προεδρευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία”, ενώ με την παράγραφο 4 του τελευταίου δηλώνει ότι, “Η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων, που δικαιούνται και υποχρεούνται, να αντιστέκονται με κάθε μέσον εναντίον οποιουδήποτε επιχειρεί να το καταλύσει με την βία”. Πέραν των βασικών άρθρων του Συντάγματος τα οποία καθορίζουν την μορφή του Πολιτεύματος και την λειτουργία του κράτους, σημαντικά θεωρούνται και:

- α. Τα αναφερόμενα στα ανθρώπινα δικαιώματα
- β. Το άρθρο 20 το οποίο καθορίζει ότι “Ο καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σε αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντά του, όπως ο νόμος ορίζει”
- γ. Το άρθρο 3 το οποίο καθορίζει ότι “Η επικρατούσα θρησκεία στην Ελλάδα, είναι η θρησκεία της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Χριστού”, και το άρθρο 33 το οποίο αναφέρεται στον όρκο του Προέδρου της Δημοκρατίας και καθορίζει ότι ορκίζεται “Στο όνομα της Αγίας και ομοουσίας και Αδιαίρετης

Τριάδας”

Και τα δύο αυτά άρθρα δέχονται εδώ και καιρό σφοδρή κριτική από μερίδα του πολιτικού και όχι μόνον κόσμου, η οποία ζητεί ή και απαιτεί την απόλυσή τους ή ακόμη και την διαγραφή από το Σύνταγμα οτιδήποτε σχετικού με την ορθόδοξη πίστη.

δ. Το άρθρο 28 το οποίο καθορίζει ότι << Οι γενικά παραδεγμένοι κανόνες του διεθνούς δικαίου, καθώς και οι διεθνείς συμβάσεις, από την επικύρωσή με νόμο και την θέση τους σε ισχύ, σύμφωνα με τους όρους της καθεμιάς, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύουν από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η έναρξη του υπέρ της Ανεξαρτησίας Αγώνος αποτελεί και την αφετηρία της συνταγματικής ιστορίας της Ελλάδος, δεδομένου ότι οι αγωνιστές από τις πρώτες ημέρες της Επανάστασης θεώρησαν αναγκαία την δημιουργία κρατικής οργάνωσης που θα εξασφάλιζε την ενιαία διεύθυνση της υπεράνθρωπης προσπάθειά τους, αλλά και θα παρουσίαζε τους επαναστάτες στον πολιτισμένο κόσμο, ως κάτι διαφορετικό και πολύ μεγαλύτερο από απλούς στασιαστές.

1. Πρώτη αξιολογή προσπάθεια για την δημιουργία κεντρικής αρχής εκδηλώθηκε στις 20 Μαΐου 1821 στην μονή των Καλτεζών. Σχηματίστηκε τότε η Πελοποννησιακή Γερουσία από τον Πετρόμπεη Μαυρομυχήλη και έξι προκρίτους, με δικτατορικές εξουσίες. Η όλη προσπάθεια τελικώς δεν απέδωσε, λόγω της αντίδρασης των προκρίτων
2. Το πρώτο τοπικό Συντάγμα καταρτίστηκε στην Στερεά Ελλάδα. Στις 4 Νοεμβρίου 1821 συγκροτήθηκε στο Μεσολόγγι, με πρωτοβουλία του Αλέξανδρου Μαυροκορδάτου συνέλευση αντιπροσώπων της Δυτικής Ελλάδος που εψήφισε στις 9 Νοεμβρίου τον “Οργανισμό της Γερουσίας της Δυτικής χέρσου Ελλάδος”.
3. Στις 15 Νοεμβρίου του ίδιου έτους συνήλθε στην Αμφισσα η Συνέλευση της Ανατολικής Χέρσου Ελλάδος και εψήφισε αυθημερόν την “Νομική Διάταξη της Ανατολικής Χέρσου Ελλάδος” που είχε καταρτίσει ο Θεόδωρος Νέγρης και ήταν το αρτιότερο, αλλά και το εκτενέστερο από τα τοπικά Συντάγματα.
5. Στην Πελοπόννησο μετά την άλωση της Τρίπολης (23 Σεπτεμβρίου 1821) και μετά την προσέγγιση μεταξύ Υψηλάντου και προκρίτων άρχισε τις εργασίες της την 1η Δεκεμβρίου στο Αργος 25μελής συνέλευση Πελοποννησίων προκρίτων, υπό την προεδρία του Υψηλάντου και κατήρτισε τον << Οργανισμό της Πελοποννησιακής Γερουσίας >> που υπεγράφη στις 27 Δεκεμβρίου στην Επίδαυρο

Συνέχεια στην σελίδα 23

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ‘68 ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τεύχος 101
Ιαν-Φεβ-Μαρ 2021

Ιδιοκτήτης:
Σύνδεσμος Αποστράτων Αξιωματικών
Τάξεως 1968

Εκδότης-Διευθυντής:
Σωτήριος Παπαδόπουλος
Συντακτική επιτροπή:
Δ.Σ. Συνδέσμου ‘68
DeskTopPublishing-Καλλιτεχνικά:
Κ. Αργυρόπουλος

Γραφείο:
Λεωφ.Ιωνίας 261, 111 43 Αν. Πατήσια
Τηλ: 6985893185
e-mail:
sotirispapadopoulos1945@gmail.com
argykon@yahoo.gr

200 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821

Καιρό τώρα διατυμπανίζουν οι "εντιμότατοι Άρχοντες" τις εορταστικές εκδηλώσεις που προγραμματίζονται για την επέτειο των 200 χρόνων από την έναρξη της Επανάστασης του Ελληνικού Λαού για να αποτινάξει τον ζυγό του βάρβαρου κατακτητή.

Συγκροτήθηκαν Επιτροπές (ως γνωστόν στην Ελλάδα όπου Επιτροπές αποτέλεσμα ΜΗΔΕΝ), ανέλαβε Πρόεδρος όλων των φορέων η γνωστή κυρία Αγγελουπούλου, κόπηκαν αναμνηστικά νομίσματα, γράφουν οι εφημερίδες, διαλαλούν τα ραδιόφωνα και οι τηλεοράσεις (με το αζημίωτο βέβαια) και πρόσφατα άκουσα ότι εκλήθησαν να παραβρεθούν τουλάχιστον στην Παρέλαση μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη (όχι στο Τατόι) ο Πούτιν από την Ρωσία, ο Πρίγκιπας Κάρολος από την Αγγλία και ο Μακρόν από την Γαλλία. (Να μην ξεχνάμε τις Μεγάλες Δυνάμεις που έβαλαν το χεράκι τους στην Ναυμαχία του Ναβαρίνου και ακολούθως τα τρία Κόμματα στην "Ψωροκώσταινα" (Ρωσικό- Αγγλικό- Γαλλικό!!).

Η μόνη υποχρέωση της "πολιτισμένης" Ευρώπης θα είναι να τυπώσει ένα πεντάευρο με παραστάσεις από τους αγώνες του 21, το οποίο να κυκλοφορήσει σ' όλο τον κόσμο για να μάθουν οι Λαοί τι εστί Έλληνας αρματολός και κλέφτης.

Δεν ξέρω τι μεγαλεπήβολα σχέδια έχει η κ. Αγγελουπούλου (αναπαραστάσεις μαχών, φολκλορικές εκδηλώσεις, πυροτεχνήματα, προβολή ντοκιμαντέρ κλπ) αλλά Τούρκα, όπως έκανε ο Ερντογάν για την επέτειο του Ματζικέρτ και την Άλωση της Βασιλεύουσας, σύντομα όμως επειδή έφτασε ο καιρός, θα τα πληροφορηθεί ο Ελληνικός Λαός.

Παρά τη πανδημία του κορονοϊού (με τις μεταλλάξεις του) και την οικονομική κρίση που περνάει ο κοσμάκης επιβάλλεται να γίνουν εορταστικές εκδηλώσεις για τον σταθμό αυτό της Ιστορίας του Γένους μας, πάντα όμως λαμβάνοντας υπόψη την ρήση του Χείλωνα του Λακεδαιμόνιου "Μηδέν άγαν".

Η ταπεινή μου γνώμη είναι (αν βέβαια επιτρέψουν οι λοιμωξιολόγοι) να γίνει μια μεγαλοπρεπής παρέλαση στην Αθήνα (δίχως μαθητιώσα νεολαία) αλλά με αγωνιστάς του 21 που θα ηγείται έφιππος ο Γέρος του Μοριά, με συλλόγους από την Ελλάδα και την Κύπρο με Εθνικές ενδυμασίες, με άνδρες και γυναίκες που να κρατούν πινακίδα με το όνομα της περιοχής που έγινε κάθε μάχη (π.χ. Γραβιά, Αλαμάνα, Βαλτέτσι) και στο τέλος να

παρελάσει το καμάρι του Ελληνικού Λαού, ο Στρατός μας, με πεζά τμήματα και μηχανοκίνητα (κατά μάζας όπως λέγαμε κάποτε στα Τεθωρακισμένα).

Για την μαθητιώσα νεολαία προτείνω, οι δάσκαλοί τους να αναρτήσουν στις αίθουσες πάλι τους ήρωες του 21 και να τους διαβάσουν αποσπάσματα από τα Απομνημονεύματα του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη και του Ιωάννη Μακρυγιάννη, τον Ύμνο εις την Ελευθερία του Διονυσίου Σολωμού, την Διακήρυξη του Αλεξάνδρου Υψηλάντη "Μάχου Υπέρ Πίστεως και Πατρίδος" και τον Θούριο του Ρήγα.

Να επισκεφθούν (όσα σχολεία μπορούν) το Πολεμικό Μουσείο στην Ρηγίλλης και το Εθνολογικό Μουσείο στην Παλιά Βουλή, όπου απ' έξω στέκεται υπερήφανος ο Γέρος του Μοριά και γράφει στη βάση του μπρούντζινου αγάλματος :

"ΕΦΙΠΠΟΣ ΧΩΡΕΙ ΓΕΝΝΑΙΕ ΣΤΡΑΤΗΓΕ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΔΙΔΑΣΚΩΝ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΠΩΣ ΟΙ ΔΟΥΛΟΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ"

και μετά να γράψουν μια έκθεση που θα βραβευθεί η καλύτερη ενός μαθητή κάθε πόλεως από την Βουλή των Ελλήνων (να κρατηθεί ένα ποσόν από τον μισθό των βουλευτών).

Τέλος, για να μη μείνουν παραπονεμένοι και οι "προοδευτικοί" οι αντιρρησίες και οι αμφισβητίες τύπου Ρεπούση, να διδάξουν στα Σχολεία στους μαθητές τι τέλος είχαν πολλοί από τους ήρωες των σκληρών, πολύχρονων και αιματηρών αγώνων από τον Μάρτιο του 1821 έως τις 12 Σεπτεμβρίου 1829 με την Μάχη της Πέτρας (Ανδρούτσος, Ματρώζος, Μπουμπουλίνα και τέλος ο Ιωάννης Καποδίστριας).

Το παρακάτω ποίημα του Κωστή Παλαμά να γραφεί στον πίνακα κάθε Σχολικής Αίθουσας για να το απομνημονεύσουν οι Έλληνες μαθητές.

Αυτό, τον λόγο θα σας πώ

δεν έχω άλλο κανένα :

Μεθύστε με τ' αθάνατο

Κρασί του Εικοσιένα!!

* Αναφέρομαι ιδιαίτερα για την ιστορική ενημέρωση των νέων μας, γιατί δυστυχώς έχουν άγνοια (τι ήταν ο Καραϊσκάκης; Το γήπεδο του Ολυμπιακού κλπ) και αποτελούν το μέλλον του Έθνους μας.

Ο Κολοκοτρώνης είπε : «Εμάς μη μας τηράτε πλέον. Εις εσάς μένει να ισάσσετε και να στολίσσετε τον τόπο».

Νικόλαος Φωτιάδης

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΗ ΩΣ ΟΠΛΟ ΑΠΡΟΣΜΑΧΗΤΟ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ '21 ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Πυρήνας της εξ Αποκαλύψεως Χριστιανικής Θρησκείας είναι η Ορθόδοξη Πίστη που με υπερβατική δύναμη εμπνέωνε τους Έλληνες του Εικοσιένα. Κάθε πτυχή του Αγώνα που συνέπραξε στην τελική νίκη, συνδέεται άρρηκτα με την Πίστη αυτή. Η αναφερόμενη, στην συνέχεια, αλληλουχία σημαντικών ιστορικών γεγονότων, θα καταδείξει την άκρατη θρησκευτικότητα των Ελλήνων αγωνιστών και την εναπόθεση των προσδοκιών τους στην Θεία Πρόνοια.

Ο ιερός χαρακτήρας της Επανάστασης είχε ήδη διαφανεί από την προεπαναστατική εποχή. Ο Ρήγας Φεραίος (1757- 1798), με τον Θούριό του θα παρορμήσει τους Έλληνες : *“Ελάτε μ’ένα ζήλο σε τούτον τον καιρό//να κάμωμε τον όρκο επάνω στον Σταυρό”*.

Εμπνευσμένοι από την πνευματική δυναμική της Θρησκείας και της Πατρίδος ήταν οι σκοποί και ο όρκος της Φιλικής Εταιρείας που συμβολικά ιδρύθηκε στις 14 Σεπτ. 1814 (ημέρα της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού), «για την ανέγερσιν και απελευθέρωσιν του Ελληνικού Έθνους και της Πατρίδος». Και όταν ο Αρχηγός της Αλέξανδρος Υψηλάντης (1792-1828), στις 24 Φεβρ. 1821, κήρυξε την Επανάσταση στις παραδουνάβιες ηγεμονίες, η κεφαλίδα της Προκήρυξής του *«Μάχον υπέρ της Πίστεως και της Πατρίδος»*, έγινε η «σκανδάλη» που πυροδότησε τα πρώτα επαναστατικά όπλα.

Στην Ελλάδα η Επανάσταση ξεκίνησε από την Πελοπόννησο. Με αφορμή τον ένοπλο ξεσηκωμό του λαού της Πάτρας 23 Μαρτίου 1821, ο Π. Π. Γερμανός και έτεροι Αχαιοί οπλαρχηγοί, από την Μονή Ομπλού όπου είχαν στρατοπεδεύσει, εισήλθαν στην πόλη και κατευθύνθηκαν προς την πλατεία Αγ. Γεωργίου όπου ο Π.Π. Γερμανός ύψωσε Σημαία από κόκκινο πανί με μαύρο σταυρό στο μέσον και ευμεγέθη ξύλινο Σταυρό. Και ο λαός, ασπαζόμενος τον Τίμιο Σταυρό, ορκίζονταν : **«ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Η΄ΘΑΝΑΤΟΣ»** (Διον. Κόκκινου, Ιστορία Νεωτέρας Ελλάδος, τομ. 1, σελ. 116).

Λίγο νωρίτερα, στις 17 Μαρτίου 1821, οι Μανιάτες υπό τον Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη συγκεντρώθηκαν στην Τσίμοβα (νυν Αρεόπολη), και έμπροσθεν του Ι. Ναού των Αγ. Ταξιάρχων ύψωσαν επαναστατικό φλάμπουρο χρώματος λευκού με κυανού σταυρό και την επιγραφή «ΝΙΚΗ Η΄ΘΑΝΑΤΟΣ». Επί τόπου ορκίστηκαν, κατά την μαρτυρία του Ιωάννη Κολοκοτρώνη, «εις το Όνομα του Θεού του Παντοδύναμου, του Ιησού Χριστού και της Αγίας Τριάδος, να δώσουν και την ύστερη ρανίδα του αίματός των υπέρ Πίστεως και Πατρίδος». Ακολούθως ξεκίνησαν για Καλαμάτα, συνενώθηκαν με τους Μεσσήνιους υπό τον Κολοκοτρώνη και Παπαφλέσσα και, όλοι μαζί, απελευθέρωσαν την πόλη στις 23 του μηνός, τελέσαντες «Δοξολογία Ευγνωμοσύνης» στον επί του ποτ. Νέδωνα Ναό των Αγ. Αποστόλων. (Ι. Φιλήμων, Δοκίμια, τομ. Γ΄ και Ν. Ζέρβας, Β΄ Συνέδριο Μεσσηνιακών Σπουδών).

«Εκ Θεού», λοιπόν, ξεκίνησε ο αγώνας. Το δυσεξήγητο – για πολλούς – Θαύμα του Εικοσιένα, ευεξήγητο έγινε χάρη στην Πίστη και την Φιλοπατρία που ενέπνεε μικρούς και μεγάλους Ηγέτες - φωτισμένοι και οι ίδιοι - να ενισχύουν το σθένος των αγωνιστών στα πεδία των μαχών και να τους οδηγούν σε νίκες που έφεραν, τελικά, την πολυπόθητη Ελευθερία.

Η Επανάσταση στον Μοριά εξαπλώθηκε αστραπιαία και στην Ρούμελη. Τα ασκέρια των Πασάδων Κιοσέ Μεχμέτ και Ομέρ Βρυώνη ανέλαβε να αναχαιτίσει ο εκ Μουσουνίτσας Φωκίδος καταγόμενος Αθανάσιος Διάκος (1788-1821) καταλαμβάνοντας, με 500 περίπου άνδρες, την Γέφυρα της Αλαμάνας επί του Σπερχειού ποτ. και την πλησίον αυτής θέση Πουριά. (Βλ. «Ιστορία Ελληνικού Έθνους», τ. ΙΒ΄).

Η μάχη ξεκίνησε στις 24 Απρ. 1821. Οι πλείστοι των πολεμιστών του Διάκου σκοτώθηκαν αλλ΄ αυτός παρέμενε πιστός στην θέση του αλαλάζοντας: «Ο Διάκος μένει, δεν φεύγει, δεν εγκαταλείπει τους συντρόφους του». Τραυματισμένος συνελήφθη αιχμάλωτος και οδηγήθηκε στην Λαμία, ενώπιον του Ομέρ Βρυώνη, στην πρόταση του οποίου «να λυπηθεί την παλικαριά του και να αλλαξοπιστήσει» ο Διάκος απάντησε: *«Δεν θέλω, ωρέ, να μου λυπηθείτε την παλικαριά. Εκείνος που πεθαίνει για την Πατρίδα και την πίστη του Χριστού δεν φοβάται θάνατο. Εγώ γραικός γεννήθηκα, γραικός θελ΄ αποθάνω»*. (Στρατιωτική Ιστορία, τευχ. 28, σελ. 19). Και όταν ο Κιοσέ Μεχμέτ του πρότεινε να ενταχθεί στις δυνάμεις του, πήρε την απάντηση: «Ούτε σε δουλεύω (ενν. δεν δουλεύω για σένα) ούτε σε ωφελώ αν δουλέψω για σένα). Τότε, οι δύο Πασάδες διέταξαν τον δι΄ ανασκολοπισμού θάνατό του, που εκτελέστηκε την επόμενη, 24 Απρ. 1821. Η Ιστορία τον θεώρησε ισάξιο του Λεωνίδα που θυσιάστηκε στον ίδιο τόπο και η Εκκλησία τον ομολόγησε ως τον υπέρ Χριστού Μεγαλομάρτυρα.

Απευθυνόμενος προς τους Έλληνες ολίγον προ της μάχης των Δερβενακίων (26 Ιουλίου 1822) κατά του Δράμαλη που επέστρεφε από Άργος στην Κόρινθο με το εξ 25.000 ανδρών ασκέρι του, ο Θ. Κολοκοτρώνης (1770-1843) έλεγε : *« Έλληνες, εσείς δεν είσθε που για την αγάπη του Χριστού εσηκώσατε τα άρματα και την σημαία του σταυρού; Έλληνες, και αυτούς θα τους νικήσουμε. Είναι θέλημα Θεού, είναι κοντά μας και θα μας βοηθεί, γιατί πολεμάμε για την πίστη μας, για την πατρίδα μας, για τους γέροντες γονείς μας, για τα παιδιά μας. [.....]. Θα τους συντρίψουμε με την βοήθεια του Θεού»*. Τα προτρεπτικά λόγια του Κολοκοτρώνη και το ευφυές στρατηγικό σχέδιο που εφάρμοσε στην μάχη των Δερβενακίων έφεραν την συντριπτική νίκη των Ελλήνων και την ολοκληρωτική καταστροφή του Δράμαλη.

Το Ηθικό τους εξυψώθηκε και η Επανάσταση σταθερο-

ποιήθηκε.

Τον Φεβρουάριο 1825, ο Αιγύπτιος Ιμπραήμ Πασάς, με σκοπό την καταστολή της εξέγερσης στην Πελοπόννησο, αποβιβάστηκε στον όρμο του Ναβαρίνου και κατέλαβε τα τοπικά φρούρια. Ο Γρηγόριος Δικαίος (Παπαφλέσσας) (1789-1825), ανέλαβε να τον αντιμετωπίσει στο Μανιάκι Μεσσηνίας. Την παραμονή της μάχης, η ομιλία του φλογερού Παπαφλέσσα προς τους άνδρες του κατέληξε με τα λόγια : **“Έλληνες, ποτέ μην λησμονείτε το χρέος όλων μας προς τον Θεό και την Πατρίδα. Σε αυτά τα δύο σας εξορκίζω να νικήσωμε ή να αποθάνωμε κάτω από την Σημαία του Χριστού[....]Η Πατρίς περιμένει από ημάς την δόξαν της δια της νίκης ταύτης»** (Φωτάκου, Βίος Παπαφλέσσα, εκδ. Βεργίνα, 2001).

Το πρωί της 20ης Μαΐου 1825 οι πρώτες επιθέσεις των Αιγυπτίων απέτυχαν. Οι έμπιστοι του Παπαφλέσσα Κεφάλας και Παπαγιώργης τον συμβούλευαν να διαφύγουν με γιουρούσι, αλλά αυτός αρνήθηκε λέγοντας : « Αν, ο μη γένοιτο, και νικηθώμεν, θα αδυνατίσωμεν την δύναμιν του εχθρού (ο οποίος) θα χάσει πολλούς στρατιώτας και την μάχην μας θα την ονομάσουν Λεωνίδειον μάχην» (Φωτάκου, Βίος Παπαφλέσσα). Η επανάληψη της εφόδου των Αιγυπτίων ήταν επιτυχής. Ο Παπαφλέσσας με το σύνολο, σχεδόν, των παλικαριών του, έπεσαν στο πεδίο της τιμής. «Άψυχοι ναι, ήττημένοι, όχι». Οι οραματισμοί, όμως, του νέου «Λεωνίδα» της Πελοποννήσου δικαιώθηκαν : Μέρος του αιγυπτιακού στρατού εξοντώθηκε, δρομολογήθηκε η οριστική εκδίωξη του εχθρού από τον Μοριά και επανήλθε η αισιοδοξία στο στρατόπεδο των Ελλήνων.

Μετά το Μανιάκι, η επόμενη σημαντική - και νικηφόρα αυτήν την φορά - μάχη κατά του Ιμπραήμ ήταν στους Μύλους Λέρνης, 7 χλμ νότια του Άργους, όπου 480 Έλληνες με αρχηγούς τους Δημ. Υψηλάντη, Ιωάννη Μακρυγιάννη και Κων/νο Μαυρομιχάλη, συγκεντρώθηκαν για να υπερασπιστούν το Ναύπλιο.

Ενώσω ο Μακρυγιάννης (1794-1864) ασχολούνταν με την κατασκευή των ταμπουριών, τον πλησίασε ο Γάλλος Ναύαρχος Ερρίκος Δεριγνύ (1782-1835) που ναυλοχούσε με την Μοίρα του στους Μύλους και «παρατήρησε» ότι οι θέσεις ήταν «αδύναμες για πόλεμο κατά του Μπραΐμη». Και η απόκριση του Μακρυγιάννη, όπως την αναφέρει στα απομνημονεύματά του : **“Είναι αδύνατες οι θέσεις, όμως είναι δυνατός ο Θεός όπου μας προστατεύει. Κι αν είμαστε ολίγοι εις το πλήθος, οι ολίγοι αποφασίζουν να πεθάνουν. Και όταν κάνουν αυτείνη την απόφασιν, λίγες φορές χάνουν και πολλές κερδαίνουν.....**». Ο δε Σπ.

Τρικούπης στην Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασεως (τευχ. Γ', Κεφ. ΜΔ) αναφέρει ότι ο Δεριγνύ έθεσε το ίδιο ερώτημα και στο Υψηλάντη για να «εισπράξει» την ίδια περήφανη απάντηση : **«Εδώ ήλθομεν δια να νικήσωμεν με την βοήθεια του Θεού ή να αποθάνωμεν»**.

Στις 13 Ιουν. 1825 ο Ιμπραήμ αποκρούστηκε στους Μύ-

λους που, αν έπεφταν, η Επανάσταση στην Πελοπόννησο θα έσβηνε. Αλλά πως ήταν δυνατόν να σβήσει αφού η φλόγα της Πίστεως και της Πατρίδος έμενε άσβεστη στους Έλληνες;

Αλλά και οι θαλασσομάχοι μας ουδόλως υστέρησαν σε Πίστη και Φιλοπατρία. Ο Ανδρέας Μιαούλης (1769-1836), όταν τον Ιανουάριο 1822 αναγνωρίστηκε από τους Προκρίτους αρχηγός του στόλου της Ύδρας ξεκίνησε τον λόγο του με αναφορά στον Θεό : **«Με την βοήθεια του Θεού, του Τιμίου Σταυρού και των Θεοπειθών της Πατρίδος ευχών, ελπίζω να σας χαροποιήσω ναυμαχώντας τον άπιστο εχθρό που επί αιώνες ταλανίζει την Πατρίδα μας και προσβάλλει τα ιερά και όσιά μας [....]. Θεέ Βασιλέυ Έφφερε τον Στόλον, ελευθέρωσον ημάς»**.

Ο Κων/νος Κανάρης (1793-1877), προτού ξεκινήσει από τα Ψαρά για την πυρπόληση της ναυαρχίδας του Καρά Αλή στην Χίο την νύκτα 6/7 Ιουν. 1822, εκκλησιάστηκε στον Ναό του Αγ. Νικολάου και επικαλέστηκε την δύναμη του Θεού για την επιτυχία της αποστολής του. Και μετά από αυτήν, πάλι έσπευσε στον Ναό, ευχαρίστησε τον Κύριο και τον παρεκάλεσε τάχιον να χαρίσει στην Πατρίδα μας την Ελευθερία. Και όταν, αργότερα, με ταπεινότητα διηγείτο το κατόρθωμα του έλεγε : **«Οι Τούρκοι ήσαν αμέτρητοι [....] αλλά ο μεγαλοδύναμος Θεός δεν το επέτρεψε και μας έσωσε , διότι εγνώριζε τις ψυχές των δούλων του»**. Ο φιλέλληνας Άγγλος ιστορικός Τόμας Γκόρντον (1788-1841) έγραψε για τον Κανάρη στην «Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασεως»: «Ο πιο έξοχος εκπρόσωπος του ηρωισμού που η χριστιανική Ελλάδα μπορεί να ονειρεύεται». Η πυρπόληση της τουρκικής αρμάδας πήρε δίκαιη εκδίκηση για την καταστροφή της Χίου (30 Μαρτ. 1822) και αναζωπύρωσε το κλίμα φιλελληνισμού στην Ευρώπη και Αμερική.

Στις 13 Μαρτ. 1821, η «μεγάλη καπετάνισσα» Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα (1771-1825), ύψωσε την Σημαία της Επανάστασης επί του πλοίου «ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ» και με δικό της στόλο και εκστρατευτικό Σώμα κατήγαγε άθλους, όπως η συμβολή στον αποκλεισμό και την άλωση του Ναυπλίου και της Τρίπολης, η συμμετοχή της στην μάχη των Δερβενακίων κλπ..

Τον Φεβρ. 1825, εκτοπισμένη στις Σπέτσες από

την Κυβέρνηση Κουντουριώτη, η Μπουμπουλίνα, απευθυνόμενη στους Προκρίτους των Σπετσών, επιβεβαίωσε την θρησκευτικότητα και τον πατριωτισμό της με τα λόγια : «Έχασα το σύζυγό μου. Ευλογητός ο Θεός(!). Ο πρεσβύτερος υιός μου έπεσε με τα όπλα ανά χείρας. Ευλογητός ο Θεός(!). Ο δεύτερος υιός μου, δεκατετραετής την ηλικία, μάχεται μετά των Ελλήνων και πιθανώς να εύρη ένδοξον θάνατον. Ευλογητός ο Θεός(!). Υπό την σκιάν του σταυρού θα ρεύση επίσης το αίμα μου. Ευλογητός ο Θεός(!). Αλλά θα νικήσωμεν ή θα παύσωμεν να ζώμεν.

Θα έχομεν όμως την παρηγορίαν ότι δεν αφήσαμεν όπισθεν ημών δούλους Έλληνες». Μετά τον άδικο θάνατό της (22 Μαΐου 1825) οι Ρώσοι της απένειμαν τον τίτλο του «Ναυάρχου» και πρόσφατα το Ελληνικό κράτος τον βαθμό του Υποναύρχου με την 14/25 Απρ. 2018 Εγκύκλιο του ΓΕΕΘΑ.

Επίκληση Πίστεως αποτυπώνεται και στα επίσημα έγγραφα του κράτους. Η Προκήρυξη της Α' Εθνοσυνέλευσης της 15ης Ιαν. 1822, κατέληγε ως εξής : « Είθε ο κραταιός του Υψίστου βραχίων να ανυψώση και αρχομένους και άρχοντας, την Ελλάδα ολόκληρον, προς την πάρεδρον αυτού Σοφίαν, ώστε να γνωρίσωσιν τα αληθή των αμοιβαία συμφέροντα. [...] Τοιαύτα εστάθηκαν τα λαμπρά κατορθώματα των ενδόξων αγώνων μας, δια τα οποία θα αμαρτήσωμεν αν δεν αποδώσωμεν αυτά εις την Θεϊαν Αντίληψιν, την μόνην ικανήν να κατορθώση τοιαύτα θαύματα. Ναι, εις αυτήν πρέπει να κράζωμεν : Τις Θεός, ΜΕΓΑΣ, ως ο Θεός ημών;».

Στην «Διαμαρτύρηση» την οποίαν, στις 12 Αυγ. 1824, απηύθυνε η Ελληνική Κυβέρνηση (Εκτελεστικόν) υπό τον Π. Μαυρομιχάλη προς την Αγγλία, διαμαρτυρόμενη για το προτεινόμενο σχέδιο δημιουργίας τριών κρατιδίων στο Ελληνικό έδαφος, αναγράφονταν : «Οι Έλληνες θαρρούντες αδιασείστως εις την Θεϊαν Πρόνοιαν, υπερασπίζονται με καλήν έκβασιν το έδαφος των προπατόρων των [...]. Αποσειόντες τον αφόρητον ζυγόν αυτών, έχουν προ οφθαλμών τον ιερόν σκοπόν του να σώσουν την πίστιν των, την πατρίδα των και τους Ιερούς Ναούς των[...].» (Σπ. Τρικούπης, Ιστορία Ελληνικής Επανάστασεως, Αθήναι, 1925, τ.2ος).

Η αρχή του Όρκου της «Αντικυβερνητικής Επιτροπής» (Π. Μαυρομιχάλης, Ι. Νάκος, Ι. Μωραΐτης), της εκλογείσης στις 2 Απρ. 1827 από την Γ' Εθνοσυνέλευση για την προσωρινή διοίκηση της Ελλάδος μέχρι την άφιξη του Καποδίστρια, ήταν : «**Ορκίζομαι εις το Όνομα της τρισυποστάτου Θεότητος και εις την γλυκυτάτην Πατρίδα, πρώτον μεν ή (σ.σ. διαζευτικό) να ελευθερωθή το Ελληνικόν Έθνος ή με τα όπλα εις τας χείρας ν' αποθάνω Χριστιανός και ελεύθερος**».

Κατάπληκτους μας αφήνουν οι ποιητές της εποχής εκείνης από την θρησκευτική πνοή την ποιημάτων τους . Ο Διον. Σολωμός (1798-1857), μέσα από τον Εθνικό μας Ύμνο (στίχοι 88-90), «ποιητική αδεία», «ομιλεί» προς την Ελευθερία για το εθνοσωτήριο συναπάντημά της με την Θρησκεία, στο μαρτυρικό Μεσολόγγι :

«Πήγες εις το Μεσολόγγι/ την ημέρα του Χριστού/ μέρα

πού άνθισαν οι λόγγοι/για το τέκνο του Θεού/.

Σουλ' θε εμπρός λαμποκοπώντας/ η Θρησκεία μ' ένα σταυρό/και το δάκτυλο κουνώντας/όπου ανεί τον ουρανό/ Σ' αυτό , εφώναξε, το χώμα/στάσου ολόρθη Ελευθερία /και φιλώντας σου το στόμα/μπαίνει μεσ' την εκκλησιά/».

Ο μεγαλήγορος Ανδρέας Κάλβος (1792-1869), στην 16η Ωδή του θα τονίσει : «Το ξίφος σφίγζατ' Έλληνες/τα ομμάτιά σας σηκώσατε/ιδού εις τον ουρανό/ προστάτης ο Θεός/μόνος σας είναι/». Αλλά και στα επόμενα χρόνια κι' άλλοι ποιητές εξήραν το θρησκευτικό φρόνημα του Εικασιένα. Ο Αχιλλέας Παράσχος (1838-1895), γράφει : «Α! Τότε πίστευαν ! Γι αυτό και μόνο, φίλοι, έκαμε τόσα θαύματα το μαύρο καριοφίλι». Και ο Κώστας Κρυστάλης (1868-1894): « Τι καρτερείτε βρε παιδιά/ χειμώνας να μας πάρει; /Ελάτε όλοι στον Σταυρό/εδώ να ορκισθούμε/ότι σ' όλη μας τη ζωή / τον Τούρκο θα χτυπάμε/». Ιδού και τα υπό του Φώτη Κόντογλου (1895-1894) λεχθέντα : « **Πίστη και Πατρίδα είναι για 'μας ένα πράγμα. Κι' όποιος πολεμάει το ένα πολεμάει και το άλλο. Μάννα μας είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία, που την ποτίσαμε με αγιασμένο αίμα. Την δε Πίστη μας πρέπει να την διαφυλάξουμε αμίαντη και ανόθευτη**».

Διδακτικής και διαχρονικής αξίας είναι και η ομιλία του Θ. Κολοκοτρώνη προς τον λαό της Αθήνας στον λόφο της Πνύκας, στις 8 Οκτ. 1938. Μερικές μόνο αράδες της αρκούν να περιγράψουν το επικό μεγαλείο του Εικασιένα : «**Όταν αποφασίσαμε να κάμωμε την Επανάσταση, δεν εσυλλογισθήκαμε ούτε πόσοι είμεθα ούτε πως δεν έχομε άρματα...[...]**αλλά ως μια βροχή έπεσε εις όλους μας η επιθυμία της Ελευθερίας και όλοι συμφωνήσαμε εις τον σκοπόν αυτόν και εκάμαμε την Επανάστασιν».

Με το Πρωτόκολλο του Λονδίνου (3 Φεβρ. 1830), το Ελληνικό κράτος αναγνωρίσθηκε ως κυρίαρχο και ανεξάρτητο, χωρίς, όμως, να απολέσει την θρησκευτική (ορθόδοξη) και εθνική του ταυτότητα. Το προοίμιο των τριών συνταγματικών κειμένων της Εθνεγερσίας : «Εις το Όνομα της Αγίας και Ομοουσίου και Αδιαιρέτου Τριάδος», επαναλαμβάνόμενο σε όλα τα μέχρι σήμερα Ελληνικά Συντάγματα, καταδεικνύει την αδιάλειπτη διαχρονικότητα της ταυτότητος αυτής. Τούτο σημαίνει ότι η Επανάσταση του 1821, ερειδόμενη και επί της Πίστεως, όχι μόνο προσέφερε την Ελευθερία σε εμάς τους Έλληνες αλλά και διατήρησε, μέχρι των ημερών μας, αναλλοίωτα τα Ελληνορθόδοξα χαρακτηριστικά του Έθνους μας.

Ματαίως οι επιτηδευμένα ανιστόρητοι νεόκοποι ρήτορες του «νέου πατριωτισμού» αποπειρώνται να στρεβλώσουν την ουσία και τα Μηνύματα του Εικασιένα, προβάλλοντας τις βλαπτικές πλευρές του – οι οποίες πρέπει να αναφέρονται αλλά μόνο ως μαθήματα προς αποφυγή – και παραλείποντας ή στρεβλώνοντας τις ωφέλιμες. Εν τούτοις, ο σώφρων Ελληνικός Λαός, πιστός στις πατρώες διδαχές και παραδόσεις, τελικά θα τους απορρίψει, εν γνώσει της ρήσης του Διον. Σολωμού : « Το έθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί εθνικόν, ό,τι είναι αληθές».

Ευάγγελος Γριβάκος

Να ποιοι ενέπνευσαν την επανάσταση της 25^{ης} Μαρτίου του 1821

ΠΑ. Θυμάμαι τις πάμπολλες φορές που ρωτήθηκα, ως εκπαιδευτής στις Μονάδες που υπηρέτησα στην Ελλάδα και Κύπρο, από ανήσυχους υφισταμένους, αλλά και κάθε φορά που αναρωτιόμουν -ως επιτελής “άνευ χαρτοφυλακίου” σε ΣΣ και ΜΜΜ- πώς διήγε ο βασανισμένος Ελληνικός λαός μετά την υποδούλωσή του στον Τούρκο δυνάστη, από το 1453, μέρα της πτώσεως της Βασιλίδας των Πόλεων Κωνσταντινούπολης, μέχρι το 1821, την μέρα της παλιγγενεσίας; Πού αναζήτησε, πού ανεύρε και πού στήριξε τις ελπίδες, για τη λύτρωσή του από το μαρτύριο της απάνθρωπης συμπεριφοράς που βίωνε στην καθημαγμένη χώρα του, την υπό το πέλμα του αγροίκου και αιμοχαρούς βασιβουζούκου; Προφανώς στην ψυχή του, που άσφαλτα τον οδηγούσε στον Μεγαλοδύναμο, στον Πατέρα Θεό. Γιατί στάθηκαν παράμερα οι μεγάλοι και πολιτισμένοι λαοί. Αγνώριστες, θλιβερές, φοβισμένες σκιές που τρόμαζαν στις κλαγγές των όπλων των βρακοφόρων πολεμιστών της μογγολικής στέπας και στα άγρια φρουμάζοντα άλογά τους. Ανήμποροι οι μέχρι χθες φίλοι λαοί να αντιδράσουν σαν άντρες, που κουβαλούσαν τη λαμπρή ιστορία των γενναίων προγόνων τους! Ναι, και επιλήσμονες ακόμη του θαυμασμού, της πνευματικής οφειλής, της σωκράτειας καρτερικότητας, της αριστοτέλειας λογικής που υιοθέτησαν κατά παραχώρησή μας, αλλά και των πολλαπλών όρκων “νοητικής υποταγής” στην διανθρωπική υπεροχή των Ελλήνων, που διέπρεψαν σε όλους τους τομείς των γραμμάτων, των επιστημών, της τέχνης, της αρμονίας, του κάλλους, του μέτρου και τις λουπές αμνημόνευτες αξίες, που μεταλαμπάδευσαν στους στερημένους της συνείδησης, του αυτοελέγχου και της φιλαλληλίας λαούς τους, αλλά και της γενικότερης (εις βάθος) γνώσης, που βοήθησε ουσιαστικά στην ανέλιξή τους. Και όχι μόνον τούτο. Συμμάχησαν με τον τύραννο, τον αποδεδειγμένα προαιώνιο εχθρό της φυλής μας, ίσως και της δικής τους. Τον συνέδραμαν σε έμψυχο και άψυχο υλικό, ως δεν θα έπρεπε. Του μετέφεραν πληροφορίες για τις πολεμικές δυνατότητες της χώρας μας, για τα διαθέσιμα πολεμοφόδια, για τον ανεφοδιασμό των μαχητών και του λαού, για το ηθικό των Ελλήνων, για το εμπορικό και πολεμικό μας ναυτικό και για ό, τι του ζήτησαν οι ολετήρες του γένους.

Ναι, όλοι κι εγώ, θέλαμε, επιτέλους, να μάθουμε, πού στράφηκε αυτός ο μοναδικός λαός για την εξασφάλιση των προϋποθέσεων, που θα τον λύτρωναν από το μαρτύριο που βίωνε; Ακόμη, προβληματίζομαι, πώς συντηρούσε την περηφάνια, την αξιοπρέπεια, τον ...απόηχο του άλλοτε λαμπρού παρελθόντος του; Και τέλος, τί του απέμενε, για να μην καταχωρισθεί τελεσιδικώς στο βάθος των αρχέγονων ερμαρίων το χρονικό του πάλαι ποτέ υπάρξαντος έκλαμπρου γένους των Ελλήνων, του οποίου οι επαναστατημένοι του '21 αποτελούσαν την συνέχεια, όπως και εμείς σήμερα σεμνυνόμαστε που είμαστε οι απόγονοι και κληρονόμοι των διακεκριμένων εκείνων προγόνων; Απομένει, όπως προείπα, η προς Θεόν ικεσία μας, το πνεύμα του '21, η πίστη στον σκοπό και φυσικά η σύγκρουσή μας με τους

επικυριαρχεί· η αποβολή του εγωισμού, η απεξάρτηση από τη δολερή και καταστροφική διχόνοια, η απαλλαγή μας από το φθόνο και την αλαζονεία. Τα προαιώνια -τι κρίμα- μειονεκτήματα της φυλής -τοίς πάσι γνωστά- εμφανίζονται πάλιν μπροστά μας. Είναι τόσο σφοδρή η σύγκρουση των αντιθέσεών μας, που θετικό και αρνητικό παρελθόν, παρόν αλλά και ... μέλλον αυταναφλέγονται τελικώς, ομού με τον αναγεννώμενο -ευτυχώς- “φοίνικα”, σε “σκιερούς βοσκότοπους”, για να αναλάβει πλέον ο άνεμος των αιθέρων να μεταφέρει τη στάχτη τους, ως αναγνωρίσιμη αυταπάτη, στις απάτητες κορυφές των άγριων βουνών του ονείρου και της απαντοχής.

Για την νύξη μου επί των: πού, πώς και γιατί, οι οποίες ακούγονται ως απορίες ή ερωτήματα, θα αποκομίσετε πλήρεις θέσεις και έγκυρες απόψεις μετά την μελέτη των παρακάτω επιλεγμένων κειμένων, που με σεβασμό, υπευθυνότητα και όχι ευκαταφρόνητο κόπο, συγκεντρώσαμε (εγώ και ο Θανάσης), από τις έχουσες εξέχον ειδικό βάρος για το “Θαύμα του ‘21” εκδόσεις. Είχαμε ωστόσο προλάβει να υποστούμε τον κάματο από τη “σύνταξη” ενός άλλου θέματος, που κατόπιν εντολής του προέδρου μας τη εισηγήσει συμμαθητού μας -μέλος της ομάδας- αντεκατεστάθη εσπευσμένως από το παρόν, προκειμένου να αποτελέσει το τεύχος αυτό (Α' τρίμηνο 2021), τιμητικό αφιέρωμα μνήμης στους επώνυμους και ανώνυμους ήρωες της Επανάστασης της 25^{ης} Μαρτίου του 1821 επί τη παρελεύσει 200 ετών από το θαυμαστόν εκείνο γεγονός.

Η απάντηση στους εκπαιδευομένους μου συνεπώς και τότε και τώρα είναι, ότι και μετά την άλωση, το γένος αρνείται να υποταχθεί. Οι Έλληνες θα συνεχίσουν να μάχονται. Και θα είναι πάντα ετοιμοπόλεμοι. Και οι αγώνες στους χώρους των κέντρων αποφάσεων θα στηρίζονται πάντοτε στο φρόνημα, την ορμή, τη φλόγα, την τόλμη και την πίστη στον σκοπό των περιφερειακών αγώνων. Από αυτούς θα αντλούμε πάντα και θα αντλούν και οι επερχόμενοι το κουράγιο και τη δύναμη, για να συνεχίζουν την θριαμβική πορεία τους. Να γιατί σήμερα θα μιλήσουμε γι' αυτούς. Τους το οφείλουμε !!!.....

Αδελφια, ας μην πτοούμεθα και ας μην απογοητευόμαστε. Οι Έλληνες, εμείς, σε κάθε περίπτωση θα επανακάμπουμε και θα επανερχόμαστε. Ουδέποτε παραδώσαμε τα όπλα τα ιερά! Συνεχίζουμε τον αγώνα μέχρι την δικαίωσή μας. Στο τέλος θα είμαστε και πάλιν οι νικητές. Όπως συμβαίνει πάντοτε.

ΑΘ. Παρασύρθηκα από τον πατριωτικό οίστρο του φίλου Παντελή και ετοιμάστηκα να συμπληρώσω με τους Παλαμικούς στίχους: «Αυτό το λόγο θα σας πω, δεν έχω άλλο κανένα, μεθύστε με τ' αθάνατο κρασί του Εικοσιένα», που γράφτηκαν λίγο μετά την έναρξη του ελληνοϊταλικού πολέμου. Το Σούλι, η Μάνη, η Χειμάρρα και τα Σφακιά θα αποτελέσουν τα προπύργια αυτού του αγώνα για τη λευτεριά. Τα επαναστατικά Κινήματα (ΕΚ) θα καλύψουν πολλές σελίδες από το πόνημά μας. Γι' αυτό, πριν προχωρήσουμε στην καταγραφή τους, ας κάνουμε μικρή αναφορά στη Ελληνική γλώσσα, η οποία την σκοτεινή εκείνη περίοδο θα

διαδραματίζει ρόλο ιστορικής σημασίας στη διατήρηση της ενότητας του Γένους. Οι καταφυγόντες εξ άλλου στη Δύση Έλληνες λόγιοι μετέφεραν εκεί την Ελληνική Παιδεία και τον Ελληνικό **Ουμανισμό**¹ και συνέβαλαν στην άνθηση της Αναγεννήσεως. Επανερχόμαστε τώρα στο θέμα μας των **(ΕΚ)**. Σε πλείστες περιοχές η αντίσταση υπήρξε σκληρά και μακροχρόνια. Στον Πόντο ο αγών θα συνεχισθεί στα όρη και στα δυσπρόσιτα φρούρια. Λίγο μετά την άλωση η Κέρκυρα, η Ήπειρος και η Χειμάρρα βοηθούν τους Ενετούς στον αγώνα τους εναντίον του κοινού εχθρού. Το 1463 επαναστατούν οι Μανιάτες υπό τον Μιχαήλ Ράλλη² και οι Αρκάδες υπό τον Πέτρο Μπούα. **Το 1470 μετά την άλωση της Χαλκίδας** μεταξύ των πτωμάτων των φονευθέντων υπερασπιστών ευρέθησαν και τα πτώματα πολλών Ελληνίδων, οι οποίες είχαν συμπολεμήσει. **Η Λήμνος σώζεται υπό της Ελληνίδος Μαρούλας Κομνηνού**, η οποία όταν είδε τον πατέρα της πίπτοντα, άρπαξε το ξίφος και όρμησε κατά των εχθρών.

Το 1479 επαναστατεί στη Μάνη ο **Κροκόδειλος Κλαδάς**,³ οποίος αρνήθηκε να αναγνωρίσει την συνθήκη της Βενετίας-Τουρκίας. Τελικώς, καταφεύγει στην Ήπειρο και επαναστατεί τους κατοίκους της περιοχής Χιμάρρας. **Το 1495, όταν ο Γάλλος Βασιλεύς Κάρολος Η΄ κατέλαβε την Νεάπολη** της Ιταλίας, η Μακεδονία, η οποία υπήρξε πάντοτε ισχυρό προπύργιο της Ελληνικής ανεξαρτησίας και διαφυλάξεως της Ελληνικότητας ολοκλήρου του χώρου, εξεγείρεται. Ήταν τόσοσ ο τρόμος που κατέλαβε τους Τούρκους, ώστε ο σουλτάνος Βαγιαζήτ Β΄ ήταν έτοιμος να εγκαταλείψει την Κωνσταντινούπολη και να καταφύγει στην Ασία. Δυστυχώς, ο θάνατος του Καρόλου και η αποχώρηση των Γάλλων εξ Ιταλίας άφησε ανυπεράσπιστους τους Έλληνες στα νύχια του Σουλτάνου. **Το 1499 οι Έλληνες εξεγείρονται και πάλιν, αλλά οι Ενετοί για μίαν ακόμη φορά τους εγκαταλείπουν στη manία των αδυσώπητων εχθρών τους. Το 1523 τριακόσια πλοία και στρατός εξ εκατό χιλιάδων ανδρών υπό τον Σουλεϊμάν πολιορκεί για δεύτερη φορά την Ρόδο.** Πέντε ολόκληρους μήνες διαρκεί

¹ Σκοπός του ουμανισμού ήταν να δημιουργήσει ένα καθολικό άνθρωπο, στο πρόσωπο του οποίου συνδυάζονταν η πνευματική και φυσική τελειότητα και ο οποίος ήταν ικανός να λειτουργεί έντιμα σε κάθε περίπτωση. Οι ουμανιστές θεωρούσαν σημαντική τη μετάβαση στη μεταθανάτια ζωή με τέλειο σε κάθε περίπτωση πνεύμα και σώμα. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί δια μέσου της εκπαίδευσης. Η ιδεολογία αυτή του «Homo Universalis» αποτελεί ιδανικό του ελληνορωμαϊκού κόσμου.

² 1463. Μόλις δέκα χρόνια μετά την πτώση της Βασιλεύουσας, στη διάρκεια του ενετοτουρκικού πολέμου, εκδηλώνεται το πρώτο ένοπλο κίνημα στην Πελοπόννησο. Επαναστάτησαν οι Σπαρτιάτες, με τον Μιχαήλ Ράλλη, και οι Αρκάδες, υπό τον Πέτρο Μπούα. Πολλοί ήρθαν από την Κρήτη για να συνδράμουν. Επίσης οι Κορίνθιοι, αν και αποκλεισμένοι από την οθωμανική φρουρά, ήταν σε συνεννόηση με τους επαναστατημένους Έλληνες. Σε μάχη κοντά στην Πάτρα, εναντίον του Ομάρ μπέη, ο Ράλλης νίκησε κατά κράτος τους Τούρκους. Ωστόσο, μετά από λάθος των Ενετών, ο Ράλλης **συνελήφθη και θανατώθηκε**. Παράλληλα, οι Τούρκοι κυριεύσαν το Άργος και έψησαν (oi βάρβαροι) εξήντα Κρητικούς.

³ 1479. Μετά την ανακωχή μεταξύ Ενετών και Τούρκων, ο **Κροκόδειλος Κλαδάς** (καταγόμενος από την Ήπειρο) συγκέντρωσε περίπου 11 χιλιάδες άνδρες, εισέβαλε στη Μάνη και κατέλαβε τα πιο πολλά χωριά και οχυρώματα από τους Τούρκους. Ταυτόχρονα, εξεδίωξε ή αιχμαλώτισε τους Οθωμανούς φρουράρχους και σουμπασήδες. Οι επαναστάτες έφτασαν μέχρι τη Χειμάρρα, αλλά το κίνημά τους τελικά απέτυχε.

η πολιορκία, αλλά η νήσος δεν παραδίδεται παρά μόνον μετά την συνθηκολόγηση των Ιπποτών του Αγίου Ιωάννου. **Νέα εξέγερση σημειούται κατά τον Β΄ Ενετικό Πόλεμο (1537-1540).** Ιδιαίτέρως αξιοσημείωτος είναι η άμυνα του Ναυπλίου και της Πύλου. **Η Κέρκυρα θα διαλύσει τα όνειρα και της φιλοδοξίας του Σουλεϊμάν, ο οποίος διεκήρυττε ότι θα κατελάμβανε τη Ρώμη και θα μετέβαλλε τον ναό του Αγίου Πέτρου σε ιπποστάσιο των σπαχίδων του.** Αντιμετωπίζει με επιτυχία τους πενήντα χιλιάδες επίλεκτους μαχητές του Χαϊρεντίν Βαρβαρόσα και τον αναγκάζει τελικώς να λύσει την πολιορκία και να αποσυρθεί. Νέα αποτυχία γνωρίζει ο Βαρβαρόσα στην προσπάθειά του να καταλάβει την αυτή εποχή την Κρήτη. **Το 1566 οι Χειμαριώτες τρέπουν εις φυγήν οκτώ χιλιάδες Τούρκους, τους οποίους είχε στείλει εναντίον τους ο Σουλτάνος. Η ώρα της ελληνικότητας Κύπρου είχε έλθει. Ογδόντα χιλιάδες (80.000) Τούρκοι πολιορκούν την Λευκωσία το 1570. Η Αμμόχωστος αμύνεται επί ένδεκα μήνες πριν υποκύψει.** Πολλές Ελληνίδες για να μην παραδοθούν και ατιμασθούν προτιμούν τον θάνατο. Η Μαρία Συγκλητική θέτει πυρ στην πυριτιδαποθήκη της γαλέρας στην οποία εκρατείτο· το πυρ μεταδίδεται και σε άλλες γαλέρες και έτσι **χιλίες Ελληνίδες προοριζόμενες για να πωληθούν στα σκλαβοπάζαρα φονεύονται.** Στη ναυμαχία της Ναυπάκτου τα ελληνικά πληρώματα συνέβαλαν σημαντικά στην νίκη του συμμαχικού στόλου. **Στην Πελοπόννησο οι αδελφοί Μελισσηνοί επαναστατούν επικεφαλής εικοσιπέντε χιλιάδων (25.000) πεζών και τριών χιλιάδων ιππέων. Στα νησιά του Αιγαίου, τη Θεσσαλονίκη, τις Σέρρες και τον Άθω σημειούνται νέα επαναστατικά κινήματα, ενώ οι Μανιάτες αρνούνται να υποταχθούν. Δυστυχώς και αυτήν την φορά εγκαταλείπονται και έτσι η εκδικητική manία των Τούρκων στρέφεται εναντίον των ανυπεράσπιστων γυναικών, γερόντων και παιδιών. Υπολογίζεται ότι την περίοδο αυτή τριάντα χιλιάδες (30.000) εσφάγησαν ή ερρίφθησαν στις γαλέρες και εστάλησαν στην Κωνσταντινούπολη για να πωληθούν ως δούλοι.....**

ΠΑ. Το 1578 στην Κύπρο εξερράγη το πρώτο επαναστατικό κίνημα κατά των Τούρκων. Από του έτους 1581 σχηματίζονται ομάδες πολεμιστών στην Ήπειρο και Ακαρνανία. Το 1585 ο αρματολός Θεόδωρος Μπούας Γρίβας επαναστατεί την Βόνιτσα και το Ξηρόμερο, ενώ οι αρματολοί της Ηπείρου Πούλιος, Δράκος και Μαλάμος καταλαμβάνουν την Άρτα. Για να τους αντιμετωπίσουν, οι Τούρκοι στέλλουν σημαντικές στρατιωτικές δυνάμεις εκ Θεσσαλίας, Μακεδονίας και Ναυπάκτου. **Το 1608 ο “καπετάνιος των ορέων” Βίκτωρ Ζαμπετός επαναστατεί στην Κύπρο.** Την ίδια σχεδόν εποχή σημειούται νέα εξέγερση στη Μάνη, που προξενεί μεγάλη εντύπωση στην Δύση. **Ο Γάλλος Δουξ του Νεβέρ πιστεύει ότι θα ήταν δυνατόν, βασιζόμενος στους μαχητές αυτούς, να απελευθερώσει την “Ελληνική Χερσόνησο” και να διαδεχθεί τους Παλαιολόγους.** Την 8 Σεπτεμβρίου συνέρχεται στην Κούκη της Αλβανίας (σήμερα Κούκες) γενική συνέλευση των αντιπροσώπων της Ηπείρου, της Μακεδονίας, της Αλβανίας, της Βοσνίας, της Βουλγαρίας, της Ερζεγοβίνης, της Σερβίας και άλλων περιοχών και συσκέπτονται για την οργάνωση επαναστατικού κινήματος και την αποκατάσταση της Ελληνικής Αυτοκρατορίας

Στη Λάρισα εξεγείρεται ο επίσκοπος Διονύσιος και την νύχτα της 10^{ης} Σεπτεμβρίου εισέρχεται μετά των επαναστατών στα Ιωάννινα. Τον Ιούνιο του 1645 αρχίζει η

μακρά πολιορκία της Κρήτης. Η αντίσταση είναι καθολική. Μετά την κατάληψη των Χανίων και του Ρεθύμνου, οι Τούρκοι πολιορκούν τον Χάνδακα⁴ (το σημερινό Ηράκλειο). Είκοσι τέσσερα (1645-1669) ολόκληρα έτη θα διαρκέσει η πολιορκία της ηρωικής και ανυποτάκτου πόλεως. Οι Έλληνες δεν υποτάσσονται και εδώ, παρά μόνον μετά την συνθηκολόγηση των Ενετών και αφού προξένησαν στους Οθωμανούς απώλειες υπερβαίνουσες τις εκατό χιλιάδες (100.000) ανδρών. Παρά τις απογοητεύσεις τους, οι Μανιάτες, όταν ο Φραντσέσκο Μοροζίνι εμφανίζεται στα νότια παράλια της Πελοποννήσου, επαναστατούν. Καταλαμβάνουν την Καλαμάτα και συνεχίζουν τον αγώνα ακόμα και όταν ο Μοροζίνι αποχωρεί. Κατά την εποχή αυτή εμφανίζεται πρωτοφανής επαναστατικός οργασμός. Με τον Μοροζίνι συμπράττουν οι Επτανήσιοι και οι αρματολοί της Στερεάς. Η εξέγερση επεκτείνεται και στην υπόλοιπη Πελοπόννησο. Τα πλείστα των τουρκικών φρουρίων κυριεύονται και οι Μανιάτες καταλαμβάνουν για δεύτερη φορά την Καλαμάτα. Στην Αθήνα οι Τούρκοι κλείνονται στην Ακρόπολη την οποία ο Μοροζίνι βομβαρδίζει. **Δυστυχώς τη νύχτα της 13/25 Σεπτεμβρίου 1687 ανατινάσσεται το θαυμασιότερο δείγμα της ελληνικής κλασσικής τέχνης, ο Παρθενώνας. Φθίνοντας του 12^{ου} αιώνας δημιουργούνται στη Στερεά μεγάλα αρματολίκια, τα οποία θα αποτελέσουν τα φυτώρια της στρατιωτικής εκπαίδευσης των Ελλήνων. Εκτός της Μάνης, στην Κρήτη και την Ήπειρο εξακολουθούν να υπάρχουν περιοχές, οι οποίες διατηρούν την ανεξαρτησία τους. Το 1716 οι κάτοικοι της Κερκύρας θα δώσουν νέο δείγμα της αγάπης τους προς την ελευθερία. Αποκρούουν όλες τις επιθέσεις των Τούρκων και τους αναγκάζουν να λύσουν την πολιορκία. Στη Μακεδονία ο αγώνας συνεχίζεται. Το 1710 λαμβάνει χώρα εξέγερση με επικεφαλής τον Μπίτουλα (εκ Πισοδερίου) τη υποκινήσει του Τσάρου Πέτρου του Μεγάλου. Για άλλη μια φορά η χώρα μας υφίσταται τα πάνδεινα. Το 1749 νέα εξέγερση των ορεισίων οι οποίοι αφού κατέλαβαν τις Βόρειες Σποράδες, εναυπήγησαν καταδρομικό στόλο και ερήμωσαν τις τουρκικές παράλιες πόλεις μέχρι και του Ελλησπόντου.**

4 Η Πολιορκία του Χάνδακα υπήρξε η τελευταία μάχη των Ενετών στον Μεγάλο Κρητικό Πόλεμο, στην προσπάθειά τους να διατηρήσουν την Κρήτη, που κατείχαν από το 1211. Η πολιορκία του Χάνδακα, του σημερινού Ηράκλειου, ξεκίνησε τον Μάιο του 1645 με την άφιξη του οθωμανικού στόλου και την απόβαση των Οθωμανών έξω από την πόλη. Διοικητής τους ήταν ο μετέπειτα Βεζίρης Κιοπρούλου Φαζίλ Αχμέτ πασάς, ενώ διοικητής των πολιορκημένων ο Φραντσέσκο Μοροζίνι, μετέπειτα κατακτητής του Μωρέα και Δόγης. Οι Οθωμανοί χρησιμοποίησαν πυροβολικό προκειμένου να διασπάσουν τα τείχη της πόλης, χωρίς αποτέλεσμα. Σε απάντηση της πολιορκίας οι Ενετοί επιχείρησαν να αποκλείσουν τα Δαρδανέλλια, καθώς και να κάνουν απόβαση στην περιοχή του Χάνδακα, όμως και οι δυο προσπάθειες απέτυχαν. Την ίδια τύχη είχε και η μικρής έκτασης εκστρατεία των Γάλλων να διασπάσουν την ασφυκτική πολιορκία της πόλης, την τύχη της οποίας διαπραγματευόταν ήδη ο Μοροζίνι μέχρι τα τέλη του 1669 με τον αρχιστάτηγο των τουρκικών δυνάμεων. Η όλη επιχείρηση κατέληξε σε φιάσκο. Ο Μοροζίνι μη έχοντας επιλογή παρέδωσε την πόλη στους Οθωμανούς, με τη συμφωνία να επιτραπεί στο σύνολο των υπερασπιστών της πόλης που είχαν απομείνει -περίπου 3.600- να αποχωρήσουν με κάποια από τα υπάρχοντά τους. Ο πληθυσμός, στον οποίο δόθηκε περιθώριο δώδεκα ημερών καλού καιρού για να ετοιμαστεί, επιβιβάστηκε σε πλοία με κατεύθυνση τα νησιά του Ιονίου, τα οποία κατείχαν τότε οι Ενετοί, στα οποία ωστόσο λίγοι από τους πρώην κατοίκους του Χάνδακα έφτασαν. Ο Μοροζίνι κατηγορήθηκε για την εγκατάλειψη της πόλης, ωστόσο αθωώθηκε ύστερα από σύντομη δίκη. Η πολιορκία του Χάνδακα πέρασε στο ευρωπαϊκό φολκλόρ της εποχής ως σύμβολο του αγώνα των Χριστιανικών δυνάμεων εναντίον των Μουσουλμάνων. Διήρκεσε 24 χρόνια και αποτελεί τη μεγαλύτερη σε διάρκεια πολιορκία της ιστορίας.

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΜΕΘΟΔΕΥΟΥΝ ΤΟΝ ΑΦΑΝΙΣΜΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΥ ΑΝΘΙΣΤΑΝΤΑΙ ΓΕΝΝΑΙΑ

Καθ' όλην τη διάρκεια της επί 400 συναπτά έτη δουλείας του Ελληνικού Έθνους οι Τούρκοι υπήρξαν οι πλέον αδυσώπητοι και σκληροί κατακτητές. Σφαγές, πυρπολήσεις, αρπαγές, υπέρογκος προσωπικός φόρος (χαράτσι) υπήρξαν τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της φοβερής εκείνης «σκαβιάς». Κατ' αυτήν ο ραγιάς δεν γνώριζε οικογένεια, θρησκεία και έλεος. Το πλέον χαρακτηριστικό και ειδικό γεγονός υπήρξε το παιδομάζωμα, το οποίο, ιδίως κατά την περίοδο των σουλτάνων Σελίμ Α' και Σουλεϊμάν Α', απέβη πραγματική μαστίγα. Άρπαζαν οι Τούρκοι από τις μητρικές αγκαλιές τα εκλεκτότερα και ευρωστότερα τέκνα τους για να τα αλλαξοπιστήσουν και να τα μεταβάλουν στους φανατικότερους διώκτες των πατέρων τους.

«κλαιν' οι γονέοι τα παιδιά, κι οι αδελφές τ' αδελφια κλαίω κι εγώ και καίγομαι και όσο θα ζω θα κλαίω.πέρσι πήραν το γυιόκα μου, φέτος τον αδερφό μου...»

Αποτέλεσμα τούτων υπήρξε η αθρόα σφαγή πολλών Ελλήνων και ο εκπατρισμός τους στην ξένη. Αυτοί, και μακράν ακόμη του πατρίου εδάφους ευρισκόμενοι, εξακολουθούσαν να αγωνίζονται παντοιοτρόπως υπέρ του Γένους. Κατά τον Ρωσοτουρκικό πόλεμο υπολογίζεται ότι μετανάστευσαν εβδομήντα περίπου χιλιάδες Έλληνες για να αποφύγουν τους φοβερούς διωγμούς. Στην ξένη οι Έλληνες ταχύτατα διακρίθηκαν ώστε συντόμως **“Γραϊκός”** να μη σημαίνει μόνο τον έμπορο αλλά και τον πολιτισμένο.

ΟΙ ΑΤΡΟΜΗΤΟΙ ΑΡΜΑΤΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΦΟΒΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ

Από του 17^{ου} αιώνας, δύο νέες τάξεις Ελλήνων πολεμιστών θα αποτελέσουν την έκφραση της διαθέσεως του Γένους για την απελευθέρωσή του και θα διεξάγουν συνεχή και αδυσώπητο πόλεμο εναντίον του κατακτητού. Είναι οι **“αρματολοί”** και **“κλέφτες”**. **«Εγώ Ραγιάς δεν γίνομαι Τούρκους δεν προσκυνάω...»**. Οι αρματολοί και κλέφτες θα αποτελέσουν τον πρώτο πυρήνα του αγώνα. Θα διατηρήσουν μάχιμο το πνεύμα και τον λαό έτοιμο προς εξέγερση. **«Για του Χριστού την πίστη την αγία και της πατρίδος την ελευθερία»**. Εάν το κίνημα των κλεφτών ήταν αυθόρμητη εκδήλωση, το κίνημα των αρματολών ήταν μάλλον συνειδητή εξέγερση με σαφή και καθορισμένο σκοπό. Άλλωστε μεταξύ των δύο δεν υπήρχε σαφής διαχωρισμός. **«αρματολός μες τα βουνά και κλέφτης μες τους κάμπους»**. Η συμβολή αμφοτέρων στη συντήρηση του μαχίμου πνεύματος του Έθνους και την προπαρασκευή της Επαναστάσεως υπήρξε αποτελεσματική.

ΑΘ. Δεν πρέπει, τέλος, να αγνοηθεί και η συμβολή των δημοτικών τραγουδιών στη διατήρηση της αγωνιστικής διαθέσεως του Γένους. Η με πηγαία λυρική διάθεση εξιστόρηση των κατορθωμάτων των κλεφτών και αρματολών ενέχει και επικά στοιχεία. Τα τραγούδια αυτά, στα οποία ο ελεγειακός⁵ τόνος (δες και στην υποσημείωση μια συμ-

5 Από αυτό το είδος της αρχαίας λυρικής ποίησης διατηρήθηκε κυρίως το επίθετο ελεγειακός, για να χαρακτηρισθούν με αυτό ποιητές και ποιητικά κείμενα που συγκεντρώνουν ορισμένα ειδικά χαρακτηριστικά. Συγκεκριμένα, ένα ποίημα (ή ένας ποιητής) θα χαρακτηριστεί ελεγειακό, όταν ως περιεχόμενο εκφράζει: έναν έντονο μελαγχολικό χαρακτήρα, μιαν απαισιόδοξη στάση στη ζωή και μια σταθερή πεισιθάνατη διάθεση. Τα ποιήματα αυτά είναι κατεξοχήν λυρικά, αφού εκφράζουν μια νοσηρή συναισθηματική κατάσταση ου ποιητή και μια στάση άρνησης της ζωής. Ως ποιητικά κείμενα συνιστούν ιδιαίτερη κατηγορία γκριζού και «συνοφρυωμένου» λυρισμού, που

πληρωματική θέση-άποψη) είναι εμφανής, εξυμνούσαν την ανδρεία, την αγάπη προς την πατρίδα και τον έρωτα προς την ελευθερία. **Η λυρική ποίηση είναι το ένα από τα τρία γένη της ποίησης. Τα άλλα δύο είναι το έπος και το δράμα.** Όλα μαζί εμπεριέχουν προτροπή και παραίνεση. Αδιαρρήκτως συνδεδεμένη η λυρική ποίηση με τις ηρωικές μορφές των κλεφτών και των αρματολών, των προμάχων αυτών της ελευθερίας, απετέλεσε μαζί τους την αδελφή οντότητα και εισήλθε με αυτούς στις δέλτους της μεγάλης ιστορίας του Ελληνικού Έθνους.

Τα ιστορικά γνωστά αρματολίκια ανήρχοντο σε δέκα επτά (17) εκ των οποίων τα δέκα πέντε στη Δυτική Μακεδονία, Ήπειρο και Θεσσαλία και τα δύο στην Αιτωλοακαρνανία. Τα όρη της Ελλάδας ήταν ιδεώδη κρησφύγετα αρματολών και κλεφτών καθ' όλη τη διάρκεια της τουρκοκρατίας και κυρίως οι αλληπάλληλες και συνεχόμενες οροσειρές της Κεντρικής και Δυτικής Μακεδονίας. **Κατά τα έτη 1682-1683 παρουσιάζεται μια έξαρση στη δράση των λεφτών των περιοχών Σερβίων, Νεαπόλεως (Ανασελίτσης), Άργους Ορεστικού (Χρουπίστης), Καστοριάς, Φλωρίνης, μέχρι και Μοναστηρίου. Ωσαύτως και στις περιοχές: Αρνίσης, Εδέσσης, Γιαννιτών, Ναούσης, Βεροίας, στις οποίες αυτοί δρουν από κοινού και αναγκάζουν την τουρκική διοίκηση να λάβει σύντομα κατ' αυτών μέτρα διώξεως. Το 1691 εξεγείρονται οι κάτοικοι των χωρίων Μηλιά, Σκοτεινά και Καρυά των Πιερίων, το δε 1705 οι κάτοικοι της Ναούσης, με επικεφαλής τον αρματολό Ζήση Καραδήμο⁶ αντιδρούν ενόπλιως στο παιδομάζωμα και δίδουν κραταιά μάχη προς τους στρατολόγους στη στενωπό του ποταμού Αραπίτσα, όπου και πίπτει ηρωικώς ο αρματολός Καραδήμος.** Προς περιστολή της δημιουργηθείσης ανωμάλου καταστάσεως, η τουρκική διοίκηση προσέλαβε στην υπηρεσία της εξισλαμισμένου Αλβανούς οπλοφόρους, για να τους χρησιμοποιήσει κατά των Ελλήνων κλεφτών και αρματολών. Παρά ταύτα, η δράση των ελληνικών ανταρτικών σωμάτων ουδόλως εκάμφθη. Οι εξεγέρσεις συνεχίζοντα με την αυτή ένταση. Στη Μακεδονία, κατά τη διάρκεια του ρωσοτουρκικού πολέμου, επί εποχής του τσάρου Μεγάλου Πέτρου, αυξήθηκε η δράση των κλεφτών στους Καζάδες Εδέσσης και Γιαννιτών. Το 1717 Έλληνες αρματολοί επετέθησαν κατά του ιεροδικείου της Ναούσης και το 1742, ελληνικά πειρατικά πλοία προσέβαλαν τη χερσόνησο της Κασσάνδρας. Οι πράξεις ανταρσίας συνεχίστηκαν καθ' όλη τη διάρκεια της ΙΗ' εκατονταετίας, επαυξηθείσες κατά τη διάρκεια τον

αντιτίθεται στο φωτεινό, αίθριο και υγιή ποιητικό λυρισμό. Από την άποψη του ύφους και του ποιητικού τόνου, τα ελεγειακά ποιήματα είναι κείμενα χαμηλόφωνα, γνήσια λυρικά και με υπερβολικά ήπιους και μαλακούς ποιητικούς τρόπους.

⁶ Το τελευταίο καταγεγραμμένο παιδομάζωμα είναι αυτό που επιχειρήθηκε στη Νάουσα το 1705, το οποίο έγινε και αιτία εξέγερσης των Ναουσαίων. Τότε ο σουλτάνος Αχμέτ Γ' είχε διατάξει «τάχιστα περισυλλογή και αποστολή νέων γενισάρων» και για την περιφέρεια της Νάουσας υπήρχε η εντολή για επιλογή 50 νέων «κατά το κρατούν παλαιόν έθιμον». Οι Ναουσαίοι εξεγέρθηκαν υπό τον αρματολό Ζήση Καραδήμο και τους δύο γιούς του Βασίλη και Δημήτρη και σκότωσαν τον σελιχτάρη (τον υπεύθυνο του παιδομαζώματος) και τους δύο συνοδούς του. Σχημάτισαν σώμα από 100 και πλέον άνδρες και άρχισαν να ληστεύουν και να σκοτώνουν τους μουσουλμάνους στην ύπαιθρο των καζάδων Βέροιας και Νάουσας. Μετά από αυτό, οι Τούρκοι σχημάτισαν ένοπλο σώμα από 1.000 μουσουλμάνους που καταδίωξαν τους επαναστάτες και στα μέσα Ιουνίου τους περικύκλωσαν στα στενά της Αραπίτσας κοντά στη Νάουσα. Στη μάχη που έγινε σκοτώθηκε ο Ζήσης Καραδήμος, ενώ οι γιοί του και άλλοι συνελήφθησαν και φονεύθηκαν μέσα στη Βέροια. Δεν είναι γνωστό, ωστόσο, αν μετά από αυτό έγινε η στρατολόγηση των 50 νέων. Αυτό είναι το τελευταίο γνωστό περιστατικό παιδομαζώματος, ωστόσο σώζεται επίσης βεράπιο του 1150/1738 με το οποίο εξαιρείται ο γιος Χριστιανού υποτελούς από το παιδομάζωμα.

Ορλοφικών, οπότε και τα δέκα αυτά Αρματολίκια **εκινήτοποιήθησαν υπό του εκ Σιατίστης απεσταλμένου της Μεγάλης Αικατερίνης Γεωργίου Παπαζώλη**, προξενήσαντα μεγάλες φθορές στα αλβανοτουρκικά στρατεύματα. Από του 1768 μέχρι του 1808 εξεγείρονται οι **Ολύμπιοι** (Δυτικομακεδόνες και Θεσσαλοί) υπό τον **Νικοτσάρα** (εκ Γρεβενών) και τους **Καρατάσο** (εκ Βεροίας), **Αγγελή Γάτσο** (εξ Εδέσσης), **Ρομφέη** και **Καζαβέρη** (εκ Ναούσης), **Μπιζώτα** (εκ Σερβίων), **Τσακνάκη** και **Τζαχείλα** (εκ Πλαταμώνος), **Λαζαίους** (εκ Λιβαδίου Ολύμπου) και **Φαρμάκη** (εκ Βλάστης).

Στην Ήπειρο κυριαρχεί ο Αλής. Οι αρματολοί εκ των Επτανήσων διαπεραιούνται στη Στερεά, ενώνονται με τον **Κατσαντώνη** και τον **Κίτσο Μπότσαρη** και αποδύονται σε πολεμικές επιχειρήσεις στην Ήπειρο, Θεσσαλία και Ρούμελη. Οι αρματολοί του Ολύμπου αντιμετωπίζουν επιτυχώς τις ορδές του Αλή. Ο Νικοτσάρας συγκαλεί σύσκεψη στον Όλυμπο και συγκροτεί καταδρομικό στόλο. **Διακόσιοι πενήντα (250) αρματολοί της Στερεάς συνενούνται με ισάριθμους Θεσσαλούς, Μακεδόνες και Νησιώτες αρματολούς του Νικοτσάρα και υψώνουν τη σημαία της Επαναστάσεως.** Τον Ιούλιο του 1807 αποβιβάζονται πλησίον της Κατερίνης και ξιφήρεις διασχίζουν τα μακεδονικά όρη και τους ποταμούς μαχόμενοι συνεχώς κατά των Τούρκων. Ανέρχονται στο Κερκίνιο, διέρχονται τον Στρυμόνα και προχωρούν προς το Νευροκόπι.

**«Έχουν της Ζίχνας τα βουνά
Και στέκουν μαραμένα**

.....
**Ο Νικοτσάρας πολεμάει
με τρία βιλαέτια
με Σέρραις και με Έλυμπο
με δώδεκα ταμπούρια»**

Εκ του Παγγαίου κατέρχονται στις βόρειες ακτές του Αιγαίου, αναμένοντες ματαίως τη βοήθεια, την οποία τους είχαν υποσχεθεί οι Ρώσοι. Καταφεύγουν στο Άγιο Όρος και τελικώς επιστρέφουν στη Σκόπελο μετά δίμηνο αγώνα, κατά τον οποίο ο Νικοτσάρας απώλεσε τριακοσίους εβδομήκοντα εκ των πολεμιστών του. **Αξιωμαθήμενος τυγχάνει η σημειωθείσα κατά την εποχή αυτή εξέγερση των Ναουσαίων. Προς καταστολή της στάσεως απεστάλησαν τουρκαλβανικά στίφη του Αλή Πασά και πολιορκήσαν την πόλη. Οι γενναίοι κάτοικοί της υπό την αρχηγία του αρματολού Βασιλείου Ρομφέη, αμυνθέντες επί τέσσερις και μισό μήνες επιχείρησαν τελικώς ηρωικότατη έξοδο εφάμιλλη αυτής του Μεσολογγίου. Έτερος θρυλικός καταδρομέας, ο Γιάννης Σταθάς, διαδέχεται τον Νικοτσάρα. Υποστέλλει τη ρωσική σημαία και για πρώτη φορά επί των ιστών των πλοίων του κυματίζει η γαλανόλευκη. Ενεργεί επιδρομές στην Εύβοια, Θεσσαλία, Μακεδονία και φθάνει μέχρι τον Ελλήσποντο. Ο αρματολός των Χασιών **Παπαθύμιος Βλαχάβας⁷** συγκαλεί σύνοδο**

⁷ Ο **Θύμιος Βλαχάβας** ήταν περίφημος αρματολός στα Χάσια (περ. 1760-1809). Γεννήθηκε στο συνοικισμό Τριφύλλι του χωριού Ασπροκκλησιά Καλαμπάκας στα 1770 και ήταν γιος του Αθανάσιου Βλαχάβα^[6]. Είχε χειροτονηθεί ιερέας, αλλά όταν ο πατέρας του πέθανε, ενώ διαδέχτηκε όλο τον αρματολικό και ανέπτυξε αξιόλογη δραστηριότητα. Πέτυχε να ενώσει όλους τους αρματολούς της Στερεάς Ελλάδας και ενισχύθηκε και από τα Επτάνησα με τη σύμπραξη των Ρώσων. Ο Αλή πασάς ανησύχησε πολύ και με δόλια μέσα σιγά-σιγά κατάφερε να κυριεύσει το Σούλι το 1803, ενώ διαδέχτηκε όλο τον αρματολισμό (1805). Τότε έγινε συνέλευση στο Καρπενήσι των αρματολών και ο Βλαχάβας μίλησε για οργανωμένη αντίσταση ενάντια στο σχέδιο του Αλή και για την απελευθέρωση της Ελλάδας, για να εμποδίσουν τους Αλβανούς. Επίσης οχύρωσε το μοναστήρι στα Μετέωρα. Ο Αλή πασάς, όταν έμαθε το σχέδιο, έστειλε αμέσως το γιο του, Μουχτάρ, να καταδιώξει τον

των καπεταναίων το 1808 και κηρύσσει την έκρηξη επαναστάσεως. Ο αδελφός του **Δήμος Βλαχάβας** μετά τριακοσίων άλλων συμπολεμιστών του καταλαμβάνει την Καλαμπάκα, αλλά φονεύεται σε λυσσώδη μάχη. Ο **Παπα-θύμιος με τον Νικοτσάρα και οι φοβεροί Λαζαίοι απ' το Βλαχολίβαδο και την Μηλιά** αρχίζουν νέες καταδρομές. Ο Αλής εντούτοις κατορθώνει και τον συλλαμβάνει δια δόλου και τον υποβάλλει σε μαρτυρικό θάνατο, τον οποίο αντιμετωπίζει μετά καρτερίας.

ΟΡΛΟΦΙΚΑ, ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ, ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ,...ΝΑ ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΗΞΑΝ ΕΤΟΙΜΟΙ ΝΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣΟΥΝ

Από το 1769 πράκτορες της Ρωσίας έφτασαν σε περιοχές της Βοσνίας, του Μαυροβουνίου, της Αλβανίας, της Κρήτης και του Μοριά, ενώ Έλληνες αξιωματικοί του ρωσικού στρατού εγκαθιστούσαν συνδέσμους με τοπικούς αρχηγούς και ομάδες ανταρτών, υποσχόμενοι ενίσχυση σε χρήματα, όπλα και στρατό. Ο λαός αποδέχεται τις ρωσικές προτάσεις, αν και με πολλές επιφυλάξεις. Και δεν είχε τελικώς άδικο. Τέλη Φεβρουαρίου του 1770 και μόνον ένα μικρό τμήμα τεσσάρων (4) πλοίων και μερικές εκατοντάδες στρατιώτες έφτασε στην Πελοπόννησο συνοδεύοντα τους αξιωματικούς του πολεμικού ναυτικού αδελφούς Ορλόφ στην Μάνη, προκειμένου να πείσουν τους ηρωικούς Μανιάτες, τους ομοχωριούς τους και τις γύρω κοινότητες, κωμοπόλεις και πόλεις να επαναστατήσουν κατά των Τούρκων. Ο Τουρκικός στόλος στο μεταξύ κατέπλεε προς το ανατολικό Αιγαίο. Είναι αληθές ότι οι Έλληνες συντάχθηκαν αρχικά με την πρόταση και το σχέδιο των Ρώσων, να λάβουν μέρος στον Ρωσο-τουρκικό πόλεμο, αλλά ως απεδείχθη είχαν μάλλον δίκαιο, που παρέμειναν επιφυλακτικοί, αφού η συμμετοχή τους ήταν τόσο μικρή, που ήταν ηλίου φαεινότερο ότι μόλις που εξυπηρετούσε τα δικά τους (τα Ρωσικά δηλαδή) και μόνον συμφέροντα. Η ρωσική υποστήριξη στα

Βλαχάβα. Αυτός έκανε επίθεση στους αδερφούς του Βλαχάβα, Θεόδωρο και Δημήτριο, στο Καστράκι, κοντά στα Μετέωρα, καθώς και στη γέφυρα Μπαμπά. Η σύγκρουση που ακολούθησε ήταν φονική. Ο Βλαχά Το 1806 που κηρύχθηκε ο ρωσοτουρκικός πόλεμος, ο Βλαχάβας αναδείχτηκε με τους αγώνες του εναντίον των Τούρκων. Ο Αλή πασάς με ισχυρές δυνάμεις τον καταδίωξε και έτσι αναγκάστηκε ο Βλαχάβας, ο Νικοτσάρας, ο Σταθάς κ.ά. να καταφύγουν στη Σκιάθου. Εκεί το 1807 κατασκεύασαν πειρατικό στόλο από 70 πλοία, που έκανε επιθέσεις στα τούρκικα πλοία. Το 1808, ενώ συνεχιζόταν ο ρωσοτουρκικός πόλεμος, ο Βλαχάβας με την υποκίνηση των Ρώσων και σε συνεννόηση με τον ηγεμόνα των Σέρβων Καραγεώργη, συγκάλεσε συνέδριο των αρχηγών των αρματολών και εκλέχτηκε γενικός αρχηγός τους. Τότε κατάρτισε σχέδιο επανάστασης της Στερεάς και ζήτησε και τη βοήθεια των δυσσαρεστημένων Τούρκων της Λάρισας και των Τρικάλων, οι οποίοι καταπιέζονταν από τους Αλβανούς του Αλή πασά. Σαν ημέρα εξέγερσης ορίστηκε η 29η Μαΐου 1808, αλλά το σχέδιο στην αρχή του ακόμα προδόθηκε από τον αρματολό του Μετσόβου Ντεληγιάννη. Ο Βλαχάβας είχε τοποθετήσει τον Ντεληγιάννη και τον Ευθύμιο Στουρνάρη στα στενά Μετσόβου και Καλλαρυτών έφτασε στον τόπο της μάχης με 500 άντρες, όταν πια είχε συντελεστεί το κακό και είχε σκοτωθεί ο αδερφός του Θεοδωράκης και οι άνδρες του. Μετά από την καταστροφή αυτή ο Βλαχάβας πήρε 200 άντρες και ανέβηκε στον Όλυμπο. Από εκεί πήγε στη Σκόπελο και κατασκεύασε πάλι πειρατικό στόλο. Η Πύλη, αργότερα υποσχέθηκε γενική αμνηστία στους αρματολούς, και όλοι επέστρεψαν στις θέσεις τους. Ο Βλαχάβας καταζητούνταν από τον Αλή επίμονα και γι' αυτό το σκοπό ο Αλή μεταχειρίστηκε πλαστή επιστολή, γράφοντας ότι τον καλούσαν σε συνάντηση οι Λαζαίοι. Ο Βλαχάβας ανύποπτος πήγε και αιχμαλωτίστηκε από τους Τούρκους, οι οποίοι τον παρέδωσαν στον Αλή στα Ιωάννινα, ο οποίος διέταξε τους δημίους του να του σπάσουν τα κόκαλα και να τον κομματιάσουν στα τέσσερα. Κρέμασαν μάλιστα από ένα κομμάτι σε τέσσερα σημεία των Ιωαννίνων για να τρομοκρατηθούν οι Έλληνες κάτοικοι. Η ζωή και το ηρωικό τέλος του Βλαχάβα ενέπνευσαν τον Παναγιώτη Σούτσο να γράψει το ομώνυμο δραματικό έργο του Ευθύμιος Βλαχάβας.

Ορλοφικά δεν ήταν τυχαία. Ήδη από το 1768, Ρωσική και Οθωμανική Αυτοκρατορία βρίσκονταν σε πόλεμο (θα τελειώσει το 1774 με αποφασιστική ρωσική νίκη). Τα Ορλοφικά ήταν μια προσπάθεια απόσπασης οθωμανικών στρατευμάτων από τα κύρια μέτωπα του πολέμου. Οι Ρώσοι βασίσθηκαν, πονηρά σκεπτόμενοι, στην θετική ανταπόκριση του ελληνικού στοιχείου, που είχε ήδη μπολιαστεί με το μύθο του "ξανθού γένους", που ξεκίνησε να αποκτά δημοφιλία, λίγα χρόνια νωρίτερα, με τις ψευδεπίγραφες "προφητείες" του (ανύπαρκτου) ιερομόναχου Αγαθάγγελου.

ΠΑ. Μετά την καταστροφή του οθωμανικού στόλου στο Τσεσμέ⁸ τον Ιούλιο, οι Ορλόφ θα αποχωρήσουν με την ειρήνευση να θωρακίζει τα ρωσικά συμφέροντα, αλλά χωρίς να αφήνουν εγγυήσεις για ελληνική ανεξαρτησία ή προστασία των πληθυσμών, όπως υποσχέθηκαν. Οι Τούρκοι επιστρέφοντας θα φέρουν μαζί τους Αλβανούς αρματολούς, για να τηρήσουν την τάξη και να τιμωρήσουν τους αποστάτες. Θα είναι η έναρξη της Αρβανιτοκρατίας, που και οι ίδιοι οι Τούρκοι θα αγανακτήσουν για τις ακρότητές της. Η εμφάνιση μικράς στρατιωτικής δυνάμεως Ρώσων στο Μαυροβούνι⁹ περί τα τέλη του Φλεβάρη του 1770 εξεγείρει τους Χειμαριώτες και όταν την **28 Φεβρουαρίου 1770** ασήμαντη ρωσική μοίρα αγκυροβολεί στο Οίτυλο¹⁰ στην περιρρέουσα ατμόσφαιρα οσφραίνεσαι μπαρουτί. Είναι που τελικά οι Μανιάτες εξεγείρονται και καταλαμβάνουν τον Μυστρά, την Κυπαρισσία, την Σπάρτη και πολλά παραλιακά χωριά. Η εξέγερση επεκτείνεται σε ολόκληρη την Πελοπόννησο αλλά και τη Στερεά. Αλλά και στην Κρήτη ο Δασκαλογιάννης κηρύσσει την έναρξη του επαναστατικού κινήματος για την Ανάσταση του Γένους, ενώ τα πλοία του διατρέχουν το Αιγαίο μεταφέροντα χαρμόσυνα και ελπιδοφόρα μηνύματα. Ατυχώς, όπως προαναφέραμε, οι δυνάμεις των Ρώσων ήσαν τελείως ανεπαρκείς. Εναντίον της επαναστατημένης Ελλάδας εξαπολύονται στίφη εχθρών, μεταξύ των οποίων και πρωτόγονοι Τουρκαλβανοί.

Οι Ρώσοι εκδιώκονται ευκόλως και οι Έλληνες λύουν την πολιορκία της Τριπολιτσάς και υποχωρούν. Τα ρωσικά πλοία παραλαμβάνουν τους αδελφούς Ορλόφ μετά των ολίγων στρατιωτών τους και αναχωρούν, ενώ οι Τουρκαλβανοί επιτίπτουν κατά του αμάχου πληθυσμού. Τρομακτικές σφαγές ακολουθούν την αποτυχία της εξεγέρσεως, ενώ οι πλείστοι των αγωνιστών είχαν ήδη φονευθεί κατά την διάρκεια άνισων μαχών. Παρά ταύτα, στην ναυμαχία του Τσεσμέ μεταξύ του ρωσικού και του τουρκικού στόλου, τα ελληνικά πληρώματα και πυρπολικά θα διαδραματίσουν και πάλι τον σημαντικότερο ρόλο στην νίκη των Ρώσων. Η δράσις των Ελλήνων καταδρομέων επεκτείνεται μέχρι και αυτής της Συρίας. Στην Κρήτη ο αρχηγός της επανάστασης Δασκαλογιάννης¹¹ αναγκάζεται να παρα-

⁸ Το Τσεσμέ ή (ο) Τσεσμέ^[3] ή Κρήνη^[4] (τουρκικά: Çeşme, Τσέσμε), είναι παραθαλάσσια πόλη και περιφέρεια στο δυτικό άκρο της Τουρκίας, στην επαρχία Σμύρνης. Η πόλη το 2012 είχε 21.749 κατοίκους και η περιφέρεια 34.563. Βρίσκεται στο δυτικό άκρο της χερσονήσου της Ερυθραίας, 85 χιλιόμετρα δυτικά της Σμύρνης, απέναντι από τη Χίο, από την οποία απέχει 9 ναυτικά μίλια.

⁹ Το Μαυροβούνι χωριό της χερσονήσου της Μάνης, τώρα παραθεριστικός παράλιος οικισμός, με πολλές παραθεριστικές μονάδες, λίγο νότια του Γυθείου (2 km).

¹⁰ Το Οίτυλο είναι χωριό της Μάνης, στο νομό Λακωνίας. Βρίσκεται περίπου στην ίδια θέση με την άλλοτε ακμάζουσα ελληνική πόλη της αρχαιότητας.

¹¹ Ο Ιωάννης Βλάχος γεννήθηκε στην Ανώπολη Σφακίων, πθανόν το 1725. Ο έρας του έχοντας αποκτήσει χρήματα από το εμπόριο μπόρεσε να τον

δοθεί αυτοβούλως στους αδυσώπητους εχθρούς του, για να αποφύγει τις κατά των πατριωτών του αντεκδικήσεις. Λίγα έτη μετά την αποτυχία της πρώτης αυτής εξεγέρσεως και των φοβερών επακολουθημάτων της, δεν αρνούνται και πάλι να εξεγερθούν τη υποκινήσει των Ρώσων. Το 1788 στην Τεργέστη ο **Λάμπρος Κατσώνης**¹² αγοράζει, δια συνεισφορών των Ελλήνων, αμερικανικό καταδρομικό των είκοσι έξι πυροβόλων και τίθεται επικεφαλής στολίσκου. Καταπλέει στο Αιγαίο και αρχίζει ναυτικό πόλεμο κατά των Τούρκων. Αιχμαλωτίζει πλείστα εχθρικά πλοία, καταλαμβάνει κατόπιν πολιορκίας το φρούριο του Καστελλόριζου και την **20 Αυγούστου 1788 καταναυμαχεί στην Κάρπαθο τον τουρκικό στόλο, ο οποίος είχε εξέλθει προς κατάδωξή του. Την 15 Απριλίου 1789 καταναυμαχεί εκ νέου τον τουρκικό στόλο στο Δυρράχιο και καταστρέφει τους προμαχώνες της πρόσβασης.** Φθάνει μέχρις Ελλησπόντου, Κύπρου, Συρίας και Αιγύπτου και αποποιείται δελεαστική προσφορά του σουλτάνου. Νικά και πάλι τον τουρκικό στόλο στη θαλασσία περιοχή μεταξύ Μυκόνου και **Σύρου (3 Ιουνίου)** και σώζει την Ύδρα εκ των επιδρομών του Γουλιέλμου του Κορσικανού. Παρά την αποτυχία του στην Άνδρο και την καταστροφή του μεγαλύτερου μέρους του στόλου του από τον ηνωμένο τουρκοαιγυπτιακό στόλο, συνεχίζει τον αγώνα. Σχεδιάζει την έκρηξη της Ελληνικής Επανάστασεως και αρνείται να υπακούσει στη συνθήκη ειρήνης την οποία συνομολόγησε η Αικατερίνη της Ρωσίας

στείλει για σπουδές στο εξωτερικό. Γι' αυτό ο Ιωάννης Βλάχος, ως μορφωμένος, απέκτησε το προσωνύμιο *Δασκαλογιάννης*, με το οποίο και έμεινε στην ιστορία. Το Φεβρουάριο του 1770, μετά την άφιξη ρωσικών δυνάμεων στη **Μάνη**, ο Δασκαλογιάννης, που είχε στο μεταξύ συνδεθεί με τους Ορλόφ, έστειλε εκεί μερικές εκατοντάδες Σφακιανούς για να βοηθήσουν τους επαναστάτες της **Πελοποννήσου**. Λίγο αργότερα, την άνοιξη της ίδιας χρονιάς, ξέσπασε και στα Σφακιά εξέγερση και ο Δασκαλογιάννης τέθηκε επικεφαλής. Συγκεκριμένα, τον Απρίλιο οι Σφακιανοί έδιωξαν τον εισπράκτορα, που πήγε να εισπράξει τον κεφαλικό φόρο και σκότωσαν αρκετούς Οθωμανούς, που ζητούσαν την τιμωρία τους και οι οποίοι κατέφυγαν σε κοντινά δικά τους φρούρια για ασφάλεια. Τότε οι πασάδες της **Κρήτης**, ύστερα από εντολή του σουλτάνου, οργάνωσαν στρατιωτική δύναμη 15.000 ανδρών προκειμένου να χτυπήσουν τους εξεγερμένους. Οι Οθωμανοί κατάφεραν με τη βοήθεια του πυροβολικού να καταλάβουν καίρια σημεία που κατείχαν οι επαναστάτες και μερικά χωριά, στα οποία προέβησαν σε σφαγές και λεηλασίες. Τότε οι επαναστάτες με τον Δασκαλογιάννη κατέφυγαν στις κορφές των βουνών και σε σημεία όπου ήταν δύσκολο να φτάσουν οι Οθωμανοί και άρχισαν τον κλεφτοπόλεμο, που κράτησε μέχρι τον χειμώνα. Η οθωμανική πλευρά υποσχέθηκε αμνηστία, με πολλούς όμως δυσβέστακτους όρους, ο κυριότερος των οποίων ήταν η παράδοση και τιμωρία της πρωταίτιων της εξέγερσης. Έτσι, ο Δασκαλογιάννης παραδόθηκε μαζί με συντρόφους του στους Οθωμανούς στον **Χάνδακα** και φυλακίστηκε. Οι Οθωμανοί όμως δεν τήρησαν τις υποσχέσεις τους για ελάφρυνση του κατηγορητηρίου και έντιμη δίκη και αφού τον βασάνισαν επί αρκετές ημέρες, τον κρέμασαν και τον έθαψαν ενώ ήταν ακόμη ζωντανός. Μαζί του εκτελέστηκαν και πολλοί σύντροφοί του.

¹² Ο Πλοίαρχος Α' Τάξεως και Ιππότης του Στρατιωτικού Παρασήμου του Αγ. Γεωργίου Δ' Τάξεως **Λάμπρος Δημητρίου Κατσώνης (1752-1804)** γεννήθηκε στη Λιβαδειά το 1752. Είναι άγνωστες οι λεπτομέρειες της οικογένειας, αλλά μαρτυρείται ότι μετά από κάποιο επεισόδιο με Τούρκο αξιωματούχο της περιοχής, ο Λάμπρος σε ηλικία περίπου 17 χρόνων, μαζί με τον πατέρα του καταδιωκόμενοι διέφυγαν μέσω Ύδρας στη Ζάκυνθο. Εκεί ο Κατσώνης ξεκίνησε το ναυτικό του επάγγελμα ταξιδεύοντας, φθάνοντας μέχρι τον Εύξεινο Πόντο. Στα 1770 ο Λάμπρος κατετάγη στο Λιβόρνο εθελοντής στις Ρωσικές Δυνάμεις. Συμμετέχει στον Α' Ρωσοτουρκικό πόλεμο (1769-1774) - τα Ορλοφικά - στην Πελοπόννησο, ως ναύτης, και λόγω των ικανοτήτων που έδειξε προάγεται σε Υπαξιωματικό. Ο Ατομικός του Φάκελος στα Ρωσικά Αρχεία τελειώνει ως εξής: «...**Έτ. 1796. Δεκέμβριος, μετονομασία του σε Πλοίαρχο Α' Τάξεως με Αρχαιότητα από 29 Ιουλίου 1790 και τοποθετείται στον Κυπρήλιο Στόλο της Μαύρης Θάλασσας υπό τη Διοίκηση του Υποναυάρχου Πουστόσκι...** Πέθανε στην αρχή της Αυτοκρατορίας του Αλεξάνδρου Α'...».

μετά της Πύλης. Στο Ταΐναρο κατορθώνει να αντιμετωπίσει τόσο τον τουρκικό στόλο, όσο και δύο γαλλικές φρεγάτες, οι οποίες είχαν συνενωθεί μετ' αυτού, ενώ οι αρματολοί του Ανδρούτσου επιτίπτον κατά των αποβιβασθέντων Τούρκων και κατακόπτουν έξι χιλιάδες εξ αυτών. Εγκαταλελειμμένος από τους Ρώσους και την Αικατερίνη ο Κατσαντώνης αποσύρεται ενώ οι Ενετοί συλλαμβάνουν τον Ανδρούτσο και τον παραδίδουν στους Τούρκους.

Η ΕΠΟΠΟΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ

ΑΘ. Στα απρόσιτα μέρη του Σουλίου στα οποία είχαν καταφύγει λίγοι Έλληνες για να αποφύγουν τον ζυγό της δουλείας, διεξάγεται ήδη από μακρού συνεχής και χωρίς οίκτο αγών. **Από το 1731 οι Σουλιώτες μάχονται εναντίον των Τούρκων. Από τη στιγμή όμως που πασάς της Ηπείρου κατέστη ο πανούργος και αιμοδιψής Αλής, ο αγών προσλαμβάνει νέα μορφή. Επί δέκα πέντε έτη προσπαθεί να υποτάξει το Σούλι. Το 1791 επιχειρεί την πρώτη εκστρατεία, αλλά οι Σουλιώτες τον αποκρούουν.** Προτού αρχίσει τη δεύτερα κατά του Σουλίου εκστρατεία, ο Αλής προσπαθεί δια δόλου να εξουδετερώσει τους Σουλιώτες. Αλλά τόσο ο Λάμπρος Τζαβέλας όσο και ο γιός του Φώτος απορρίπτουν υπερηφάνως τις δόλιες προτάσεις του εχθρού της πατρίδας. Κατά την επακολουθήσασα μάχη οι Σουλιώτες αποσύρονται στην Κιάφα και ανθίστανται επιτυχώς. **Τριακόσιες εντούτοις Σουλιώτισσες σε μία ανάπαυλα της μάχης εξορμούν και ανατρέπουν τους εμπειροπόλεμους στρατιώτες του Αλή.** Το 1802 εκστρατεύει για τρίτη φορά κατά του Σουλίου. Σε αλλεπάλληλες επιθέσεις οι Σουλιώτες ανατρέπουν και καταδιώκουν τους πολυάριθμους τουρκαλβανούς του Αλή. Ο τελευταίος αυτός για να ισχυροποιήσει τις θέσεις του κτίζει έντεκα πύργους σε κοντινές προς το Σούλι κορυφές. Οι Σουλιώτες αποκρούουν κάθε προσφορά προς συνθηκολόγηση και συνεχίζουν τον αγώνα εναντίον των νέων σιφών τα οποία ακαταπαύστως στέλλει ο πασάς της Ηπείρου. **Επικεφαλής της εκστρατείας θέτει το γιό του Βελή, ο οποίος, απογοητευμένος εκ των συνεχών αποτυχιών, προτρέπει τον πατέρα του να αποσυρθούν.** Οι Σουλιώτες καταστρέφουν τον οχυρό πύργο της Βέλλας και ο Αλής διατάζει και νέα κατά του Σουλίου εκστρατεία. Αλλά και αυτή αποτυγχάνει. Και η αποτυχία θα ήταν οριστική εάν ο προδότης Πήλιος Γούσης δεν οδηγούσε μέσω ατραπών και αφυλάκτων διαβάσεων μέσα στο Σούλι τους Τουρκαλβανούς του Βελή. Τότε στο **Κούγκι**¹³, το Ζάλογγο και την μονή του Σέλτσου θα παιχθεί η τελευταία πράξη μιας των ηρωικότερων τραγωδιών της ιστορίας του Ελληνισμού, ενώ στον πύργο του **Δημολά** η σύζυγος του **Γεωργάκη Μπότση** θα ανατιναχθεί με ολόκληρη την οικογένειά της στον αέρα.

.....
«Δαυλί στο χέρι άρπαξε, κόρες και νύφες κράζει :

¹³ Είναι τα ερείπια ενός οχυρού χτισμένου πάνω σε ένα λόφο στην περιοχή του Σουλίου και του χωριού Σαμονίβα, στη Θεσπρωτία, απέναντι από τον λόφο που βρίσκεται το φρούριο της Κιάφας. Είναι γνωστό για την ηρωική αντίσταση και αυτοθυσία του καλόγερου Σαμουήλ και των πέντε Σουλιωτών, που παρέμειναν στο οχυρό, ενώ οι υπόλοιποι Σουλιώτες είχαν αποχωρήσει ύστερα από συνθηκολόγηση με τον Αλή Πασά. Σύμφωνα με την επίσημη ιστορία, στις 16 Δεκεμβρίου του 1803 ο Σαμουήλ και άλλοι πέντε Σουλιώτες αυτοπυρπόλησαν την πυριτιδαποθήκη του οχυρού, ώστε να μην πέσουν στα χέρια του στρατού του Αλή Πασά τα τρόφιμα και τα πολεμοφόδια. [http://wikimapia.org]

**-Σκλάβες Τουρκών μη ζήσομε! Παιδιά, μαζί μ'ελάτε!
Και τα φυσέκια άναψε κι όλοι φωτιά γινήκαν!»**

ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΡΑΙΟΣ(1757-1798). Η ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ ΕΥΠΑΤΡΙΔΗ

**ΠΑ. «Ικανόν έσπειρα σπόρον· θέλει θλαστήσει και το
Γένος μου θέλει συλλέξει τον γλυκύν αυτού καρπόν».** Ενώ
τα γεγονότα αυτά συγκλόνιζαν τον ελληνικό χώρο και η μία
επαναστατική ενέργεια διεδέχετο την άλλη, η μεγάλη μορ-
φή του Ρήγα προβάλλει στον ιστορικό ορίζοντα. **Εγκατα-
λείπει την ιδιαίτερη πατρίδα του Βελεστίνο, διότι εφό-
νευσε κάποιο Τούρκο καταπιεστή και καταφεύγει αρχι-
κώς στους αρματολούς του Ολύμπου. Μεταβαίνει κατό-
πιν στο Άγιον Όρος, από εκεί στην Κωνσταντινούπολη και
τελικώς στις Παραδουνάβιες Ηγεμονίες στις οποίες θα
βρεί μεγαλύτερες ευκαιρίες δράσεως, ελευθερία και
φίλους. Προσχωρεί στο γαλλικό δημοκρατισμό και εναπο-
θέτει τις ελπίδες του στη Γαλλική Επανάσταση. Στις χώρες
αυτές πολλοί Έλληνες κινούνται και δρουν στην ίδια με τον
Ρήγα εποχή. Η δωδεκάφυλλος «Χάρτα» του, την οποία
τύπωσε το 1797, πρέπει να θεωρηθεί ως ο επιτελικός
χάρτης της Ελλάδας εκείνης της εποχής. Η Ελλάς του Ρήγα
άρχιζε από τα Καρπάθια και τον Δούναβη και κατέληγε
στην Κρήτη. Από την Αδριατική και το Ιόνιο έφτανε μέχρι
του Ευξείνου, της Βιθυνίας και της Μικράς Ασίας.**

Ο Ρήγας ήταν βέβαιος ότι οι Έλληνες θα αποκτούσαν την
ελευθερία τους στηριζόμενοι μόνο στις δικές τους δυνά-
μεις και με καθολική εξέγερση. Την εξέγερση εντούτοις
αυτή δεν την περιόριζε μόνο στους Έλληνες. Πίστευε σε μια
καθολικότερη επανάσταση όλων των υπό τον τουρκικό
ζυγό στεναζόντων λαών. Γνώριζε επίσης ότι οι λαοί είχαν
ανάγκη ενός απαραίτητου για παρόμοιες στιγμές επανα-
στατικού ενθουσιασμού, τον οποίο προσπάθησε να εμφυ-
σήσει με τον «Θούριό» του. **Σκοπός του ήταν να συναγεί-
ρει, να ωθήσει και να παροτρύνει.** Υπήρξε πολύτιμη η
συμβολή του Ρήγα και του Θουρίου του στην προπαρα-
σκευή της Επανάστασης. Πολλά από τα πρωτόλεια αυτά
δίστιχα συνεκλόνισαν τις καρδιές του υπόδουλου λαού.
Ιδιαίτέρως δε οι πρώτοι οχτώ στίχοι οι οποίοι άρχιζαν με το
δίστιχο:

**«Ως πότε παληκάρια, να ζούμεν στα στενά,
Μονάχοι, σαν λιοντάρια, στες ράχες, στα βουνά;»**

Και κατέληγαν στο δίστιχο :

**«Κάλλιο 'ναι μιας ώρας ελεύθερη ζωή
Παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή»**

Ο Θούριος αποτελείται από **126 δεκαπεντασυλλάβους**
στίχους και φέρει τον υπότιτλο «**Ήτοι Ορμητικός
Πατριωτικός Ύμνος πρώτος εις τον ήχον ΜΙΑ ΠΡΟΣΤΑΓΗ
ΜΕΓΑΛΗ**».

Το 1789 ο Ρήγας κυκλοφορεί σε τρεις χιλιάδες αντίτυπα
επαναστατική προκήρυξη, με την οποία καλεί σε εξέ-
γερση κατά των Οθωμανών τυράννων όλους τους
υποδούλους λαούς και λίγο αργότερα την «**Νέαν Πο-
λιτικήν Διοίκησην των κατοίκων της Ρούμελης, της
Μικρασίας, των Μεσογείων νήσων και της Βλαχομπογ-
δανίας**», στην οποία περιέλαβε και «**Δίκαια του ανθρω-
που και του πολίτου**». Τέλος η μετάφραση της «**Περι-
γήσεως του νέου Αναχάρσιδος στην Ελλάδα**», την οποία ο
Ρήγας και ο κύκλος του απεφάσισε να συνεχίσουν και να
εκδώσουν, είχε σκοπό καθαρώς εθνικό.

Δεν περιορίζεται εν τούτοις στην περιγραφή μόνον στρα-
τιωτικών ασμάτων και κειμένων. Εργάζεται και μετέχει ο
ίδιος σε κάθε κίνηση για την απελευθέρωση του Γένους.
Έρχεται σε επαφή με πλείστους κληρικούς, αρματολούς και
άλλους εξέχοντες Έλληνες και ξένους και αυτούς ακόμη
τους Τούρκους, ως ο **Πασβάνογλου¹⁴**, από τους οποίους
προσδοκά βοήθεια. **ΑΘ.** Οργανώνει επαναστατικό δίκτυο
και αποκτά επαφή και με αυτόν τούτον τον Βοναπάρτη για
μια γενικότερη εξέγερση. Του αναπτύσσει με υπόμνημά
του και του τονίζει ότι η Γαλλία έχει πολλά να ωφεληθεί
από την επικράτηση της Ελληνικής Επανάστασης και τη
δημιουργία ενός ανεξάρτητου κράτους. Ο μαρτυρικός του
θάνατος επεσφράγισε τον θρίαμβο του θουρίου του. Ο
σπόρος τον οποίο έσπειρε, έπεσε σε γόνιμο έδαφος. Στις
ελληνικές κοινότητες του εξωτερικού αρχίζει να αποδίδει
καρπούς. Εκ των κύκλων των Ελλήνων αυτών εκπηδά η
μυστική «**Εταιρεία**» του Ρήγα, της οποίας αυτός είναι ο
αρχηγός. Σκοπός του είναι να επιστρέψει στην Ελλάδα για
να εξεγείρει τους ανυπόμονους Σουλιώτες και τους ανυ-
πότακτους Μανιάτες και να προχωρήσει στην απελευθέρ-
ωση και της υπολοίπου πατρίδας. Δυστυχώς τα σχέδιά
του προδίδονται και συλλαμβάνεται στην Τερνέστη. **Οι
Αυστριακοί παραδίδουν τον Ρήγα και τους συντρόφους
του στους Τούρκους και την 10^η Μαΐου 1798, η συνοδεία
φθάνει στο Βελιγράδι. Την νύκτα της 24^{ης} Ιουνίου
στραγγαλίζονται και τα πτώματά τους ρίπτονται στον
Δούναβη. Μετά τον Ρήγα, ο οποίος τότε ήταν μόλις σαράν-
τα (40) ετών, στραγγαλίζονται και οι **Ευστράτιος Αργέντης,**
ετών 31, έμπορος εκ Χίου, **Δημήτριος Νικολαΐδης,** ετών 32,
ιατρός εκ Ιωαννίνων, **Αντώνιος Μορωνιός,** ετών 27,
έμπορος και λόγιος εκ Χίου, **Ιωάννης Καρατζάς,** ετών 31,
λόγιος εκ Λευκωσίας, **Θεοχάρης Γεωργίου Τουρουντζιάς,**
ετών 22, έμπορος εκ Σιατίστης, **Ιωάννης Εμμανουήλ,** ετών
24, φοιτητής εκ Καστοριάς και **Παναγιώτης Εμμανουήλ,**
ετών 22, αδελφός του προηγούμενου και υπάλληλος του
Αργέντη.**

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Το Γένος, παρά τις πολεμικές το περιπέτειες που το προ-
ετοίμαζαν για την μεγάλη στιγμή του ξεσηκωμού, είχε
ανάγκη και της πνευματικής του αναμορφώσεως. **Αμέσως**

¹⁴ Ο Οσμάν Πασβάνογλου γεννήθηκε στο Βιδίνιο, ένα λιμάνι του Δούναβη στη
σημερινή βορειοδυτική Βουλγαρία. Ο πατέρας του ήταν γενίταρος.
Συμμαχώντας μαζί του και έχοντας μεγάλο στρατό από μισθοφόρους ξεκίνησε
εξέγερση εναντίον του Σουλτάνου Σελίμ Γ', ο οποίος
προωθούσε μεταρρυθμίσεις που θα περιορίζαν τη δύναμή τους. Ταυτόχρονα,
κέρδιζε και συμπάθειες από τους ντόπιους χωρικούς, που δεν ήθελαν να
πληρώσουν τους αυξημένους φόρους, οι οποίοι ήταν επίσης μέρος της νέας
σουλτανικής πολιτικής. Ο Σουλτάνος τελικά αναγκάστηκε το 1798
να αναγνωρίσει τη δύναμη του Πασβάνογλου, ανακηρύσσοντας τον σε Βεζίρη
του Βιδινίου.

Ο Οσμάν ενδιαφερόταν για τις εξελίξεις στην Ευρώπη και προσπάθησε να
αναπτύξει απ' ευθείας σχέσεις με Γαλλία και Ρωσία, παρακάμπτοντας την
Υψηλή Πύλη. Ο Πασβάνογλου είχε και ιδιαίτερα φιλικές σχέσεις και με τους
Χριστιανούς. Πολλοί απ' αυτούς κατείχαν σημαντικό πόστο στο διπλωματικό
του σώμα, στον διοικητικό μηχανισμό και στον στρατό του. Εξάλλου,
είναι γνωστός και για την μεγάλη εκτίμηση που έτρεφε στο πρόσωπο του Ρήγα
Βελεστινλή. Λέγεται ότι ο λόγος που ο τελευταίος εκτελέστηκε στο Βελιγράδι
αντί να σταλεί στην Κωνσταντινούπολη, ήταν γιατί ο Σουλτάνος ήθελε να
αποφύγει το ταξίδι μέσα από την επικράτεια του Πασβάνογλου, ο οποίος θα
φρόντιζε για την απελευθέρωση του φίλου του. Ο Ρήγας του
αφιέρωσε και τους ακόλουθους στίχους από το Θούριο:

**Τι στέκεις Παζβαντζιόγλου, τόσον εκστατικός;
τινάξου στο Μπαλκάνι, φώλιασε σαν αητός.
Τους μπουφούς και κοράκους, καθόλου μην ψηφάς,
με τον ραγιά ενώσου, αν θέλεις να νικάς.
Συλήστρα και Μπραΐλα, Σμαήλι και Κιλί,
πενδέρη και Χωτήνη, εσένα προσκαλεί.**

μετά την Άλωση ο Πατριάρχης Γεννάδιος Σχολάριος ιδρύει στην Κωνσταντινούπολη την “Μεγάλην του Γένους Σχολή”¹⁵. Στην Αθήνα, το Άγιον Όρος, το Μεσολόγγι, τα

15 Σύντομο ιστορικό της Μεγάλης του Γένους Σχολής προ της Αλώσεως

Η σημερινή Μεγάλη του Γένους Σχολή θεωρείται:

Ότι είναι η συνέχεια της Οικουμενικής Πατριαρχικής Σχολής που ίδρυσε ο Μέγας Κωνσταντίνος...

Ότι βελτίωσε τις συνθήκες διδασχής ο αυτοκράτορας Ηράκλειος...

Ότι επί αυτοκράτορα Σέργιου έτυχε νέου εκπαιδευτικού προγράμματος...

Ότι επί αυτοκράτορα Λέοντος του Ισαύρου αναστάλη η δράση της...

Ότι επαναλειτούργησε με τη φροντίδα του αυτοκράτορα Λέοντος του Αρμενίου...

Ότι μεγαλούργησε επί αυτοκρατορίας της δυναστείας των Κομνηνών...

Ότι προήγαγε τα γράμματα επάξια επί αυτοκρατορίας των Παλαιολόγων...

Μερικοί αμφισβητούν ότι η Μεγάλη Σχολή προϋπήρξε της Αλώσεως και απετέλεσε συνέχεια ή ανασύσταση της Οικουμενικής Σχολής. Τα θεωρούν αυτά ως απλές εικασίες. Οφείλουμε όμως να δεχθούμε ως ορθότερη τη γνώμη ακαδημαϊκών, καθηγητών και ερευνητών όπως του Π. Καρολίδη, Αλ. Διομήδη, Ιω. Β. Παπαδόπουλου, ειδικώς δε Ισαύρου που ασχολήθηκαν και μελέτησαν το ιστορικό της Μεγάλης του Γένους Σχολής Μαν. Ιω. Γεδεών, Βασ. Α. Μυστακίδη και του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, οι οποίοι υποστηρίζουν τη συνεχή λειτουργία της Σχολής κατά τη διάρκεια της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Σύντομο ιστορικό της Μεγάλης του Γένους Σχολής μετά την Άλωση

Μετά την Άλωση οι εξανδραποδισμοί κι οι εξισλαμισμοί κατέστησαν την επιβίωση του γένους των Ελλήνων προβληματική. Τα μόνα στηρίγματα ήταν η Ορθόδοξη πίστη και η Ελληνική παιδεία. Αυτός είναι και ο λόγος που ο Πατριάρχης Γεννάδιος, επωφελούμενος των προνομίων που παραχώρησε ο πορθητής σουλτάνος Μωάμεθ Β', επανίδρυσε το 1454 την Πατριαρχικήν Ακαδημίαν, η οποία λειτουργούσε και πριν την Άλωση. Πρώτος διδάσκαλος και σχολάρχης της Πατριαρχικής Σχολής υπήρξε ο Ματθαίος Καμαριώτης από τη Θεσσαλονίκη, μαθητής του Γενναδίου, αλλά και πνευματική προσωπικότητα η οποία καλύπτει σχεδόν όλο τον 15ο αιώνα.

Μετά τον θρυλικό γέροντα Ματθαίο Καμαριώτη, διευθύνουν και διδάσκουν στη Σχολή επιφανείς λόγιοι, όπως οι Ζυγομαλάδες, ο Θεόφιλος Κορυθαλλεύς, ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ο Ευγένιος Βούλγαρης, ο Δωρόθεος Πρώιος, ο Κωνσταντίνος Κούμας, ο Φιλόθεος Βρυένιος, ο Γρηγόριος Παλαμάς και άλλοι. Στις αρχές του 19ου αιώνα υπό την αιγίδα της Σχολής έγινε σπουδαία λεξικογραφική εργασία, η γνωστή Κιβωτός της Ελληνικής Γλώσσας, στη σύνταξη της οποίας προΐστανται ο πολύς Νικόλαος Λογάδης πλαισιωμένοι από καθηγητές και μαθητές της Σχολής. Η Σχολή κατά καιρούς είχε διάφορες ονομασίες όπως, Πάγκοινο Ακαδημία, του Πανελληνίου Σχολή, Διδασκαλείον, Κοινόν του Γένους Μουσείον, Ελληνομουσείον της Βασιλίδος των πόλεων, Παγγενής Σχολή, το εν Κουρούτσεμ του Γένους Μουσείον, Τέμενος των Μουσών, Ελληνικόν Σχολείον, Πατριαρχικόν Σχολείον έως την οριστικοποίησή το 1805 της ονομασίας ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΗ.

Στην τουρκική γλώσσα ο όρος «Γένος» παραλείπεται εντελώς κι έτσι ονομάζεται Fener Mektebi Kebir (Μεγάλη Σχολή Φαναρίου). Σύν τα χρόνια διαγράφεται η λέξη kebir (μεγάλη) και η σημερινή τουρκική ονομασία της Σχολής είναι Fener Ozel Rum Lisesi (Ιδιωτικό Ρωμαιο Λύκειο Φαναρίου).

Από τη σύστασή της μέχρι το 1803 η Πατριαρχική Ακαδημία στεγάζεται σε διάφορα οικήματα του Φαναρίου. Το 1804 η Σχολή μεταφέρεται στο μέγαρο του Αλεξάνδρου Μαυροκορδάτου στην Ξηροκρήνη (Κουρούτσεμ). Εδώ η Σχολή λειτουργεί μέχρι το 1825 οπότε και επανέρχεται στην αρχική της έδρα στο Φανάρι για να μεταφερθεί και πάλι το έτος 1837 στην Ξηροκρήνη έως το 1849 οπότε και εγκαθίσταται οριστικώς πλέον στο Φανάρι.

Χάρη στις δωρεές του Γεωργίου Ζαρίφη, των πατέρων της Ιεράς Μονής Βατοπέδου, καθώς κι άλλων δωρητών, στις 30 Ιανουαρίου 1880 εορτή των Τριών Ιεραρχών, τοποθετείται ο θεμέλιος λίθος ενός επιβλητικού ως έμελλε να είναι κτηρίου, που δεσπόζει επί του Κερατίου Κόλπου, στην συνοικία του Μουχλίου και πλησίον του ομνώνυμου ναού της Παναγίας. Αρχιτέκτονας ο Κωνσταντίνος Δημάδης.

Τα εγκαίνια πραγματοποιήθηκαν από τον Πατριάρχη Ιωακείμ Γ' στις 12 Σεπτεμβρίου 1882.

Η δαπάνη του νέου κτηρίου ανήλθε στις 27000 χρυσές λίρες. Η επιγραφή «Πατριαρχική Μεγάλη του Γένους Σχολή επί Ιωακείμ του Γ' 1880» που τέθηκε τότε επί της προσόψεως αφαιρέθηκε δυστυχώς κατά τη δεκαετία του 1970 με επέμβαση των τουρκικών αρχών.

Η διεύθυνση της Σχολής πριν την ίδρυση της Τουρκικής Δημοκρατίας, ανατίθεται πάντοτε σε κληρικούς οι οποίοι έφεραν τον τίτλο του Σχολάρχη. Τελευταίοι Σχολάρχες υπήρξαν ο Μητροπολίτης Σάρδεων Μιχαήλ Κλεόβουλος και ο Μέγας Καθηγητής Αλέξανδρος Ζώτος. Μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή, κατά την περίοδο της Τουρκικής Δημοκρατίας, η Σχολή λειτουργεί πλέον ως Γυμνάσιο-Λύκειο, οι δε Σχολάρχες είναι λαϊκοί.

Ο πρώτος μη κληρικός που ανέλαβε τη διεύθυνση ήταν ο Σπυριδών Ζαχαριάδης. Ακολουθούν οι Γεώργιος Δηκταμπάνης, Ιωάννης Καραγιάννης και Νικόλαος Μαυράκης. Όλοι απόφοιτοι της Σχολής. Στις μέρες μας στο πηδάλιο της διεύθυνσης βρίσκεται η κ. Βικτωρία Λαιμπούλου, η οποία μαζί με τους συνεργάτες της εκπαιδευτικούς συνεχίζει τη διαχρονική εκπαιδευτική δραστηριότητα της Μεγάλης του Γένους Σχολής.

Στη Μεγάλη του Γένους Σχολή μαθήτευσαν νέοι από όλες τις περιοχές του Ελληνισμού: Μικρά Ασία, Πελοπόννησος, Ήπειρο, νησιά του Αιγαίου, Θράκη και φυσικά και από την Κωνσταντινούπολη.

Ιωάννινα, την Πάτμο και αλλαχού ιδρύονται, από των πρώτων μετά την Άλωση χρόνων, σχολές. Αλλά παρά την ύπαρξη των σχολών αυτών οι πρώτοι χρόνοι της δουλείας υπήρξαν δυσμενείς για την διάδοση των Ελληνικών γραμμάτων. Ο κατακτητής είχε συμφέρον να παραμείνει ο λαός σε βαθύ πνευματικό σκοτάδι. Και τότε λειτούργησαν τα «κρυφά σχολεία» στα οποία οι νέοι μετέβαιναν κατά τη διάρκεια των σεληνοφωτίστων νυχτών για να εκμάθουν λίγα γράμματα περιοριζόμενα κυρίως στην ανάγνωση του Ψαλτηρίου ή άλλων θρησκευτικών βιβλίων. Στα **Επτάνησα**, την **Κρήτη** αλλά και την **Κύπρο** η ελληνική μάθηση προσλαμβάνει έκταση ευρύτερη. Με την πάροδο του χρόνου και όποτε οι τουρκικές απαγορεύσεις καθίστανται ηπιότερες, σχολές ιδρύονται στην **Αδριανούπολη**, την **Σηλυβρία**¹⁶, το **Διδυμότειχο**, την **Καλλιπολη**, την **Φιλιππούπολη** και την **Αγχίαλο**. Στη **Θεσσαλονίκη** (η πρώτη σχολή ιδρύθηκε το 1490), αλλά και στην **Έδεσσα**, τη **Βέροια**, τη **Νάουσα**, τις **Σέρρες**, την **Καστοριά**, τη **Σιάτιστα**, το **Μελένικον**, τα **Γρεβενά**, την **Κοζάνη**, τα **Σέρβια** και τα **Βιτόλια** (το σημερινό **Μοναστήρι**) υπάρχουν ακμάζουσες σχολές, όπως και στο **Μέτσοβο**, το **Ζαγόρι**, την **Κόνιτσα**, τους **Καλαρύτες**¹⁷, το **Συρράκο**, την **Άρτα**, την **Πρέβεζα**, την **Παρμυθιά**, την **Πάργα**, το **Αργυρόκαστρο**, το **Δελβινάκι**, την **Κορυτσά**, την **Αχρίδα**, την **Μοσχόπολη** και αλλαχού. Στην **Ευαγγελική Σχολή της Σμύρνης** εφοίτησε ο **Αδαμάντιος Κοραΐς**. Λειτουργούν όμως σχολές και σε άλλες πόλεις της Μικράς Ασίας όπως στην **Κυδωνία**, **Τραπεζούντα**, **Καισάρεια** κλπ., αλλά και στη **Λάρισα**, το **Πήλιο**, το **Μεσολόγγι**, το **Καρπενήσι**, την **Αθήνα**, τη **Δημητσάνα**, την **Αμμόχωστο**,

Μεταξύ των αποφοίτων διακρίθηκαν ανώτεροι κληρικοί, πολιτικοί, δημοσιογράφοι, καθώς και πλήθος εκπαιδευτικών, οι οποίοι συνετέλεσαν στη σφυρηλάτηση της εθνικής συνείδησης.

Σταχυολογώ μερικά ονόματα:

Δημήτριος Κάντεμπερ, πρίγκιπας της Μολδαβίας. Έζησε τον 17ο και αρχές του 18ου αιώνα.

Πάυλος Καρολίδης, ιστορικός, καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Βλάσης Γαβριηλίδης, δημοσιογράφος, λόγιος, ένας από τους κορυφαίους ανακινιστές της ελληνικής δημοσιογραφίας.

Φωκίων Δημητριάδης, ταλαντούχος σκιτισογράφος.

Γιάννης Γρυπάρης, ποιητής, μεταφραστής αρχαίων τραγικών και ένας από τους κυριότερους εκπροσώπους της πρώτης μεταΠαλαιμικής γενιάς.

Πριν από τις απελάσεις των Ελλήνων υπηκόων το 1964, η Σχολή είχε 448 μαθητές. Το επόμενο σχολικό έτος (1964-1965) ο αριθμός πέφτει στους 228 και έκτοτε η μείωση του αριθμού των μαθητών συνεχίζεται ραγδαία. Στις μέρες μας η Μεγάλη του Γένους Σχολή λειτουργεί ως μικτό Γυμνάσιο-Λύκειο κι έχει γύρω στους 50 μαθητές και μαθήτρες.

Η Μεγάλη του Γένους Σχολή υπήρξε η ζωογόνο πνοή της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, της αρχαίας φιλοσοφίας και της ιστορίας, αλλά και ο αναμεταδότης φάρος της ορθόδοξης παρακαταθήκης

16 Η Σηλυβρία (σημερινή πόλη: Silivri) ήταν αρχαία πόλη της Ανατολικής Θράκης επί της Προποντίδας και έδρα της ιστορικής Μητροπόλεως Σηλυβρίας. Βρίσκεται κοντά στην Κωνσταντινούπολη, της οποίας και ήταν προπύργιο κατά τα βυζαντινά χρόνια. Ωστόσο, η κατάληξη -βρία, η οποία έχει αρχαία θρακική ρίζα, υποδηλώνει ότι η περιοχή κατοικούνταν από την αρχαιότητα.

Κατά τον Στράβωνα, «ωνομάσθη Σηλυμβρία από του Σήλυος», ενώ από εκεί καταγόταν και ο Ηρόδικος, αρχαίος Έλληνας ιατρός και δάσκαλος του Ιπποκράτη. Ο Σκύμνος ο Χίος αναφέρει ότι ήταν αποικία Μεγαρέων, η οποία ιδρύθηκε περίπου το 675 π.Χ. Η Σηλυβρία από την αρχαιότητα αποτέλεσε εμπορικό κέντρο για τη γύρω περιοχή. Το 410 π.Χ. κατελήφθη από τον Αλκιβιάδη με προδοσία και έκτοτε παρέμεινε σύμμαχος των Αθηναίων μέχρι την κατάληψή της το 342 π.Χ. από το Φίλιππο Β' το Μακεδόνα. Μετά το θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου περιήλθε υπό την εξουσία του Λυσίμαχου, βασιλιά της Θράκης, κι αργότερα των Ρωμαίων.

17 Οι Καλαρύτες είναι ορεινός οικισμός (Υψόμετρο 1.120 μ.) που βρίσκεται στις δυτικές πλαγιές της γεωτεκτονικής ζώνης της οροσειράς της Πίνδου του Ιομού Ιωαννίνων στην Ήπειρο. Βρίσκεται στο νοτιοανατολικό άκρο του ομού, 56 χλμ. ΝΑ των Ιωαννίνων.

την **Τριμυθούσα**, την **Λεμεσό**, τη **Λάρνακα**, τη **Λευκωσία**, τα **Χανιά**, το **Ηράκλειο**, το **Ρέθυμνο**, τα **Σφακιά**, τη **Χίο**, την **Πάτμο**, την **Κέρκυρα**, βεβαίως και εκτός της Ελλάδος όπως στο **Βουκουρέστι**, το **Ιάσιο**, τη **Βενετία**, την **Τεργέστη** και άλλες πόλεις της Ιταλίας, στο **Κίεβο** (πρωτεύουσα της Ουκρανίας), στην **Οδησό** (πόλη της Ουκρανίας), την **Θεοδοσία**, το **Λβοφ**, το **Νίζνι** και σ' αυτή τη **Μόσχα**, λειτούργουν σχολές στις οποίες διδάσκονται και μορφώνονται Έλληνες από εκείνους που θα διαδραματίσουν σημαντικό και πρωτεύοντα ρόλο στην ιστορία του νεώτερου Ελληνισμού.

ΠΑ. Επιφανείς λόγιοι και διδάσκαλοι του Γένους ως ο Δημήτριος Καμαριώτης, ο Θεόδωρος Ζυγομαλάς, ο Θεόφιλος Κορυδαλλεύς, ο Ιωάννης Καρυοφύλλης, ο Ηλίας Μηνιάτης, ο Ευγένιος Βούλγαρης, ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ο εξ απορρήτων, ο Ιωάννης Μόσχος, ο Ιωάννης Θεσσαλονικεύς, ο Κοσμάς Μπαλάνος, ο Αθανάσιος Πάριος, ο Αθανάσιος Ψαλλίδας, ο Μεθόδιος Ανθρακίτης, ο Γρηγόριος Κωνσταντάς, ο Βενιαμίν Λέσβιος, ο Κωνσταντίνος Κούμας, ο Κωνσταντίνος Οικονόμου, ο Θεόφιλος Καΐρης, ο Άνθιμος Γαζής, οι Παναγιώτης και Γρηγόριος Παλαμάς, ο Ευγένιος Αιτωλός, ο Αναστάσιος Γόρδιος, ο Δημήτριος Πολυζώης, ο Κωνσταντίνος Ασόφιος, ο Νεόφυτος Δούκας και πολλοί άλλοι ακόμη edίδαξαν στις ανωτέρω σχολές. Στον κατάλογο αυτό πρέπει να προστεθούν και οι διαπρεπείς διδάσκαλοι του Γένους Χρυσόστομος Νοταράς, Ιώσηπος Μοισιόδαξ, Γεώργιος Μενδότης, Κωνσταντίνος Κοκκινάκης, Θεόκλητος Φαρμακίδης, Κωνσταντίνος Βαρδαλάχος και τέλος ο Εθναπόστολος Κοσμάς ο Αιτωλός, ο οποίος αφού διέτρεξε τη Β. Ελλάδα για να καλλιεργήσει ένα έντονο εθνικοθρησκευτικό αίσθημα, υπέστη τελικώς μαρτυρικό θάνατο υπό των Τούρκων, οι οποίοι στο πρόσωπό του διείδαν επικίνδυνο εθνεγέρτη. Στη Βενετία ο **Θωμάς Φλαγγίνης** ίδρυσε το 1664 το **“Φλαγγίνειο Φροντιστήριο”**¹⁸, ήτοι ανώτερο ελληνικό εκπαιδευτήριο στο οποίο, εκτός των άλλων, edίδαξαν ο Ματθ. Τυπάλδος και οι Ιωάν. και Γεώργιος Πατούσας. Μεταξύ των λογίων εκείνης της εποχής προέχουσα θέση κατέχει ο Αδαμάντιος Κοραής, ο οποίος αφιέρωσε ολόκληρη τη ζωή του στην πνευματική αναγέννηση του

Γένους. Τέλος ιδιαίτερα σημασία πρέπει να αποδοθεί στην ιδρυθείσα το 1813 στην Αθήνα **“Εταιρία των φιλομούσων”** η οποία έδωσε αφορμή στον **Καποδίστρια**, τον **Άνθιμο Γαζή** και άλλους Έλληνες λογίους διαμένοντες στη Βιέννη, να ιδρύσουν την **«Εταιρία των Φίλων των Μουσών»**. Και οι δύο αυτές εταιρίες διαδραμάτισαν σπουδαίο ρόλο στην προετοιμασία του αγώνα.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ 1812-1821. Η

ΘΡΥΑΛΛΙΔΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΗ ΝΑ ΑΝΑΨΕΙ

Ενώ τα πολεμικά γεγονότα εκόπαζαν, διότι ο αγώνας μετατοπίζεται, το Γένος άρχισε προετοιμαζόμενο για τη μεγάλη ημέρα, διότι η **«προσκλητήριοι σάλπιγγς της πατρίδος εντός ολίγου μέλη να ηχήσει»**. **«Όλες τις νύχτες οι Έλληνες τουφεξίδες, σιδηρουργοί, ξυλουργοί και άλλοι, δούλευαν κρυφά από τους Τούρκους και από τις γυναίκες τους τα αναγκαία του πολέμου και ήταν εμποδισμένο και αφορισμένο να κάνουν μεταξύ τους φιλονικίες και εξηγήσεις για τον μέλλοντα σκοπό τους. Γι' αυτό καθένας ειργάζετο κρυφά στο σπίτι του, διόρθωνε το τουφέκι του, έπλενε τα πιστόλια του, επήγαινε στο λόγγο και έχυνε βόλια με το μονοκάλυπο και γενικώς προετοιμάζετο σε όλα...»**.

«Ό,τι άκουγαν οι Έλληνες περί της ελευθερίας τους το πίστευαν και εφηρμόσθη η κοινή παροιμία ό,τι αγαπώ και το πιστεύω. Επίστευαν την άορατη αρχή (την Φιλική Εταιρεία) και τους λόγους των Αποστόλων τους ενόμιζαν λόγους του Θεού... Αργότερα άρχισαν να πηγαίνουν στα βουνά να ρίχνουν στο σημάδι και να γυμνάζονται στο τουφέκι, έφτιαχναν παλάσκες και τα σιλακλίκια τους, τραγουδούσαν του Ρήγα τα ηρωικά τραγούδια, διάβαζαν τα γράμματα της Εταιρείας και άλλα, τα οποία τους ήρχοντο από τους αδερφούς και τα έκρυβαν στους βράχους ή τις σπηλιές. Τα δε άρματα τα άλειψαν με μεδούλι και τα κρεμούσαν στα έλατα και σε άλλα δένδρα διότι στα σπίτια τους τα έπαιρναν οι Τούρκοι. Και ολοένα προετοιμάζοντο και περίμεναν την καλή μέρα της επαναστάσεως...».

Το 1809 ένας άλλος πατριώτης, ο Μακεδών λόγιος Γεώργιος Ζαλύκης, είχε ιδρύσει στο Παρίσι, με τη συμμετοχή πολλών Ελλήνων και Φιλελλήνων, μυστική εταιρεία υπό την ονομασία **«Ελληνόγλωσσο Ξενοδοχείον»**, κύριο μέλημα του οποίου ήταν η απελευθέρωση της Ελλάδος. Μια εκ των σημαντικότερων υπηρεσιών του υπήρξε ο εφοδιασμός με σαράντα χιλιάδες(40.000) τουφέκια των ορεινών πληθυσμών της Πελοποννήσου, Ηπείρου και Μακεδονίας.

ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ. ΤΟ ΑΚΑΡΙΑΙΟ ΠΥΡΑΓΩΓΟ ΣΧΟΙΝΙΟ ΕΤΟΙΜΟ ΠΡΟΣ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗ

ΑΘ. Το 1814 στην Οδησό τρεις νέοι και φλογεροί πατριώτες, απογοητευμένοι εκ των συνεχών εμπαιγμών του Γένους, αποφάσισαν, παρά τις δυσχέρειες και τα ανυπέρβλητα εμπόδια να συστήσουν οργάνωση, της οποίας τα μέλη θα έπρεπε να είναι ένθερμοι και φιλοπάτριδες Έλληνες, αποσκοπούσαν στην καλύτερευση του Έθνους και στην απελευθέρωση εκ του τουρκικού ζυγού. Σε μια εποχή κατά την οποία ο Μέττερνιχ διεκήρυττε ότι **«δεν υπάρχει Ελληνικό Έθνος, ούτε αναγνωρίζονται εντός του τουρκικού κράτους άλλες εθνότητες παρά μόνον οι Τούρκοι»**, οι τρεις αυτοί ασήμαντοι Έλληνες εμπορευόμενοι, οι Ηπειρώτες **Αθανάσιος Τσακάλωφ** και **Νικόλαος Σκουφάς** και ο Δωδεκανήσιος **Εμμανουήλ Ξάνθος**, **«απε-άσισαν να τηρήσουν την σύστασιν τοιαύτης εταιρίας,**

¹⁸ Η **Φλαγγίνειος Σχολή**, ή **Ελληνομουσείο Φλαγγίνη** ή **Φλαγγινιόν Φροντιστήριον** ήταν ελληνικό εκπαιδευτικό ίδρυμα που λειτούργησε στη Βενετία από το 1662 έως το 1905. Η Σχολή ιδρύθηκε κατόπιν επιθυμίας και από κληροδότημα του Θωμά Φλαγγίνη (1578-1648), εξέχουσας προσωπικότητας της ελληνικής κοινότητας της Βενετίας. Ο Φλαγγίνης προσπαθούσε από το 1624 να ιδρύσει ένα ανώτερο εκπαιδευτικό ίδρυμα για Έλληνες μαθητές, που κυρίως θα προορίζονταν για τα ανώτερα ορθόδοξα εκκλησιαστικά αξιώματα, αλλά οι προσπάθειές του αποτύγχαναν εξαιτίας της άρνησης των Βενετών να δώσουν την άδεια για την ίδρυση της Σχολής. Λίγο πριν το θάνατό του ο Φλαγγίνης προέβλεψε στη διαθήκη του (1644) την ίδρυση ελληνικής σχολής και όρισε τα άτομα, που θα αναλάμβαναν την ίδρυση και την επίβλεψη της λειτουργίας της. Η άδεια για την ίδρυση της Σχολής δόθηκε το 1662 και η λειτουργία της ξεκίνησε το 1665. Σύμφωνα με τον αρχικό κανονισμό, εισήχθηκαν 12 μαθητές, ενώ τέσσερα χρόνια αργότερα, η χωρητικότητά του αυξήθηκε κατά δύο θέσεις, με κληροδότημα του Κυπρίου Βερνάρδου Σάκρη. Οι υποτροφίες προορίζονταν για Ελληνόπουλα από την Κέρκυρα ηλικίας 12-16 ετών για σπουδές εξαιτούς διάρκειας. Προσβατιζόμενη ήταν η καλή γνώση της ελληνικής και της λατινικής γλώσσας και τα μαθήματα που διδάσκονταν ήταν γραμματική, «ανθρωπιστικά γράμματα», ρητορική, φιλοσοφία και λογική. Στη συνέχεια προστέθηκαν στο πρόγραμμα η θεολογία και αργότερα (περίπου το 1750) μαθηματικά και γεωγραφία. Μετά την αποφοίτησή τους οι μαθητές είχαν τη δυνατότητα να συνεχίσουν τις σπουδές τους στο Πανεπιστήμιο της Πάντοβα. Η λειτουργία του έπαψε όταν εξαιτίας έριδας στην μικρή Ελληνική κοινότητα της Βενετίας υπέθαλψε κίνδυνος επέμβασης της ιταλικής κυβέρνησης.

δια να ενεργήσωσι μόνοι των, ό,τι ματαίως και προ πολλού ήλπιζον από την φιλανθρωπίαν των χριστιανών βασιλέων».

Η ίδρυση της Εταιρίας και η επιτυχία των σκοπών της οφείλεται στον πόθο του Γένους να αποκτήσει μία ενιαία και ισχυρά οργάνωση, η οποία θα κατηύθυνε και θα καθοδηγούσε τις επαναστατικές ενέργειές τους. **Η σκληρή πείρα του παρελθόντος είχε διδάξει τους τρεις πρωτεργάτες αλλά και όλους τους Έλληνες ότι για να επιτύχει η νέα απόπειρα είχε ανάγκη οργανώσεως, επιμελούς προπαρασκευής και συσπειρώσεως όλων των εθνικών δυνάμεων.** Υπολογίζεται ότι κατά την κήρυξη της Επανάστασης η Εταιρία αριθμούσε εξακόσιες χιλιάδες μέλη. Από την αρχή της ιδρύσεώς της λαμβάνει συνωμοτικό χαρακτήρα. Τα μέλη της ορκίζονται αναλόγως του βαθμού τον οποίο κατέχουν και χρησιμοποιείται κρυπτογραφικός κώδικας. Απευθύνονται προς όλους τους Έλληνες εντός και εκτός της Ελλάδος και κατηχούν πλείστους νέους προσήλυτους. Προ της εικόνας της Αναστάσεως, ενός μικρού κηρίου και επί παρουσία του ιερέως ο νέος κατηχούμενος αναλαμβάνει να δώσει τον **“όρκον”** και να πεισθεί ο **“ιερέυς”** ότι ο κατηχούμενος **«είναι βέβαιος Έλληνα, εραστής της πατρίδας και καλός άνθρωπος και ότι επιθυμεί να κατηχηθεί από καθαρών πατριωτισμόν».**

Η αρχηγία προσφέρεται κατ’ αρχάς στον **Ιωάννη Καποδίστρια**¹⁹, ο οποίος επειδή γνώριζε καλύτερα παντός άλλου τις αντιδράσεις της ευρωπαϊκής διπλωματίας αρνείται να αναλάβει την αρχηγία, την οποία δεν αρνείται ο **Αλέξανδρος Υψηλάντης**, αναγνωρίζοντας ως **Γενικός Επίτροπος της Αρχής της Φιλικής Εταιρείας. Δραστήριοι εταιριστές διατρέχουν ολόκληρη την Ελλάδα και τις κοινότητες του εξωτερικού και συνεχώς κατηχούν νέα μέλη.** Συγκεντρώνονται μεγάλα ποσά και μεταξύ των μελών της αναφέρονται οι επιφανέστεροι μελλοντικοί αρχηγοί του **Αγώνα** καθώς και πλείστοι εκ των ευπορότερων Ελλήνων του εξωτερικού. Οι Φιλικοί οργάνωσαν και κατηύθυναν την προπαρασκευή της Επανάστασης. Όπλισαν μεγάλα τμήματα μαχίμων ανδρών, συνεκάλεσαν συνέδριο στο οποίο εξετάστηκαν πλείστα θέματα αφορώντα στον αγώνα και κυρίως ενέπνευσαν εμπιστοσύνη στους προσδοκώντες Έλληνες, οι οποίοι θα αγωνιστούν με βεβαιότητα, ότι αυτή τη φορά ολόκληρο το Γένος θα εξεγερθεί.

¹⁹ Ο Κόμης **Ιωάννης Καποδίστριας** (Κέρκυρα, 10 Φεβρουαρίου 1776 – Ναύπλιο, π.ημ. 27 Σεπτεμβρίου / ν.ημ. 9 Οκτωβρίου 1831) ήταν Έλληνας διπλωμάτης και πολιτικός. Διετέλεσε υπουργός Εξωτερικών της Ρωσικής Αυτοκρατορίας και αργότερα πρώτος Κυβερνήτης του νέου ελληνικού κράτους, κατά τη μεταβατική περίοδο κατά την οποία η χώρα τελούσε υπό την προστασία των Μεγάλων Δυνάμεων. Καταγόταν από αριστοκρατική οικογένεια με πολιτική παράδοση, γι’ αυτό και αναμείχθηκε με την πολιτική ήδη από το 1803, οπότε και διορίστηκε γραμματέας της επικράτειας της Ιονίου Πολιτείας. Με την κατάληψη των Επτανήσων από τους Γάλλους αποσύρθηκε και εντάχθηκε στη ρωσική διπλωματική υπηρεσία. Εκεί ανέλαβε σημαντικές θέσεις καταφέροντας να αναδειχθεί σε υπουργό Εξωτερικών της Ρωσικής Αυτοκρατορίας από το 1815 έως το 1822, οπότε και υποχρεώθηκε σε παραίτηση λόγω της Επανάστασης του 1821. Στις 14 Απριλίου 1827 η Εθνική Συνέλευση της Τροιζήνας τον εξέλεξε με επταετή θητεία πρώτο κυβερνήτη της Ελλάδας, θέση από την οποία ήρθε σε τριβή με τους τοπικούς αξιωματούχους, με αποτέλεσμα τη δολοφονία του στις 9 Οκτωβρίου 1831, στο Ναύπλιο, από τον αδελφό και τον γιο του Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη, σε αντίποινα της φυλάκισης του τελευταίου. Ως κυβερνήτης ανακήρυξε την ίδρυση της Ελληνικής Πολιτείας και προώθησε σημαντικές μεταρρυθμίσεις για την αναδιοργάνωση της κρατικής μηχανής, καθώς και για τη θέσπιση του νομικού πλαισίου της νέας πολιτείας. Επίσης, αναδιοργάνωσε τις ένοπλες δυνάμεις σε τακτικά σώματα υπό ενιαία διοίκηση. Προσπάθησε και πέτυχε παράλληλα την επέκταση των συνόρων του νέου κράτους και την κατοχύρωση της ελληνικής ανεξαρτησίας

1821: ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑΣ (Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΟ ΔΟΥΝΑΒΗ)

Την 22 Φεβρουαρίου ο μονόχειρας ήρωας των Ναπολεοντείων πολέμων και **«Γενικός Έφορος της Αρχής» Αλέξανδρος Υψηλάντης**²⁰ διαβαίνει τον **Προύθο**. Ο πόλεμος για την ανεξαρτησία αρχίζει. Αν και τελικώς η προσπάθεια αυτή αποτυγχάνει, θα διευκολύνει εντούτοις και θα προετοιμάσει την έκρηξη της Επανάστασης στο **Μοριά**, τη **Ρούμελη**, τις **Νήσους**, την **Ήπειρο**, την **Μακεδονία** και τη **Θεσσαλία**. Από της ημέρας αυτής τα επαναστατικά γεγονότα θα εξελίσσονται με αστραπιαία ταχύτητα. **Στο Ιάσιο**²¹ ο **Υψηλάντης** κηρύσσει την **έναρξη του Αγώνα**. Ο **Γεωργάκης Ολύμπιος** σπεύδει να ενωθεί μετ’ αυτού. Την 26 Φεβρουαρίου στην εκκλησία **“Τρεις Ιεράρχαι”** τελείται δοξολογία κατά τη διάρκεια της οποίας ο μητροπολίτης Βενιαμίν ευλογεί τη σημαία, η οποία έφερε τον σταυρό, τα ομοιώματα του **Κωνσταντίνου και της Ελένης**, τις λέξεις **«εν τούτω νίκα»** καθώς και φοίνικα με τις λέξεις **«εκ της κόνεώς μου αναγεννώμαι»**. Τέλος δε παραδίδει το ξίφος στον Υψηλάντη σύμφωνα προς το βυζαντινό τυπικό. Στον επακολουθήσαντα έρανο συγκεντρώνεται ποσό ενός εκατομμυρίου γροσίων. Από ολόκληρη την Ευρώπη νέοι Έλληνες εθελοντές φθάνουν στην Μολδαβία για να καταταγούν στα σώματα του Υψηλάντη. **Συγκροτείται ο Ιερός Λόχος εκ πεντακοσίων νέων σπουδαστών επικεφαλής των οποίων τίθεται ο Γεώργιος Κατακουζηνός.** Την 4 Μαρτίου Έλληνες ναυτικοί κυριεύουν στον Προύθο δεκαπέντε εμπορικά ποταμόπλοια, τα εξοπλίζουν και τα χρησιμοποιούν για τις πολεμικές ανάγκες της Επανάστασης. Την 17 Μαρτίου ο Υψηλάντης υψώνει την ελληνική σημαία εις την πρωτεύουσα της Βλαχίας, το Βουκουρέστι. Τρεις πασάδες στέλλει η Πύλη εναντίον του. Κατά την πρώτη σύγκρουση στο Γαλάτσι, οι Έλληνες, ενεργούν έξοδο και δια ευφυούς τεχνάσματος κατορθώνουν να διασπάσουν τις εχθρικές τάξεις. Στο Δραγατσάνι οι θαλεροί βλαστοί του Ιερού Λόχου πέφτουν μετά κραταίον και άνισο αγώνα, κάτω από το κοφτερό ξίφος των εμπειροπολέμων Τούρκων

²⁰ Ο **Αλέξανδρος Υψηλάντης** (12 Δεκεμβρίου 1792 - 31 Ιανουαρίου 1828) ήταν Έλληνας πρίγκιπας, στρατιωτικός, λόγιος και αρχηγός της Φιλικής Εταιρείας. Γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη το 1792 και ήταν γιος του Ηγεμόνα της Μολδοβλαχίας και γόνου εύπορης και ισχυρής φαναριώτικης οικογένειας Κωνσταντίνου Υψηλάντη και της Ελισάβετ Βακαρέσκου. Η καταγωγή της οικογένειας είναι από τα Ύψηλα της Τραπεζούντας, η δε ύπαρξή της χρονολογείται από την εποχή που κατέφυγαν οι Κομνηνοί στην Τραπεζούντα. Το 1655 ο Αντίοχος Υψηλάντης εγκαταστάθηκε στην Κωνσταντινούπολη. Το 1810 ο Αλέξανδρος Υψηλάντης κατατάχτηκε με το βαθμό του ανθυπάρχου (ανθυπολοχαγός του Ιππικού) στο σώμα των εφίππων σωματοφυλάκων του Τσάρου Αλέξανδρου Α΄ της Ρωσίας. Διακρίθηκε στους πολέμους κατά του Ναπολέοντα, όπου στη μάχη της Δρέσδης (27 Αυγούστου 1813 ν.ημ.) έχασε το δεξί του χέρι (21 ετών). Το 1814-1815 συμμετείχε και αυτός ως μέλος της αυτοκρατορικής ακολουθίας στο Συνέδριο της Βιέννης με το βαθμό του υποστράτηγου.

²¹ Το Ιάσιο είναι πόλη της Ρουμανίας, πρώην πρωτεύουσα της Μολδοβλαχίας, αποτέλεσε σπουδαίο ελληνικό πνευματικό κέντρο την περίοδο της τουρκοκρατίας και η συμβολή του στην Ελληνική Επανάσταση του 1821 υπήρξε μεγάλη. Είναι η 2η σε πληθυσμό (350.000 κατοίκους) πόλη της Ρουμανίας μετά το Βουκουρέστι. Διασχίζεται από το Βαχλούη, μικρό παραπόταμο του Προύθου χαρίζοντας στην πόλη μια έκτακτη γραφικότητα. Το Ιάσιο υπήρξε κέντρο του Ελληνισμού επί τουρκοκρατίας και μάλιστα της Φιλικής Εταιρείας. Είναι το μέρος που διάλεξε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης να κηρύξει την Επανάσταση. Και σήμερα όπου και να περπατήσετε θα ακούσετε και θα συναντήσετε Έλληνες φοιτητές.

σπαχήδων. Ο Γεωργάκης Ολύμπιος δεν ηδυνήθη να προλάβει την καταστροφή και μόλις την τελευταία στιγμή προλαβαίνει να σώσει τη σημαία του λόχου. Στη μονή της Σλατίνας, στα Καρπάθια, οι ευάριθμοι Έλληνες μαχητές θα αγωνιστούν μετά θάρρους και αποφασιστικότητας. Στο Σκουλένι ο Αθανάσιος Καρπενησιώτης και οι τετρακόσιοι συμπολεμιστές του θα γράψουν νέα επική σελίδα, την οποία και θα προσθέσουν στην απέραντη μαρτυρία του ηρωισμού των νεωτέρων Ελλήνων. Στη μονή του Σέκου οι συμπολεμιστές του Γεωργάκη Ολύμπιου θα δώσουν την τελευταία μάχη και την τελευταία θυσία. Παρά την δυνατότητα την οποία είχαν να διαφύγουν παραμένουν και θυσιάζονται. Ο Υψηλάντης καταφεύγει στην Αυστρία και φυλακίζεται σε μεσαιωνικό φρούριο. **Λίγο πριν αποθάνει (1828) πληροφορείται ότι αγγλική φρεγάτα μεταφέρει στην Ελλάδα τον πρώτο κυβερνήτη της, τον Ιωάννη Καποδίστρια.**

ΠΑ. Εὐαγγελισμός της Θεοτόκου «Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην· αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν» (μεγάλοναριον)

25 Μαρτίου. Ημέρα ένδοξη, λαμπρινή. Διπλή εορτή, θρησκευτική και εθνική. Ως Έλληνες εορτάζουμε την εκ νεκρῶν ανάσταση της πατρίδας, ως ορθόδοξοι Χριστιανοί τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου. Η λέξη που δίδει και το χρώμα στη σημερινή εορτή, είναι η λέξη "ευαγγέλιο". Από την λέξη αυτή ονομάστηκε και η εορτή "Ευαγγελισμός". "Ευαγγέλιο" σημαίνει «καλή είδηση» ή το βιβλίο που περιέχει κείμενα που εγκλείουν καλές (ευχάριστες) ειδήσεις, θεόπνευστες κατά τεκμήριο, που με ανυπομονησία περιμένουν να ακούσουν οι Χριστιανοί, ευπάτριδες Έλληνες. Και όταν τις ακούσουν αγάλλονται και αμείβουν εκείνον, που πρώτος την μεταδίδει. "Ευαγγελισμός" λέγεται η μετάδοση της ειδήσεως αυτής και "Ευαγγελιστής" εκείνος που κομίζει την ευχάριστη είδηση.

Η ελευθερία ενός λαού και η επιτυχής συνένωση του διάσπαρτου ανά την υφήλιο έθνους στο οποίο ανήκει, προκειμένου να δημιουργηθεί ένα σύγχρονο ισχυρό και δυναμικό κράτος δικαίου, εφάμιλλο της υπέρλαμπρης παλαιόθεν ιστορίας του, είναι ό,τι πιο σπουδαίο, συγκινητικό και μεγαλειώδες μπορεί να συμβεί σε έναν λαό. Τούτο το γεγονός συνέβη στην πατρίδα μας και σχολιάζεται ακόμη και σήμερα με δέος και θαυμασμό, ως μοναδικό και ασύλληπτο νοητικά, αφού οι πρωτεργάτες του θαύματος αυτού πρωτίστως ανέστησαν την νεκρωμένη συνείδηση του λαού μας και ακολούθως όλοι μαζί απελευθέρωσαν εαυτούς και αλλήλους και ότι ως προφητεία και επιθυμία αποτελούσε κληρονομιά και παρακαταθήκη του γένους μας. Είναι τιτάνιο αυτό που συνέβη: Οι πρόγονοί μας ανασυντάχθηκαν σχετικά γρήγορα, μετά τετρακόσια χρόνια σκλαβιάς και με τη βοήθεια της Θεομήτορος, της οποίας ο ευαγγελισμός συνετελέσθη ανήμερα της επαναστάσεως του 1821, μετά το άγγελμα του αρχαγγέλου Γαβριήλ και τη συνηγορία του υιού της και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, τον εναθροπήσαντα Δεσπότη των όλων και Θεό της ορθοδόξου χριστιανικής πίστεως των Πανελλήνων, εκομίσθη ημίν με τρόπο μεγαλοπρεπή, χαρμόσυνο και πανηγυρικό, η πολυπόθητη λευτεριά.

Αθανάσιος Γαληνός και Π. Γιαννακόπουλος

Υ.Γ.

1. Ίσως και σήμερα ακόμη, οι Έλληνες αλλά και οι Ευρωπαίοι δεν αντιληφθήκαμε, ύστερα από διακόσια(200) ολόκληρα χρόνια αφ' ότου αποκτήσαμε την ελευθερία μας, ότι τούτο το θαύμα το οφείλουμε στον Χριστό και την Παναγιά, την μητέρα του. Κάθε που κινδύνευε ο Ελληνισμός, ο υιός της υπήκουε στις παρακλήσεις της μητρός του και βοηθούσε τον κινδυνεύοντα περιούσιο λαό του. Όχι τόσο, ώστε να φαίνεται μεροληπτικός ο δίκαιος Θεός και πατέρας όλων των ανθρώπων · ελάχιστα μόνον υπερακόντιζε για λογαριασμό των απογόνων του Ομήρου, τόσο όσο ακριβώς του επέτρεπαν οι δικοί Του θεϊκοί νόμοι, ώστε και οι ισορροπίες να τηρούνται και το επί πλέον μικρό ενδιαφέρον Του για τους περιούσιους λαούς του να υφίστανται.

2. Στην εσφαλμένη άποψη, ότι οι Έλληνες καθυστέρησαν σημαντικά να κάνουν την επανάστασή τους, απαντούμε ότι έπρεπε να ωριμάσει πρώτα η ιδέα για ένα τόσο σοβαρό αποτόλμημα. Η Οθωμανική αυτοκρατορία διέθετε τεράστιες δυνατότητες σε ανθρώπινο δυναμικό και υλικά μέσα. Ένας πόλεμος σχεδιασμένος προχείρως, με ελάχιστο οπλισμό και πυρομαχικά, λίγο στρατό και εκπαιδευμένο πλημμελώς, χωρίς συμμάχους, μέσα σε τόξα και σφαίρες επιρροής εχθρικά και αλληλοσυγκρουόμενα, θα μπορούσε να είναι απόλυτα καταστροφικός για την πατρίδα μας και τον λαό της. Από την άλλη έπρεπε να προετοιμασθούμε σωματικά και πνευματικά και να συνηθίσουμε στην καθημερινή ένταση του πολέμου, την ανελέητη σκληρότητά του, αποκτώντας και εφαρμόζοντας πρωτόγνωρες άμυνες, ανάλογες αντοχές και αντανakλαστικά στην αντιμετώπιση του πόνου, της πείνας, της δίψας και των πολυπρόσωπων κακουχιών γενικότερα.

3. Το Έθνος των Ελλήνων, από την υποδούλωσή του στις ορδές των βάρβαρων Οθωμανών κατακτητών έως την απελευθέρωση και τη συγκρότησή του σε κράτος, "**υφίστατο**" έχοντας πλήρη γνώση της αξιακής του υπόστασης και των δυνατοτήτων του ως αείζωνων υπαρξιακών μέγεθος . Γι' αυτό και αγωνιζόταν αδιακόπως για την απελευθέρωσή του. Τρανή απόδειξη αποτελεί το γεγονός, ότι προ του 1821 έλαβαν χώρα αμέτρητα επαναστατικά ελληνικά κινήματα και προετοίμασαν ποικιλοτρόπως το γόνιμο έδαφος για να φυτρώσει ο σπόρος της λευτεριάς, που θα λύτρωνε την πατρίδα μας από την πολύχρονη σκλαβιά. Και όταν οι σπόροι αντρώθηκαν και γιγαντώθηκαν σαν ιδέα, σαν αποφασιστικός παλμός, σαν ουσία ζωής, σαν αίτητη θεριά, σαν ημιθεϊκόν μένος που πάλλεται από οργή και θυμό για τους αιμοχαρείς, τους αδίστακτους δολοφόνους του κόσμου, τότε τίποτε δεν μπόρεσε να σταθεί εμπόδιο στην νικηφόρα πορεία του της αποκατάστασης της τάξης δικαίου, της διαρκούς ειρήνης και των σχέσεων ισοτιμίας μεταξύ των ανθρώπων στη γη τους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Μεγάλη Στρατιωτική και Ναυτική Εγκυκλοπαίδεια (6 τ.) έκδ.1927
2. Μεγάλη Ιστορία της Ελλάδας→ Γιάννη Κορδάτου (13 τ.)εκδ.1959
3. Μεγάλη Ελλην. Εγκυκλοπαίδεια →Παύλου Δρανδάκη (24 τ.)Α' έκδ.1926- (28 τ.)Β' έκδ.1956
4. Εγκυκλοπαίδεικό Λεξικό→ Ελευθερουδάκη (12 τ.)εκδ. 1962
5. Εγκυκλοπαίδεια Πάπυρους Λαρούς (12 τ.)εκδ. 1963
6. Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια (12 τ.), έκδ. 1966
7. Έκθεσις Πολεμικής Ιστορίας των Ελλήνων (2 τ.), έκδ. 1968
8. Νεώτερον Εγκυκλοπαίδεικόν Λεξικόν Ηλίου(30 τ.), έκδ. 1970
9. Ιστορικά Ελευθεροτυπίας (30 τ.), εκδ. 1980
10. Μεγάλη Σοβιετική Εγκυκλοπαίδεια → Μετάφρ.στα Ελληνικά (34 τ.), έκδ. 1983
11. Εγκυκλοπαίδεια Πάπυρος Λαρούς Μπριτάνικα(63 τ.), έκδ. 1986
- 12 Ιστορία του Ελληνικού Έθνους→ Εκδοτικής Αθηνών (17 τ.), έκδ. 2000
13. Μεγάλη Στρατιωτική-Ναυτική-Αεροπορική Εγκυκλοπαίδεια (20 τ.), έκδ. 2000
14. ΕΓΚΥΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΔΟΜΗ (34 τ.), έκδ. 2005
15. Βιβλία, περιοδικά, εφημερίδες
16. ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

Αιωνία η ευγνωμοσύνη μας και η μνήμη του αθάνατου Γέρου του Μοριά

*«Λάμπουν τα χιόνια στα βουνά κι ο ήλιος στα λαγκάδια
λάμπουν και τα 'λαφρά σπαθιά των Κολοκοτρωναίων»*

4 Φεβρουαρίου του 1843. Ο Θωδωρής Κολοκοτρώνης, αρπάζεται από τα φτερά της δόξας και μπαίνει διά παντός στο άγιο εικονοστάσι του Γένους. Τελευταία του επιθυμία, να βάλουν, στο μνήμα του την ημισέληνο, κάτω από τα τσαρούχια του, να την πατάει και πεθαμένος την Τουρκιά, όπως την πατούσε και όταν την πολεμούσε και την κατατρόπωνε...

Διαβάζεις τα απομνημονεύματά και τις φυλλάδες του για την Εθνεγερσία και νομίζεις ότι ανοίγεις ένα «μυρογιάλι», εκείνα τα μικρά φιαλίδια που περιέχουν αρώματα εξάισια. Οσμή ευωδίας πνευματική αναδίδεται, παρ' όλα τα πάθια και τους καημούς εκείνης της περιόδου. Έχω το συνήθειο, όταν συναντώ στα αναγνώσματά μου, λόγια και επεισόδια των αγωνιστών, που στέκεσαι και τα ξαναδιαβάζεις, που κρύβουν στα φυλλάμά τους πετράδια, να τα καταγράψω, για να μην λησμονηθούν. Σκοπός μου να τα μοιραστώ με τους μαθητές μου. Σ' αυτές τις εξοπλιστικές ηλικίες, τα παιδιά δεν θέλουν περισπούδαστες αναλύσεις και κενόλογες φλυαρίες. Μαθαίνουν με το παράδειγμα, με το παραμύθι, με την αξία και την αρετή σαρκωμένες σε πρόσωπα. Το λυμφατικό κράτος διδάσκει με συνταγές μαγειρικής, εμείς θα επιμένουμε να δίνουμε στους μαθητές μας παραδείγματα από τα αντρειωμένα χρόνια. Είπαμε πνευματικό αρματολίκι...

Ξαναθυμίζω, λοιπόν, κάποια από τα λεβέντικα του Κολοκοτρώνη και ας είναι αυτά, ταπεινό μνημόσυνο στον ελευθερωτή μας Μάχη της Γράνας, 10 Αυγούστου του 1821. Βγήκαν οι πολιορκημένοι στην Τριπολιτσά Τούρκοι να χτυπήσουν τους Έλληνες. Ο Κολοκοτρώνης είχε διατάξει να ανοιχθεί τάφος (γράνα) 700 μέτρων, βάθους ενός και πλάτους δύο μέτρων. Κάποια στιγμή οι Τούρκοι επιτίθενται στη γράνα και από τις δύο μεριές. Έπρεπε ο Γέρος του Μοριά να διατάξει τα παλληκάρια του να χωριστούν, να μοιραστούν τα καριοφύλια, να «χτυπούν» οι μισοί προς την μία πλευρά και οι άλλοι μισοί προς την άλλη. Ερωτώ τους μαθητές μου πώς το έκανε πάνω στην αντάρα της μάχης: Τους βασάνισα κανένα πεντάλεπτο και άκουσα απίθανες απαντήσεις. Τι είπε ο Κολοκοτρώνης και αμέσως χωρίστηκαν τα ντουφέκια; «Κώλο με κώλο ωρέ Έλληνες!». «Χαμός» στην τάξη, γέλια και θαυμασμός για την μεγαλοφυΐα του Γέρου.

Λίγο πριν συλλάβει η βαυαρική αντιβασιλεία τον ελευθερωτή του Έθνους μας, ο αντιβασιλεύς Άρμανσπεργκ, θέλοντας να τον δοκιμάσει, του είπε:

-Έχεις πολλούς εχθρούς, στρατηγέ. Έχω παραδέχτηκε ο Κολοκοτρώνης, μα δύο απ' αυτούς, στέκονται οι χειρότεροι απ' όλους. Και ποιοί είναι οι δύο αυτοί εχθροί σου; ρώτησε περίεργα ο προϊστάμενος των αντιβασιλιάδων. Ο Γέρος του αποκρίθηκε: Ο ένας τ' όνομά μου κι ο άλλος οι δούλεψές μου για την πατρίδα.

Σεπτέμβριος του 1833. Έστειλαν οι Βαυαροί ένα «τσούρμιο», σαράντα «χωροφύλακες» για να αλυσοδέσουν, ποιόν; το αθάνατο Εικοσιένα. Αρχηγός τους κάποιος ευτελής και γλοιώδης μοίραρχος, ονόματι Κλεόπας. Μόλις τον είδε ο Γέρος του Μοριά, είπε: Έφτανε, ωρέ Κλεόπα, να μου στείλουν ένα σκυλί μαλλιαρό, από εκείνα όπου κάνουν θελήματα, μ' ένα γράμμα στο στόμα να πάω στ' Ανάπλι και μ' ένα φαναράκι να φέγγει και των δυονών μας...

Είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος που έκοψε το κάπνισμα ο Κολοκοτρώνης. Όταν κάποτε ξέμεινε από καπνό, έξυσε την πίπα του για να καπνίσει όσα υπολείμματα είχαν μείνει, αλλά αηδίασε από την πίκρα. «Ορίστε άνθρωπος που θέλει να ελευθερώσει τον τόπο του και δεν μπορεί ο ίδιος να ελευθερωθεί από το πάθος του. Θεέ μου συγχώρα με», είπε και πέταξε τον καπνό και τα σύνεργά του.

Η μάχη στο Βαλτέτσι κράτησε σχεδόν 23 ώρες και ήταν η πρώτη σημαντική νίκη του Αγώνα. Αμέσως μετά τη μάχη, ο Κολοκοτρώνης συγκινημένος μίλησε προς τους νικητές και όπως αναφέρει ο ίδιος στα Απομνημονεύματά του, τους είπε μεταξύ άλλων ότι η ημέρα αυτή πρέπει να καθγιαστεί με νηστεία όλων και να εορτάζεται η επέτειός της εις «αιώνας αιώνων, έως ου στέκει το έθνος, διότι ήτο η ελευθερία της πατρίδος». Η νίκη στο Βαλτέτσι ενίσχυσε το ηθικό και την αυτοπεποίθηση των Ελλήνων, στοιχεία που έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο στην άλωση της Τριπολιτσάς (23 Σεπτεμβρίου 1821).

Στα πρώτα χρόνια της Επανάστασης του 1821, στην Εθνοσυνέλευση της Τροιζήνας συνέβη το εξής περιστατικό. Οι πληρεξούσιοι, όπως έλεγαν τότε τους βουλευτές του νεοσύστατου ελληνικού κράτους, συνεδρίαζαν στα χωράφια και τα περιβόλια, όπως οι αρχαίοι πρόγονοί μας. Όλοι τους κάθονταν σταυροπόδι, κάτω στο χώμα και μόνον ο Κολοκοτρώνης ήταν σκαρφαλωμένος στη διχάλα μιας λεμονιάς. Κάποτε, λοιπόν, ήθελαν να ψηφίσουν ένα νομοσχέδιο και μερικοί πληρεξούσιοι πρότειναν να κοπεί στοκείμενο του νομοσχεδίου η φράση «εν αυτή». Ο Πρόεδρος της Συνελεύσεως προσπαθούσε να τους πείσει πως δεν ήταν σωστό να περικοπούν οι δύο αυτές λέξεις, η φράση «εν αυτή», γιατί θα αλλοιωνόταν όλο το νόημα του σχετικού άρθρου. Κάποια στιγμή δύο πληρεξούσιοι σηκώθηκαν οργισμένοι από τις «θέσεις» τους και άρχισαν να φωνάζουν προς το προεδρείο: Να κοπεί το «εν αυτή». Ναι, να κοπεί. Το «εν αυτή» να κοπεί οπωσδήποτε, ο άλλος.

Όχι, δεν κόβεται το «εν αυτή» και η συνεδρίαση εξελισσόταν σε σύρραξη. Ο Γέρος του Μοριά λαγοκοιμόταν, αφήνοντας τους λογιότατους να ερίζουν, με την ακατανόητη, γι' αυτόν, στεγνή και τυποποιημένη γλώσσα τους. Ακούγοντας όμως τα λόγια και την φασαρία, πήδηξε μ' ένα σάλτο κάτω από την λεμονιά και πηγαίνοντας κατ' ευθείαν προς το προεδρείο, έξαλλος άρχισε να ρωτά: τίνος το αντίθα κόψετε, ωρέ πατριώτες; Τόσο μεγάλο έγκλημα έκανε ο άνθρωπος. Ντροπή μας Έλληνες. Εμείς αγωνιστήκαμε τόσα χρόνια για να διώξουμε τον τύραννο και τώρα θ' αρχίσουμε να κόβουμε τα αυτιά του κοσμάκη; Μέσα σ' ένα πανδαιμόνιο από γέλια, χρειάστηκε να επέμβει ο Πρόεδρος, για να εξηγήσει στον Κολοκοτρώνη ότι παρεξήγησε τα πράγματα. Στο τέλος, βέβαια, κατάλαβε και ο Κολοκοτρώνης την γκάφα του και τους είπε χαμογελώντας: Ε! Καλά δα, δεν είναι και τίποτα σπουδαίο, ωρέ γραμματιζούμενοι. Πώς θέλετε να καταλάβω, εγώ ο σκράπας, τις ελληνικούρες σας. Λέξεις κόψτε όσες θέλετε, αυτιά μια φορά να μην πειράξετε, γιατί θά 'χουμε άσχημα ξεμπερδέματα. Είπα κι εγώ παλάβωσαν οι καλαμαράδες. Τι κόρακα μαθές! Αιωνία του η μνήμη και η ευγνωμοσύνη του έθνους μας στον αθάνατο Γέρο του Μοριά. Να 'χουμε την ευχή του...

Δημήτρης Νατσιός δάσκαλος-Κιρκίς .

Αποπροσανατολισμός από τα κρίσιμα και σοβαρά εθνικά θέματα

Από τον Ιανουάριο που συνεχίζεται και τον Μάρτιο του 2021 τα ΜΜΕ με εκτενή σχόλια τους ασχολούνται με άτομα που εκμεταλλευόμενα τη θέση που κατείχαν, πιθανότατα ασέλησαν σε βάρος ανηλίκων και ενηλίκων μικρής ηλικίας που η πορεία και η εξέλιξη τους είχε άμεση σχέση με τη βοήθεια των πρώτων.

Στις συζητήσεις που κυκλοφορούν διαφαίνεται πως ικανός αριθμός Ελλήνων μάλλον συμφωνεί με την μερίδα εκείνη των δημοσιογράφων που από υπερβάλλοντα ζήλο και άλλους λόγους δεν αντιλαμβάνονται πως έτσι διασύρουν τη Χώρα μας και τους Έλληνες. Σε παλαιότερες - σοβαρότερες εποχές θα αναφερόταν το θέμα μερικές ημέρες, θα τελείωνε εκεί και θα το χειριζόταν πλέον με απόρρητη, όπως προβλέπεται, διαδικασία, ο μόνος αρμόδιος φορέας η δικαιοσύνη. Βεβαίως ο βιασμός και η αποπλάνηση είναι σοβαρά θέματα και πρέπει να ληφθούν μέτρα για την αποτροπή τους, μας απασχολούν όλους γιατί έχουμε παιδιά, αδέρφια και αρκετοί και εγγόνια, αλλά όχι επί δύο και πλέον μήνες να αποτελεί το κύριο θέμα των ΜΜΕ.

Όλα έχουν το μέτρο τους. Λες και δε μας απασχολούν μείζονα πολύ σοβαρά και επείγοντα άλλα θέματα, όπως η πανδημία, η μεγάλη οικονομική ύφεση, το χρέος που διαρκώς μεγαλώνει και η κρίσιμη κατάσταση στα εθνικά μας θέματα. Γιατί τόσος αποπροσανατολισμός από τα κρίσιμα θέματα; Έχουμε λόγους να αποπροσανατολίζουμε την Ελληνίδα και τον Έλληνα; Είναι άραγε σκόπιμος ή όχι;

Εδώ παραδώσαμε βορά στους σκοπιανούς των 2 εκατομμυρίων κατοίκων την Μακεδονία μας. Τους δώσαμε με τη Συμφωνία των Πρεσπών όνομα, γλώσσα και εθνότητα Μακεδονική χωρίς να τα δικαιούνται. Μια συμφωνία που συστηματικά παραβιάζεται από την απέναντι πλευρά και η Κυβέρνηση, δεν έχει κάνει καμία παράσταση προς το Συμβούλιο Ασφαλείας και τον ΟΗΕ για να την καταγγείλει.

Οι Τούρκοι μας εκβιάζουν καθημερινά, παραβιάζουν και αμφισβητούν την ΑΟΖ μας στην ΝΑ λεκάνη της Μεσογείου και στο Αιγαίο, απειλούν τα νησιά μας και δυστυχώς στο Στρατό Ξηράς δεν έχουμε την επιβεβλημένη πρέπει να επάνδρωση, για να αντιμετωπίσουμε αιφνίδιες απειλές και αυτό γιατί εμείς κυρίως, οι πολίτες αυτής της Χώρας, πλην ολίγων, αδιαφορούμε, αλλά και οι πολιτικοί μας δεν τολμούν να αυξήσουν τη θητεία στο επίπεδο που απαιτείται. Συρθήκαμε σε διερευνητικές συνομιλίες χωρίς καμία προϋπόθεση, κάτω από απειλές και εκβιασμούς που

μέχρι και τώρα συνεχίζονται, με αποτέλεσμα να παγώσουν ουσιαστικά οι κυρώσεις προς τη γείτονα.

Μας επέβαλαν τα τελευταία 10 χρόνια, χωρίς καμία δική μας αντίδραση, οι εταίροι μας στην ΕΕ μέσω των μνημονίων την μηδενική σχεδόν διάθεση κεφαλαίων για τον εκσυγχρονισμό των Ενόπλων Δυνάμεων και στην ίδια περίοδο υποβαθμίσαμε - απενεργοποιήσαμε την μέχρι τότε υπάρχουσα αμυντική βιομηχανία της Χώρας. Στο ίδιο χρονικό διάστημα ο εξ' ανατολών γείτονας μας όχι μόνο έκανε το αντίθετο, αλλά δημιούργησε μια τεράστια βιομηχανία παραγωγής αλλά και πώλησης σε τρίτες χώρες σύγχρονων οπλικών συστημάτων και για τους τρεις Κλάδους των Ενόπλων Δυνάμεων. Αποτέλεσμα η Τουρκία σήμερα να διεκδικεί μια θέση ως περιφερειακή δύναμη και με πλεονάζουσα θρασύτητα να επιτίθεται, εκβιάζει και απειλεί όχι μόνο την Πατρίδα μας και γειτονικές Χώρες, αλλά ακόμη και τις Μεγάλες Δυνάμεις του πλανήτη μας.

Γεμίσαμε την Ελλάδα μας με παράνομους μετανάστες (οι περισσότεροι μουσουλμάνοι) που σε μερικές δεκαετίες λόγω του δημογραφικού, θα αποτελούν την πλειοψηφία των κατοίκων, με τραγικές συνέπειες για την ιστορία, τον πολιτισμό και το μέλλον της Χώρας μας.

Αφήσαμε την Κύπρο μας στο έλεος του Θεού, εγγυήτρια δύναμη είμαστε, μάλλον το ξεχάσαμε και αυτό. Καταργήσαμε το ενιαίο αμυντικό δόγμα Ελλάδας – Κύπρου και δεν είμαστε ικανοί να οριοθετήσουμε ΑΟΖ με την Κύπρο, ενώ η Τουρκία εντελώς αυθαίρετα παραβιάζοντας το διεθνές δίκαιο οριοθέτησε ΑΟΖ με τη Λιβύη. Ακολουθούμε τη διπλωματική οδό, καλή είναι, οι ξένοι όμως είναι σχεδόν βέβαιο πως δε θα σταθούν δίπλα μας στην κρίσιμη ώρα. Οφείλουμε εμείς έγκαιρα να φροντίσουμε για τη δημιουργία ισχυρής δύναμης αποτροπής πολέμου. Κρίμα ολισθαίνουμε.

Γιατί όμως με τόση ηττοπάθεια, τόση αδράνεια, τόση απάθεια αντιμετωπίζουμε τα μείζονα, κρίσιμα και επείγοντα εθνικά θέματα και ασχολούμαστε με άλλα; Λες και έχουμε γύρο μας καλούς γείτονες που μας αγαπούν, μας σέβονται και δεν αμφισβητούν τα σύνορά μας. Θα τρίζουν τα κόκκαλα των προγόνων μας. Εύχομαι να έχουν ληφθεί από τους κυβερνώντες μέτρα που λόγω απορρήτου δεν είναι ευρύτερα γνωστά. Αν δεν έχουν ληφθεί όμως και μακάριοι ακολουθούμε - παρακολουθούμε τα γεγονότα; Τότε

Γιώργος Τσακίρης

Οδηγούν την Κύπρο στην παγίδα της Πενταμερούς, με τον λαό στο σκοτάδι

Η ΔΔΟ είναι κατά βάση το σχέδιο Ανάν. Είναι μορφή συγκεκαλυμμένης συνομοσπονδίας, που διχοτομεί το έδαφος, τον λαό και την εξουσία. Οι Τούρκοι όχι μόνο δεν έχουν μετακινηθεί από τις αρχικές τους θέσεις, αλλά προβάλλουν συνεχώς νέες, με τελευταία την κυριαρχική ισότητα.

Επίκειται πενταμερής διάσκεψη για το Κυπριακό και οι πολίτες ελάχιστα γνωρίζουν για τις συγκλίσεις των συνομιλιών και το περιεχόμενο της λύσης ΔΔΟ, που θα υποστηρίξει η Κυβέρνησή μας (γίνεται αναφορά σε αποκεντρωμένη ομοσπονδία).

Καμιά δικαιολογία δεν υπάρχει, οι πολίτες να αγνοούν αυτά που τους αφορούν άμεσα, τα οποία είναι γνωστά στα ΗΕ και τους Τούρκους. Η αποδέσμευσή τους δεν παραβιάζει την κρατική ασφάλεια και δεν πρέπει να χαρακτηρίζονται απόρρητα. Σε ένα ενδεχόμενο δημοψήφισμα λύσης του Κυπριακού, να μην υποστούν αιφνιδιασμό οι πολίτες, όπως συνέβη με το ογκώδες σχέδιο Ανάν, που είχε αναρίθμητες παραπλανητικές ασάφειες, για να δίδεται η ερμηνεία που βολεύει κάθε κοινότητα, προκειμένου να ψηφισθεί το σχέδιο. Οι ασάφειες εξυπηρετούν τον ισχυρό (Τουρκία).

Οι κυβερνήσεις μας πολύ λίγα στοιχεία έχουν αποδεσμεύσει για την οφειλόμενη ενημέρωση των πολιτών, οι οποίοι ως επί το πλείστον λαμβάνουν πληροφόρηση από διαρροές στα ΜΜΕ και αυτό είναι απαράδεκτο σε ένα δημοκρατικό κράτος. Οι συνομιλίες για τη ΔΔΟ συνεχίζονται επί 17 χρόνια μετά το σχέδιο Ανάν, και η βασική πληροφόρησή μας προέρχεται από διαρροές που έγιναν στα ΜΜΕ. Διαρροές που τρομάζουν για το δαιδαλώδες κράτος το οποίο οικοδομείται και για τις συγκλίσεις που βασίζονται στις δικές μας υποχωρήσεις. Το 2013 η διαρροή στο διαδίκτυο του 77 σελίδων εγγράφου Ντάουνερ «Συγκλίσεις 2008-2012», το 2014 στον ημερήσιο Τύπο, των συγκλίσεων-αποκλίσεων των συνομιλιών και το 2017, μετά την πενταμερή στο Κράν Μοντάνα, βασικών στοιχείων των δικών μας θέσεων.

Από τις εν λόγω διαρροές και την κοινή διακήρυξη της 23 Μαΐου 2008 και 11 Φεβρουαρίου 2014, διαπιστώνεται ότι:

- Η ΔΔΟ είναι κατά βάση το σχέδιο Ανάν. Είναι μορφή συγκεκαλυμμένης συνομοσπονδίας, που διχοτομεί το έδαφος, τον λαό και την εξουσία. Οι Τούρκοι όχι μόνο δεν έχουν μετακινηθεί από τις αρχικές τους θέσεις, αλλά προβάλλουν συνεχώς νέες, με τελευταία την κυριαρχική ισότητα. Οι συγκλίσεις των διακοινοτικών συνομιλιών (ΔΣ) είναι ουσιαστικά οι δικές μας υποχωρήσεις («Constituent States of equal status», εγγυημένες πλειοψηφίες κατοίκων/περιουσιών στις ζώνες, εκ περιτροπής προεδρία, παραβίαση της αρχής της πλειοψηφίας στη λήψη αποφάσεων, προτεραιότητα στον χρήστη για το περιουσιακό στο Τ/Κ «Constituent State», τέσσερις ευρωπαϊκές ελευθερίες Τούρκων υπηκόων, αφοπλισμός κυπριακού κράτους κ.ά.).

- Καθ' όλην τη διάρκεια των ΔΣ συντηρείται η αυταπάτη ότι υπάρχει συμφωνημένη βάση επί της οποίας οικοδομείται η λύση της ΔΔΟ. Στην πραγματικότητα, αυτό που συμφωνήθηκε, είναι ο αγγλικός όρος «Constituent States», που καθιερώθηκε με το σχέδιο Ανάν. Εμείς τον ερμηνεύουμε ως «συνιστώσες πολιτείες», ενώ οι Τούρκοι ως «ιδρυτικά κράτη» (Cırucu Devleti) και καταθέτουν θέσεις στη βάση αυτής της ερμηνείας. Δηλαδή η ΔΔΟ ερμηνεύεται από την Κυβέρνησή μας ως ομοσπονδία και από τους Τούρκους ως συνομοσπονδία δύο κρατών, την οποία υποστηρίζουν και σήμερα, αφού αφαίρεσαν το κάλυμμα της ΔΔΟ. Παρά την έλλειψη συμφωνημένης βάσης λύσης, οι συνομιλίες προχώρησαν σε ένα λαβύρινθο συγκρουσιακών, διχοτομικών θέσεων και το ογκώδες οικοδόμημα της ΔΔΟ, που κτίσθηκε σε σαθρά θεμέλια, βούλιαξε σε τέλμα και ήταν φυσικό, λόγω του στρατηγικού λάθους των ΔΣ να συζητούμε με την υποτελή διοίκηση της Τουρκίας, η οποία υποστηρίζει τα τουρκικά συμφέροντα σε βάρος εκείνων της Κύπρου. Η Κυβέρνησή μας οφείλει να απαντήσει στο ερώτημα, γιατί όλα αυτά τα χρόνια παραπλανάται ο λαός ότι υπάρχει συμφωνημένη βάση λύσης και ότι η ΔΔΟ δεν είναι το σχέδιο Ανάν;

- Πολύ σοβαρά θέματα, που αφορούν την παραβίαση της κυριαρχίας του κυπριακού κράτους, φαίνεται από τις διαρροές ότι δεν έχουν συζητηθεί, όπως είναι οι διμερείς συμφωνίες εξάρτησης της «ΤΔΒΚ» από την Τουρκία που είχαν ενσωματωθεί και στο σχέδιο Ανάν (περίπου 60 συμφωνίες), καθώς και το θέμα των παράνομων Τούρκων εποίκων που ψήφισαν στο δημοψήφισμα του 2004 για το σχέδιο Ανάν. Οι διμερείς συμφωνίες έχουν μετατρέψει την «ΤΔΒΚ» σε τουρκική επαρχία πλήρως εξαρτημένη από την Τουρκία σε όλους τους τομείς λειτουργίας της. Έκτοτε οι συμφωνίες αυτές έχουν πολλαπλασιαστεί και επεκταθεί και στα θέματα θαλάσσιων ζωνών, ερευνών για υδρογονάνθρακες, στρατιωτικής συνεργασίας, νερού και ηλεκτρικής ενέργειας. Η Τουρκία εμμένει να ενσωματωθούν όλες οι συμφωνίες σε λύση του Κυπριακού συνομοσπονδιακής μορφής δύο κρατιδίων, για να ελέγχει εσαεί το εξαρτημένο από αυτήν Τ/Κ «Constituent State» και μέσω αυτού τις αποφάσεις του κυπριακού κράτους και να έχει πρόσβαση και σε αυτές της ΕΕ. Δεν επιδιώκει λύση δύο ανεξάρτητων κρατών, αλλά κατάλυση της ΚΔ και έλεγχο ΟΛΗΣ της Κύπρου. Έστω και την υστάτη, η ΚΔ να αρνηθεί συμμετοχή στην παγίδα της πενταμερούς, να αποκηρύξει τη λύση ΔΔΟ, να επανατοποθετήσει το Κυπριακό στην ορθή βάση του ως θέματος εισβολής, κατοχής, εποίκισμού, εθνοκάθαρσης και να ενισχύσει την αμυντική θωράκισή της (Εθνική Φρουρά-Δόγμα ΕΑΧ-Αμυντικές συμμαχίες-Eastmed).

Φοίβος Κλόκκαρης

Μία Επιστολή Συμμαθητού προς Συμμαθητή

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ <tsakiris1958@gmail.com>

Προς:georgios klokkaris

Κοιν.:ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ

Ιδιαίτ. κοιν.:argykon@yahoo.gr

Τρί, 5 Ιαν στις 11:11 μ.μ.

Φίλε Φοίβο.

Δίκαιο έχεις να γράφεις και να ξαναγράφεις για την τουρκική απειλή που είναι και θα είναι μόνιμη και θα γίνεται περισσότερο εκβιαστική και επιθετική στο μέλλον, όσο φυσικά στην Ελλάδα και Κύπρο θα λειτουργεί το δόγμα της αφασίας που υφίσταται σήμερα.

Ειδικά δε στην Κύπρο, όπου οι αριστερές σκέψεις είναι πολλές, η κατάσταση θα επιδεινώνεται με ταχύτερους ρυθμούς και θα εγκαταλείπεται η Μεγαλόνησος, στα χέρια της Τουρκίας, με γενικότερη αδιαφορία για τον Ελληνισμό.

Είναι πολύ λογικά και εύλογα τα ΓΙΑΤΙ; του άρθρου σου, που τα περισσότερα ισχύουν και για την Ελλάδα, η οποία επί της ουσίας έπαψε να λειτουργεί ως Εγγυήτρια Δύναμη. Στην Κύπρο σήμερα κάνει ότι "γουστάρει" η Τουρκία και κρυφίως το Ηνωμένο Βασίλειο, που επηρεάζει αρνητικά, έναντι της Κύπρου, τις ΗΠΑ.

Σήμερα στο σύστημα εξουσίας στην Ελλάδα και στην Κύπρο αναδεικνύονται φοβισμένα άβουλα όντα, που γαλουχήθηκαν με τα νάματα της αριστερής παιδείας και κουλτούρας, όπου σ' αυτούς κυριαρχεί η λογική, έναντι του ηρωισμού. Και πως να μη κυριαρχεί η λογική Φοίβο μου, όταν ΔΕΝ διδάσκονται ή διδάσκονται αλλοιωμένα και ανιστόρητα πλέον στα σχολεία η ιστορία και ο πολιτισμός του Έθνους των Ελλήνων, που είναι γεμάτος από ηρωικές πράξεις και νίκες των ολίγων έναντι των πολλών βαρβάρων ασιατών, αλλά και βαρβάρων ευρωπαίων.

Πως να πάει μπροστά ο Ελληνισμός όταν ο ίδιος ο Έλληνας ψηφοφόρος ψηφίζει τους ίδιους και τους ίδιους αριστερούς και εν πολλοίς διεθνιστές και κομμουνιστικοποιημένους δεξιούς. Πως να πάει μπροστά Φοίβο μου η Ελλάδα και η Κύπρος, όταν ό Έλληνας ψηφίζει για το συμφέρον της δικής του ατομικής "τσέπης" και ΟΧΙ για το όφελος της Πατρίδας ή να το θέσω αλλιώς του κοινωνικού συνόλου, που τελικά θα καταλήξει και σε δικό του όφελος. Χάθηκε δυστυχώς το δίκαιο, η ηθική, η μεγαλοψυχία, ο αλτρουϊσμός, ο αγνός πατριωτισμός.

Θα μπορούσα να σου γράψω πολλά από αυτά που βίωσα τα τελευταία χρόνια για τις Ένοπλες Δυνάμεις της Πατρίδας μας, για τον τρόπο δράσης των πολιτικών μας και φυσικά για τον τρόπο σκέψης και δράσης του Έλληνα που είναι ο κυρίως υπεύθυνος. Δεν το κάνω όμως γιατί ξέρω πως παρακολουθούνται τα κείμενά μου και δε θέλω να βρεθώ με χειροπέδες, ως διαρρέων απόρρητα.

Όταν βρεθείς Ελλάδα έλα να τα πούμε, ξέρεις εμάς τους δύο μας διακατέχει αμοιβαία φιλία και αγάπη.

Δυστυχώς Φοίβο μου στην Ελλάδα σχεδόν όλοι το παίζουν πατριώτες για ευνόητους λόγους. Όμως στην πραγματικότητα λίγοι είναι οι γνήσιοι Έλληνες Πατριώτες που θα θυσιάσουν για την Ελλάδα και για να μη παρεξηγηθώ δε μιλάω για τους ακραίους, που είναι επικίνδυνοι για την Πατρίδα και για τους εαυτούς τους.

Φοίβο Χρόνια Πολλά, Καλή Χρονιά με υγεία και χαρές. Για την Ελλάδα και την Κύπρο μας καλύτερες και ευημερούσες ημέρες, με περισσότερη τόλμη - αποφασιστικότητα - αποτελεσματικότητα - ευφυή δράση. Χαιρετισμούς και ευχές στη σύζυγο και τα παιδιά σου.

Με φιλία, εκτίμηση και αγάπη

Γιώργος

Νομοτελειακή εξέλιξη.

<http://roykonmogkon.blogspot.gr/>
Το έστειλε ο Γιάννης Κόντης

Ρώτησαν τον ιδρυτή του Ντουμπάι, Σείχη Ρασίντ, πώς βλέπει το μέλλον της χώρας του και εκείνος απάντησε:

«Ο παππούς μου ήππευε καμήλα, ο πατέρας μου το ίδιο, εγώ οδηγώ Μερσεντές, ο γιος μου Land Rover, ο εγγονός μου πάλι Land Rover θα οδηγεί, αλλά ο δισέγγονος μου μάλλον πάλι καμήλα θα ήππευει...»

Γιατί το λέτε αυτό;

«Υπάρχουν κάποιες αέναες αρχές που διέπουν τα πάντα στη ζωή. Και για να γίνω συγκεκριμένος, οι δύσκολες εποχές πλάθουν δυνατούς άνδρες, οι δυνατοί άνδρες δημιουργούν καλές εποχές, οι καλές εποχές παράγουν ανίσχυρους άνδρες και οι ανίσχυροι άνδρες δημιουργούν σκληρές εποχές. Πολλοί δεν θα καταλάβουν, αλλά η ευημερία και η ευμάρεια στη χώρα μας παράγει παράσιτα και όχι μαχητές της ζωής...»

Εθνικός Ύμνος

Εθνικός Ύμνος: Επίσημο Εθνικό Άσμα. Η κάθε είδους μπάντα το παιανίζει, κυρίως, όταν πρόκειται να αποδοθούν τιμές στη σημαία μας και σε επίσημα πρόσωπα.

Άγημα: Επίλεκτο ένοπλο τμήμα που αποδίδει και αυτό τιμές σε σύμβολα ή επίσημα πρόσωπα

Συνδυάζοντας τα δύο αποδίδουμε τιμές κυρίως σε αυτούς που το αξίζουν, καθώς και σε εκείνους που τους το χρεωστάμε.

Την πρώτη θέση στις καρδιές όλων των Ελλήνων κατέχει ο Εθνικός Ύμνος. Στο άκουσμα του κοκάλωναν τα πάντα. Εμείς την παρούσα πρωτοχρονιά, τον καταργήσαμε. Τι να λένε άραγε ο εθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός που έγραψε τους στίχους και ο Νικόλαος Μάντζαρους που τους μελοποίησε; Ασφαλώς και θλίβονται.

Οι σύγχρονοι Έλληνες, εμείς δηλαδή, προτίμησαν να μην ακουσθεί ο Εθνικός Ύμνος στη Μητρόπολη των Αθηνών την Πρωτοχρονιά, γιατί ο πόλεμος κατά του κορονοϊού που είναι υπεύθυνος για όλα τα κακά που μας συμβαίνουν, επέβαλε την συρρίκνωση του αριθμού των συναθροιζομένων.

Περίπατο η μπάντα μαζί με τον Εθνικό Ύμνο, για το καλό μας φυσικά!!! Και το άγημα που απέδωσε τιμές στη Μητρόπολη; Τι να πεις!!! Δεν επέβαλε συρρίκνωση; Τι να πει κανείς!!!

Περίπατο και η σημαία με τα καριοφίλια!!! Θυμάμαι τα λόγια γνήσιου παλαιού έλληνα που κάποτε μου είπε: «Με τα μυαλά που κουβαλάμε θα έρθει η ώρα όπου εκεί που οι ήρωες κρέμαγαν τα καριοφίλια θα κρεμούν οι «γύφτοι» τα νταούλια».

Περίπατο και το πρωτόκολλο. Μέσα στον Ιερό Ναό ο καθένας ίστατο όπου τον βόλευε ή όπου ήθελε!!!! Θα μου πείτε τα πρωτόκολλα μας μάραναν; Τότε γιατί τα θέσπισαν!!! Και όσο, κατά τη διάρκεια της δοξολογίας, άκουγα τους σεπτούς ιερείς να ψέλνουν μεταξύ των άλλων το «ετι δεόμεθα υπέρ του εύσεβους υμών εθνους, πάσης άρχης καί έξουσίας έν αύτω...» κ.λπ. κινούσα συνεχώς το κεφάλι μου!!!

Το γεγονός ότι μερικοί ούτε πλησίασαν το ευαγγέλιο, ούτε τουλάχιστον έσκυψαν το κεφάλι τους, ούτε σταυροκοπήθηκαν με ξένισε φοβερά, αλλά και μου θύμισε το παρακάτω ανέκδοτο:

Ένα αγοράκι παραπονιέται: Μαμά πονάει το στομάχι μου.

Η μάνα: Γιατί είναι άδειο δεν έχεις φάει τίποτα.

Το αγόρι: Όταν λες εσύ ότι πονάει το κεφάλι σου;

Δεν ανησυχώ. Γιαβάς – γιαβάς (yanaş – yanaş = με αργό ρυθμό) έρχεται το ξήλωμα.

Είναι καλά μελετημένο το έν εξελίξει ευρισκόμενο σχέδιο αφελληνισμού του έθνους μας.

Νικ. Ιωαν. Παπαγεωργίου

Θα πολεμούσατε για την πατρίδα σας; – Οι Ευρωπαίοι απαντούν!

Οι πολίτες δεκάδων χωρών της Ευρώπης απαντούν στο κατά πόσο θα πολεμούσαν για την πατρίδα τους, σε έρευνα που διενήργησε η Gallup International. Σε κάθε χώρα αναγράφεται το ποσοστό αυτών που δήλωσαν πρόθυμοι να πολεμήσουν για τη χώρα τους.

Από τα αποτελέσματα της έρευνας παρατηρούμε ότι η προθυμία των Ευρωπαίων πολιτών να πολεμήσουν για τη χώρα τους παρουσιάζει έντονες διαφορές με τους πολίτες των χωρών της δυτικής Ευρώπης να είναι εξαιρετικά απρόθυμοι για κάτι τέτοιο ενώ αντίθετα οι λαοί της ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων δηλώνουν έτοιμοι να πάρουν τα όπλα για την πατρίδα.

Φινλανδία με 74%

Τουρκία με 73%

Ουκρανία με 62%

Ρωσία με 59%

Κόσοβο με 58%

Σουηδία με 55%

Βοσνία-Ερζεγοβίνη με 55%

Ελλάδα με 54%

Βέλγιο με 19%

Γερμανία με 18%

Ολλανδία με 15%

Ανακοίνωση

Από τα περιελθόντα 47 άρθρα προς επιλογή και είτα προς δημοσίευση στο 101ο τεύχος της εφημερίδας του Συνδέσμου μας, περιελήφθησαν μόνον τα οκτώ (8) ένεκα της αμέσου σχέσεως των συγγραφέων των με τους βασικούς αποδέκτες του εντύπου. Έγουν το λατρευτικόν: «από Συμμαθητές προς Συμμαθητές εφημερίς του Συνδέσμου το ανάγνωσμα»! και έπεται το «το έντυπον, το έντυπον, εν σοφία πρόσχωμεν»!

Όις τόσο υπάρχουν άπειρα λίαν ζωτικά ζητήματα και ταλανίζοντα την χώραν και αυτά θίγονται και από εξω-συνδεσμικούς συγγραφείς, ακόμη και μέσω επετειακών τευχών, ως το ανά χείρας.

Παράκλησις, όπως εις το εξής να προωθούμεν κείμενα μη υπερβαίνοντα το μήκος τριών σελίδων, ώστε να δίδεται η ευκαιρία προσεγγίσεως των ζητημάτων από περισσότερες κατευθύνσεις.

Με εκτίμηση και σεβασμό

Ο καθ' ύλην υπεύθυνος Κωνσταντίνος Άργυρόπουλος

Συνέχεια από την σελίδα 2

6. Το προσωρινό Πολίτευμα της Επιδαύρου Η << Εθνική Βουλή >>, της οποίας την συγκρότηση είχαν εξαγγείλει τα τοπικά Συντάγματα συνήλθε την 20 Δεκεμβρίου στο χωριό Πιάδα, κοντά στην αρχαία Επίδαυρο και απαρτίσθηκε από 59 πληρεξουσίου της Πελοποννήσου, της Στερεάς και των νήσων

Η συνελθούσα Εθνική Βουλή και επονομασθείσα σε << Α' Εθνική Συνέλευση των Ελλήνων >>, προχώρησε τις εργασίες ταχύτατα και την 1η Ιανουαρίου του 1822 κατήρτισε και ενέκρινε ομόφωνα και με εξαιρετικό ενθουσιασμό το κείμενο του Συντάγματος υπό τον τίτλο << Προσωρινόν Πολίτευμα της Επιδαύρου >> και επρόταξε την επίσημη διακήρυξη της ανεξαρτησίας του Ελληνικού Έθνους που ήταν η ακόλουθη:

<< Εν ονόματι της Αγίας και Αδιαίρετου Τριάδος. Το Ελληνικόν έθνος, το υπό την φρικώδη Οθωμανικήν δυναστείαν, μη δυνάμενον, να φέρη τον βαρύτατον και απαραδειγμάτιστον ζυγόν της τυραννίας και αποσείσαν αυτόν με μεγάλες θυσίας, κηρύττει σημερον δια των νομίμων Παραστατών του εις Εθνικήν συνηγμένων Συνέλευσιν, ενώπιον Θεού και ανθρώπων, την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν >>

7. Ο Νόμος της Επιδαύρου (Σύνταγμα του Αστρους) Τα μειονεκτήματα του Προσωρινού Πολιτεύματος της Επιδαύρου δεν άργησαν να οδηγήσουν στην αναθεώρηση του που έγινε από την Β' Εθνική Συνέλευση η οποία συνήλθε στις 29 Μαρτίου 1823 στο Αστρος. Η Συνέλευση αυτή κατήργησε αμέσως τις τρεις τοπικές διοικήσεις και συγκρότησε επταμελή επιτροπή για να αναθεωρήσει μέσα σε επτά ημέρες το Προσωρινό Πολίτευμα. Η επιτροπή υπέβαλε στις 12 Απριλίου το αναθεωρημένο κείμενο στην Εθνική Συνέλευση, που το επέφερε μερικές μεταβολές, η δε έκδοση του έγινε κατά τα μέσα Απριλίου υπό το όνομα << Νόμος της Επιδαύρου >>.

8. Το Πολιτικό Σύνταγμα της Ελλάδος (Σύνταγμα της Τροιζίνος) Η Β' Εθνική Συνέλευση είχε αποφασίσει, να συγκληθεί μετά δύο έτη νέα Εθνική Συνέλευση για να αναθεωρήσει το Σύνταγμα. Η σύγκληση της Συνέλευσης, προγραμματισμένη αρχικά για το Ναύπλιο, αναβλήθηκε επανειλημμένα, λόγω της καταστάσεως που επικρατούσε και τελικά πραγματοποιήθηκε τον Φεβρουάριο του 1827 και τον επόμενο μήνα μετέφερε την έδρα της στην Τροιζίνα.

Θεμελιώδη σημασία για τις περαιτέρω εξελίξεις είχε η απόφαση της 27 Μαρτίου 1827 της Συνέλευσης, να ανατεθεί σε ένα άτομο η εκτελεστική εξουσία. Με βάση την απόφαση αυτή εξελέγη στις 3 Απριλίου 1827 ο Ιωάννης Καποδίστριας Κυβερνήτης της Ελλάδος με επταετή θητεία και προβλέφθηκε η σύσταση τριμελούς << Αντικυβερνητικής Επιτροπής >> για να κυβερνήσει την Ελλάδα << εν απουσία του >>

Στο μεταξύ η Συνταγματική Επιτροπή συνέχιζε το έργο της και τελικά το κείμενο, με το όνομα << Πολιτικόν Σύνταγμα της Ελλάδος >> εγκρίθηκε από την Συνέλευση την 1η Μαΐου 1827.

Το Σύνταγμα του 1827 όχι μόνον ήταν το τελειότερο από όσα καταρτίσθηκαν κατά την διάρκεια του Αγώνα, αλλά ήταν και συνταγματικό κείμενο πραγματικά αξιοσημείωτο, αρτιότερο από πολλά που ίσχυαν τότε στην Ευρώπη. Ήταν βασικά επηρεασμένο από τις φιλελεύθερες αντιλήψεις της Γαλλικής Επανάστασης, μόνο δε αυτό από όλα τα Ελληνικά Συντάγματα της εποχής, διακήρυσσε ρητά την αρχή της λαϊκής κυριαρχίας με το άρθρο 5 που όριζε ότι << η κυριαρχία ενυπάρχει εις το Έθνος, πάσα εξουσία πηγάζει εξ αυτού και υπάρχει υπέρ αυτού >>, ενώ με το άρθρο 36 καθιέρωνε πανηγυρικά την αρχή της διάκρισης των εξουσιών.

9. Το καθεστώς Καποδίστρια.

Παρά την αναμφισβήτητη αρτιότητα του, το Σύνταγμα του 1827 ήταν εξαιρετικά βραχύβιο. Ο Καποδίστριας που έφθασε στην Ελλάδα στις 7 Ιανουαρίου 1825, αποφάσισε να αναστείλει την ισχύ του, κρίνοντας ότι το δημοκρατικό και φιλελεύθερο αυτό Σύνταγμα δεν ήταν τότε κατάλληλο για την Ελλάδα. Γι' αυτό και αποτάθηκε στην Βουλή, η οποία στις 18 Ιανουαρίου με την επίκληση του αξιώματος ότι << Η σωτηρία του Έθνους είναι ο υπέρτατος πάντων των νόμων >>, ενέκρινε ψήφισμα που ουσιαστικά το καταργούσε. Με το ψήφισμα αυτό η Βουλή παραιτείτο από τα νομοθετικά της καθήκοντα και δημιουργείτο ένα σώμα γνωμοδοτικό, τα 27 μέλεις << Πανελλήνιον >>, που μετείχε << μετά του Κυβερνήτου της Ελλάδος των έργων και του υπευθύνου της Κυβερνήσεως, έως της συγκροτήσεως της Εθνικής Συνελεύσεως, ήτις θέλει συνέλθει εντός του Απριλίου μηνός 1828 >>

Η Δ' Εθνική συνέλευση, μετά από αναβολές πραγματοποιήθηκε τελικά στις 11 Ιουλίου 1829 στο Αργος. Η Συνέλευση επικύρωσε το ψήφισμα της 18 Ιανουαρίου 1828 και μεταξύ των άλλων προβλεπόταν ότι η Κυβέρνηση θα ετοιμάζε, με γνώμη της Γερουσίας, σχέδιο νέου Συντάγματος που θα υποβαλόταν στην Εθνική Συνέλευση.

Τελικά και για τα επόμενα δύο έτη και μέχρι την δολοφονία του Καποδίστρια στις 27 Σεπτεμβρίου 1831, ούτε Εθνική Συνέλευση συνήλθε ούτε καταρτίστηκε οποιοδήποτε σχέδιο Συντάγματος

10. Το Ηγεμονικό Σύνταγμα.

Μετά την δολοφονία του Καποδίστρια, η Γερουσία που συνήλθε αμέσως, ανέθεσε την προσωρινή διακυβέρνηση της Ελλάδος σε τριμελή Διοικητική Επιτροπή που απαρτιζόταν από τον Αυγουστίνο Καποδίστρια ως Πρόεδρο, τον και τους Θ. Κολοκοτρώνη και Ι. Κωλετή.

Η Επιτροπή συγκάλεσε την Ε' Εθνική Συνέλευση που ψήφισε στις 15 Μαρτίου 1832 νέο Σύνταγμα, το γνωστό ως << Ηγεμονικό >>, επειδή ήταν το μοναδικό Σύνταγμα της περιόδου του υπέρ της Ανεξαρτησίας Αγώνα που όριζε ότι ο Αρχηγός του Κράτους θα ήταν κληρονομικός και θα είχε τον τίτλο του Ηγεμόνα.

Το Ηγεμονικό Σύνταγμα δεν εφαρμόστηκε, αφού αμφισβητήθηκε και αυτή η νομιμότητα της Ε' Εθνικής Συνέλευσης, η οποία το είχε καταρτίσει.

Μετά από διαβουλεύσεις και λοιπές διαδικασίες συνήλθε στις 11 Ιουνίου 1832, << η κατά συνέχεια Δ' Εθνική των Ελλήνων Συνέλευσις >>, αρχικά στο Ναύπλιο και κατόπιν στη Πρόνοια, όπου με το Β' Ψήφισμά της 27 Ιουλίου 1832, επικύρωσε ομόφωνα την εκλογή από τις Προστάτιδες Δυνάμεις του Οθωνα της Βαυαρίας ως Βασιλέα της Ελλάδος και ετοιμάσθηκε να καταρτίσει νέο Σύνταγμα.

Η πρόθεση αυτή δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθεί, επειδή οι Αντιπρόεδροι των τριών Προστάτιδων Δυνάμεων, με διακοίνωσή τους, γνωστοποίησαν, ότι Σύνταγμα δεν μπορούσε να καταρτισθεί χωρίς την συνδρομή του Βασιλέα και κατηγόρησαν την Συνέλευση για αρπαγή της συντακτικής εξουσίας. Λίγες μέρες αργότερα η Συνέλευση διακόπηκε βίαια από στρατιώτες και όχλο και έτσι ματαιώθηκε η τελευταία προσπάθεια, για να καταρτισθεί νέο Σύνταγμα, πριν από την άφιξη του Οθωνος.

Ακολουθούν οι περίοδοι της Απολύτου και Συνταγματικής Μοναρχίας, καθώς και των περιόδων της Βασιλευμένης ή Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας, με τις ενδιάμεσες παρεκλίσεις, συνοπτικά στοιχεία των οποίων, θα παρατεθούν σε άλλο κείμενο.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟ
Σωτήρης Παπαδόπουλος

Σας ενημερώνουμε, ότι η συμβολαιογράφος Θεσ/νίκης **Μαρίνα Τζίτζικα**, θυγατέρα του συμμαθητού μας Κώστα Τζίτζικα, από τον Φεβρουάριο 2020, διατηρεί συμβολαιογραφικό Γραφείο στην Θεσσαλονίκη, οδός Φράγκων 1, ΤΚ 546 26. Αξιοσημείωτο είναι ότι η Μαρίνα έχει παραλάβει ένα πλούσιο και ενημερωμένο συμβολαιογραφικό αρχείο από την πολύ γνωστή συμβολαιογράφο κ. Σαρρή-Σταυρούση Χαίδω, και τούτο, ασφαλώς, αποτελεί, εγγύηση απόδοσης ορθού συμβολαιογραφικού έργου εκ μέρους της. Κατόπιν τούτου, όσοι επιθυμούν να εκτελέσουν συμβολαιογραφικές πράξεις, μπορούν να επικοινωνήσουν με την Μαρίνα στα τηλέφωνα : Σταθ: 2310 543817, κιν : 6974872521. Το e-mail της είναι : mtzitzika@gmail.com

Αγαπητοί Συμμαθητές

Εορτάζουμε την 200ή Επέτειον από της Ελληνικής Επανάστασως εναντίον των Τούρκων. Ίσως σε άλλες εποχές αυτή η επέτειος να εορτάζετο κατά ένα πλέον συνειδότα τρόπον από τον σήμερα καταγραφόμενον, όπου ένα συντριπτικόν ποσοστόν Ελλήνων αντιμετωπίζει το ιστορικόν αυτό θαύμα, ήγουν το 1821, με μηχανικά ανακλαστικά, ωσάν να πρόκειται για μία υποχρέωση, ναι μεν εκτός ρουτίνας, αλλά όχι και σαν κάτι το ιδιαίτερα αξιοσημείωτο εμπρός στα σημερινά βιώματα, τα οποία έμμεσα μας τρομοκρατούν και άμεσα μας πλήττουν.

Βιώματα οδυνηρά. Είναι οι κοροναϊοί, είναι η οικονομική κρίση, είναι οι αναθεωρητικοί Τούρκοι, είναι η γενική αμφισβήτηση απάντων κατά πάντων. Πώς λοιπόν είναι δυνατόν να τοποθετηθούμε στο απaráμιλλον γεγονός της ιστορίας του Ελληνικού γένους; Προσπαθώντας να εντοπίσουμε το τι είναι εκείνο που μας εμποδίζει να ιδούμε και το οποίον προκαλεί την ψυχική μας δυσφορία, οφείλουμε να επιβάλλουμε στον εαυτόν μας ένα είδος πνευματικής καταπονήσεως με το να διαδράμωμεν ένα κύκλον συλλογισμών, μήπως και κατορθώσουμε και ανεύρουμε τον βαθμό της αγάπης μας για ελλογιμότητα και -γιατί όχι- για σοφία.

Και πρώτο από όλα θα πρέπει να σκεφθούμε επί τη βάσει μιας διανοητικής αυτονομίας. Να σκεπτόμεθα δηλαδή από μόνοι μας. Χωρίς διαλογιστικά δεκανίκια. Αφυπνιζόμενοι από την «πολιτικώς ορθή» χειμερία μας συμπεριφορική νάρκη, επιβάλλεται να λάβουμε υπ' όψιν μας και να αντιληφθούμε το μέγεθος της σοβαρότητας των τεκταινομένων. Τούτ' έστιν, να σκεφθούμε, ότι καθημερινά και αδιαλείπτως βομβαρδιζόμεθα δια των media με «ορθολογισμούς», οι οποίοι εντέχνως διοχετεύονται στους εγκεφάλους μας και σκοπόν έχουν να ευθυγραμμίσουν την σκέψιν μας με ό,τι έχει σχεδιαστεί από το σύστημα εξουσίας, ώστε να καταστούμε υπήκοοι στα διακελεύματα της πολιτικής και οικονομικής elite.

Να σκεφθούμε, ότι αυτές οι elite ουδώς ενδιαφέρονται για Κολοκοτρώνηδες, Καραϊσκάκηδες, Καποδίστριας. Ούτε και σκοτίζονται για την όποια ενδοξότητα αποπνέει η ιστορία της Πατρίδος μας. Αποτάσσονται πάσης συγκινήσεως στο άκουσμα των θυσιών όλων των ηρώων και των αγνώστων στρατιωτών, που αφιέρωσαν το «είναι» τους στο όνομα της ελευθερίας και της δυνατότητος ημών των αγνωμόνων να ζούμε γκρινιάζοντας, επειδή στερούμεθα μιας επαύλεως με πσιόνα και ενός οχήματος με ισχύ διακοσίων ελεφάντων.

Το πρωτεύον άχθος των elite είναι το πώς θα κατευθύνουν την σκέψιν μας στην ατμόσφαιρα του καταναλωτισμού. Να απολήξουν τα εγκεφαλικά μας ημισφαίρια εξηρημένα από νήματα, τα οποία καθοδηγούν τους αγαθοπίστους σε χώρους καταστροφής της αυτοδιοικήτου σκέψεως. Επιδιώξή τους να καταστούμε υπεξούσιοι, εξηρημένοι, δουλοπρεπείς, υποταγμένοι, ετεροκίνητοι, υπνωτισμένοι, τιθασευμένοι, δορυφοροποιημένοι, αυλοθεράποντες, ενεργούμενοι, οργάνετα, πειθήνιοι, μαριονέτες, πεσσοί, αθύρματα, πιόνια (αριστερά, δεξιά, κεντρώα) και πολιτικώς ορθοί. Όλα τούτα συνιστούν μία βολική συνθήκη για τις elite, ώστε να μας χειρίζονται χωρίς προσκόμματα και εναντιώσεις.

Ας κρατήσουμε και τούτο στο μυαλό μας, ότι η οποιαδήποτε πολιτική και οικονομική ομάδα «εξοχολάτων» προσωπικοτήτων διαθέτει τα μέσα (media, multimedia, transmedia κ.α.), ώστε να «εγκαταστήσει» στους εγκεφάλους μας τους δικούς της κώδικες αναφοράς συλλογισμών. Ένα παράδειγμα. Καθορίζεται ένας «επιστήμων» να αρθρογραφήσει για τους συντελεστές της παλιγγενεσίας και επιχειρηματολογώντας μας σερβίρει την εικόνα ενός σφαγέα αθών Τούρκων, ονόματι Κολοκοτρώνη, ένα άσεμνο, βωμολόχο, υβριστή Καραϊσκάκη, ένα δικτάτορα Καποδίστρια κλπ. Σκοπός η ανατροπή παγιωμένων πεποιθήσεων. Όταν εμείς καταλήξουμε να διερωτηθούμε: «ρε, μπας και είναι έτσι;», τότε ο στόχος εκείνων έχει επιτευχθεί.

Συνεπώς εμείς οφείλουμε να αμυνθούμε με το να αναπροσανατολιστούμε λελογισμένως. Να ταξιθετήσουμε την σκέψη μας στην κατηγορία της ανεξαρτήτου τοιαύτης. Με την λογική μας, είμαστε σε θέση να αποφανθούμε για το τι σημαίνει εθνικόν συμφέρον. Το εθνικόν συμφέρον στηρίζεται στην υγεία σκέψιν του λαού, του αντιλαμβανομένου τις δόλιες σκέψεις των εθνοδιαβρωτικών συστημάτων και εναντιώνεται σε κάθε προσπάθειά των προς αποπροσανατολισμόν, αμφισβητούντα εθνικές παρακαταθήκες και οδηγούς εθνικής αγωγής. Επισημαίνει τους ζημιογόνους παράγοντες, τους τιτρώσκοντες τις εθνικές και ηθικές δυνάμεις, οι οποίες -είναι τοις πάσιν γνωστόν- ότι επιτελούν τον ρόλον ενδυναμωμένης εθνικής ισχύος. Η εθνική ισχύς ου μόνον συνιστά εγγυητή αποτροπής εθνικών τραγωδιών αλλά είναι και σύμβουλος εθνικών επιδιώξεων και διεκδικήσεων.

Είμαστε σε θέση να αναπροσανατολίσουμε την σκέψη μας μακριά από κάθε δολία επιρροή;

Κωνσταντίνος Αργυρόπουλος